

Upíří polibky 3

MĚSTO UPÍRŮ

Ellen Schreiber

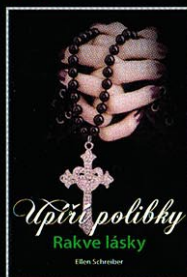
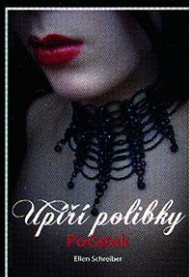
Sympatická gotička Raven si užívá krásného vztahu s okouzlejícím upírem Alexandrem Sterlingem. Jenže do jejich idylky zasáhne nepřítel, který jejich lásce nepřeje a touží po pomstě. Upír s jedním okem zeleným a druhým modrým, Jagger.

Může být touha po pomstě silnější než láska?

Jagger přijel do Dullsville bránit čest své rodiny a společně se svou sestrou Lunou vymyslí ďábelský plán. Podaří se jim ho uskutečnit? Stvoří monstrum nebezpečné všem živým i nemrtvým? Alexander a Raven musí bojovat nejen za svou lásku, ale v jejich rukou je také osud celého města.

Autorka úspěšné série Upíří polibky Ellen Schreiber mistrně spojila romantiku s humorem a vytvořila příběh, který si získá srdce každé dospívající dívky. Podle této předlohy vznikla a v našem nakladatelství vyšla také úspěšná trilogie **Upíří polibky: Pokrevní příbuzní**, již si zamilovali mnozí příznivci mangy i upírů.

Předchozí díly:

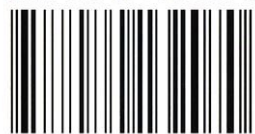

ZF
Zoner fantazie

Zoner Press
tel.: 532 190 883
e-mail: knihy@zoner.cz
www.zonerpress.cz

ZONER software, a.s., Nové sady 18, 602 00 Brno

DOPORUČENÁ CENA: 177 Kč
KATALOGOVÉ ČÍSLO: ZRK1220
ISBN 978-80-7413-207-0

9 788074 132070

UPÍŘÍ POLIBKY 3

UPÍŘÍ POLIBKY 3

Ellen Schreiber
MĚSTO UPÍRŮ

Upíří polibky

Město upírů

Ellen Schreiber

Upíří polibky – Město upírů

Ellen Schreiber

Upíří polibky

Město upírů

Ellen Schreiber

Originally published as VAMPIRE KISSES 3: VAMPIREVILLE
Copyright © 2006 by Ellen Schreiber

All Rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

This book is a work of fiction. All of the characters, organizations, and events portrayed in this novel are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

UPÍŘÍ POLIBKY – MĚSTO UPÍRŮ
Ellen Schreiber

Překlad: Markéta Pravdová

Copyright © 2012 ZONER software, a.s.
Vydání první, v roce 2012.
Všechna práva vyhrazena.
Zoner Press, katalogové číslo: ZRK1220

ZONER software, a.s.
Nové sady 18, 602 00 Brno
www.zonerpress.cz

Šéfredaktor: Ing. Pavel Kristián
Odpovědný redaktor: Hana Fruhwirtová, Jana Mahelová
DTP: Dan Žůda
Foto na obálce © Black Rose©Alena Root #3058149, depositphotos.com

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku bez výslovného svolení vydavatele, s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Příběh v této knize je výhradně smyšlený. Všechny postavy, organizace a události zde popsané jsou buď výtvoři autorčiny fantazie, nebo jsou použity pouze fiktivně.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press ZONER software, a.s. Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883, fax: 543 257 245
e-mail: knihy@zoner.cz, www.zonerpress.cz
Zoner Fantazie na Facebooku: www.zonerpress.cz/fantazie

ISBN: 978-80-7413-207-0

Mým rodičům, Garymu a Suzanne Schreiberovým,
s láskou a upřímnými polibky.

„Hledám někoho, kdo ukojí mou žízeň – na celou věčnost.“
Luna Maxwelllová

Obsah

Noc k nakousnutí
Téměř dokonalý únik
Hon na upíry
Hrozivá továrna
Klíč
Upířský úkryt
Ztracení a nalezení
Drby a česnek
Děsivá návštěva
Restaurace Hatsy's Diner
Netopýří rvačka
Nezvaný host
Gotická víla
Pozvánka
Strašlivá večeře
Temný plán
Hřbitovní galavečer
Kryptický kryptonit
Město upírů
Poděkování
O autorce

1

Noc k nakousnutí

Byla jsem připravena stát se upírkou. Stála jsem uprostřed dullsvillského hřbitova, oblečená v černých korzetových minišatech a síťovaných punčochách, na nohou staré dobré vojenské boty. Na ruku jsem měla natažené černé bezprstové rukavice a v bledých rukou jsem svírala kytíčku růží, černých jako smrt. Staromódní krajkový závoj barvy půlnoci mi splýval přes obličej a elegantně halil mé černé rty i temnými stíny zvýrazněné oči.

Můj nastávající, upír Alexander Sterling, oblečený v šedém obleku a klobouku, jaký mívají nosiči rakve, čekal několik metrů ode mě, u našeho gotického oltáře – zavřené rakve, ozdobené několikaramenným svícem a cínovým pohárem.

Ten výjev byl dechberoucí. Hřbitov halila zvláštní mlha, skoro se zdálo, jako by nás svou přítomností poctili nevyzpytatelní duchové. Plamínky svíček se třepotaly nad náhrobními kameny a jejich světélka zářila do tmy i všude okolo hrobů. Hejno netopýrů se vznášelo nad skupinkou několika osamělých stromů. V okamžiku, kdy mi z tichého zvuku kvílejících houslí a nesouzvukných tónů cembala přejel mráz po zádech, začaly z nebe padat kapky deště.

Na tuhle chvíli jsem čekala snad celou věčnost. Můj dětský sen se nyní stával skutečností – konečně jsem se měla stát temným andělem noci. Byla jsem natěšená jako vášnivá fanyнка před svatbou s rockovou hvězdou.

Cestičku přede mnou osvětlovaly krátké pochodně, jako by to byla gotická ranvej. Udělala jsem první krok směrem k Alexandrovi a náhle jsem začala pochybovat, zda jsem se rozhodla správně. S každým dalším krokem mi srdce tlouklo rychleji a rychleji. Před očima se mi míhaly obrazy z mého života, ze života, který jsem se chystala nadobro opustit. Moje máma, jak mi pomáhá ušít tašku z černého sametu jako projekt do domácích prací. Postoupila jsem o krok dopředu. S tátou sledujeme na DVD *Draculu*. Udělala jsem další krok. Dokonce i můj intošský bráška Billy, jak mi ochotně pomáhá napsat úkol do matematiky. Krok. Má nejlepší kamarádka

Becky, se kterou přelézáme bránu sídla. Krok. Moje nová kočička Noční můra, jak mi tiše přede v náručí. Krok. Všechny ty obrazy mě teď pronásledovaly.

Stačí jedině kousnutí a můj život se už navždy změní.

Opouštěla jsem nudný, bezpečný a zároveň láskyplný svět živých a chystala jsem se navěky zaslíbit nebezpečnému, neznámému a temnému světu nemrtvých.

Zatímco jsem pokračovala hřbitovní uličkou, dívala jsem se, jak se Alexander otočil a jenom pár kroků ode mě zvedá z rakve pohár.

Přesvědčovala jsem sama sebe, že jsem se rozhodla správně. Už nikdy nebudu muset trávit úmorně dlouhé dny v dullsvillské střední škole. Budu umět létat. A co je důležitější, budu se svou opravdovou láskou spojená už na věčnost.

Konečně jsem došla až k rakvi a stanula po Alexandrově boku. Vložil svou ruku v bílé rukavici do mé dlaně a jeho plastový pavoučí prstýnek se zaleskl ve světle svíček. Pozvedl cínový pohár k měsíci a dlouze se napil. Srdce mi tlouklo jako o závod, když mi nádobu předával. Váhavě jsem si nadzvedla závoj, který mi spadl přes ústa. Ruka se mi třásla tak moc, že se tmavá tekutina v poháru houpala ze strany na stranu.

„Možná že ještě nejsi...“ začal Alexander a zakryl pohár dlaní.

„Ne, já *jsem* připravena!“ oponovala jsem mu rozhodným hlasem. Přitáhla jsem si pohár zpátky ke rtům a napila se sladké, husté tekutiny.

Začala jsem se cítit malátně. Mlha kolem nás zhoustla a já jen stěží rozeznávala Alexandrovu siluetu. Odložil pohár zpátky na rakev a otočil se ke mně. Prsty v bílých rukavicích mi zlehka nadzvedl závoj.

Nyní jsem viděla jasně. Ale nebyla jsem si jistá, co vlastně vidím. Místo Alexandrových dlouhých černých vlasů čouhaly zpod klobouku, jaký mívají pohřební zřízenci, světlé prameny.

Zalapala jsem po dechu. To nemůže být pravda!

„Jaggere!“ vykřikla jsem a v šoku se nemohla ani pohnout.

Pohlédla jsem tomu neřádkovi do očí, ale neviděla jsem zelenou a modrou duhovku Alexandrova nepřítele, které mě jednou hypnotizovaly u altánku v zahradě sídla. A nebyly to ani tmavé oči

plné citu, do kterých jsem se kdysi zamilovala. Tohle byly pronikavě zelené oči, které jsem znala celý život.

„Trevore!“ řekla jsem bez dechu. Slova se mi zadržávala v krku.

Můj nepřítel z dětství se na mě škodolibě usmál a odhalil dva tesáky, ostré jako břitva.

Ustoupila jsem dozadu.

Teprve včera na dullsvillském jarním karnevalu jsme se s Alexandrem pokusili fotbalového snoba Trevora varovat před Lunou, Jaggerovou sestrou-dvojčetem a novopečenou upírkou, která se mu chystala zahryznout do krku svými nově nabytými tesáky. Jagger se chtěl Alexandrovi velmi dlouho pomstít za to, že neproměnil Lunu v upírku. Ale teď, když se ukázalo, že jeho sestru nakonec proměnil jiný upír, se oba sourozenci usídlili v Dullsville, aby pro ni našli životního partnera. Trevor nebral naše varování vážně. Když jsme se pak s Alexandrem konečně dostali ven ze sálu a začali Trevora hledat po celém karnevalovém areálu, byl už pryč.

Ale teď si mě můj životní nepřítel našel.

Pokusila jsem se utéct, ale jakmile jsem se jen otočila na patě, Trevor mě chytil za ruku. „Jsi teď moje, příšerko, už navěky.“ Olíznul si rty a naklonil se k mému krku.

Rozhlédla jsem se a zoufale hledala cokoliv, co by mi pomohlo k úniku. Natáhla jsem ruku ke svícnu, ale v tu chvíli jsem pocítila závrať. Trevorovy rty se již dotýkaly mého krku.

„Pust' mě!“ křičela jsem. „Jdi ode mě!“

Přitiskl mě k sobě silou celého fotbalového týmu. Pokrčila jsem nohu a vklínila ji mezi nás. S vypětím všech sil se mi ho od sebe podařilo kolenem odstrčit.

Trevor zavrával dozadu a chytil mě za paži. Pokusil se mě přitáhnout, ale kousla jsem ho do ruky. Dokázala jsem se vyprostit z jeho sevření a on zůstal jen klidně, sebejistě stát. Věnoval mi zlomyslný úšklebek. Z koutku úst mu odkapávala krev.

Chytila jsem se za krk a na dlani ucítila horkou tekutinu. Zalapala jsem po dechu. Když jsem se na dlaň podívala, byla celá od krve.

„Ne!“ zakřičela jsem.

V té chvíli jsem spatřila evidentně zmateného Alexandra, také oblečeného v šedém obleku nosiče rakve, jak k nám běží přes hřbitov. Otočila jsem se k Trevorovi. Jen tam stál a usmíval se.

„Nechci tebe! Ne na celou věčnost!“ křičela jsem zoufale.

Posadila jsem se a z plného hrdla křičela, až mě z toho rozbolelo v krku.

Otevřela jsem oči a jediné, co jsem mohla vidět, byla tma. Jen stěží jsem dokázala dýchat. Kde jsem to byla? V rakvi? V hrobce? V prázdném hrobě?

Přes nohy jsem měla přehozenou měkkou látku a mé oči stále nedokázaly přivyknout okolní temnotě. Napadlo mě, že jsem zabalená v pohřebním rubáši.

Srdce mi tlouklo jako splašené. Tělo mi poléval studený pot. A v ústech jsem měla sucho.

Pohled mi padl na krvavě červená čísla, zářící do noci – dvě patnáct ráno.

S úlevou jsem si oddechla. Neležela jsem v žádném neznámém hrobě na dullsvillském hřbitově, ale ve své vlastní posteli.

Ale byla jsem skutečně v bezpečí? Nebyla i tohle součást mé noční můry? Třesoucími se prsty jsem rozsvítila lampu s obrázkem Stříhorukého Edwarda a běžela k zrcadlu na toaletním stolku. Zavřela jsem oči v děsivém očekávání toho, co možná neuvidím. Když jsem je otevřela, ze zrcadla na mě zíral můj vyděšený odraz, bílý jako duch. Odhrnula jsem si rozcuchané vlasy z ramene a zkoumala svůj krk.

Dveře mého pokoje se rozletěly dokořán. Objevil se v nich táta s vrabčím hnízdem na hlavě, ve flanelových trenýrkách a v tričku s nápisem Lakers. „Co se stalo?“ zeptal se spíš našťavaně než starostlivě.

„Ehm, nic,“ odpověděla jsem v úleku. Spustila jsem si vlasy zpátky na rameno a odstoupila od zrcadla.

„Co se děje?“ vpadla dovnitř máma.

„Slyšel jsem výkřik,“ řekl Billy a cpal se dovnitř za ostatními. Bylo vidět, jak se mu oči klíží únavou.

„Omlouvám se, že jsem vás vzbudila. Měla jsem jen zlý sen,“ přiznala jsem.

„Ty?“ zeptal se táta a zdvihl obočí. „Já myslel, že noční můry miluješ.“

„Já vím. No věřil bys tomu?“ zeptala jsem se na oko klidně, ale srdce mi stále tlouklo jako splašené. „Kdo by to byl řekl?“

„A o čem se ti zdálo? Došla ti černá rtěnka nebo co?“ dobíral si mě Billy.

„Jo. A našla jsem novou v zásuvce *tvé* skříně.“

„Tati!“ zavolal Billy a chystal se mě praštit.

„Tak teď jsem si konečně jistá, že tohle už není sen,“ řekla jsem a rozpustile bráškovi cuchala vlasy.

„Tak fajn. To už by pro tuhle noc stačilo. Všichni zpátky do postelí,“ zavelel táta a vzal bráchu na odchodu kolem ramen.

Vlezla jsem si zpátky do peřin.

„Teď vážně – o čem se ti zdálo?“ ptala se máma zvědavě.

„O ničem.“

„Chceš říct, že to tvoje ‚nic‘ vzbudilo celý dům?“ zeptala se.

Nevěřicně zakroutila hlavou a zamířila ke dveřím.

„Mami...“ řekla jsem, abych ji zastavila. „Nezdá se ti, že mám něco s krkem?“ zašeptala jsem a odhrnula si vlasy.

Vrátila se k mé posteli. „Podle mě vypadá úplně normálně,“ řekla, když si mě prohlédla. „A co jsi čekala? Upíří kousnutí?“

Věnovala jsem jí rychlý úsměv. Přikryla mě, jako bych pořád ještě byla malé dítě.

„Vzpomínám si, jak jsi jako malá zůstávala vzhůru dlouho do noci a dívala se s otcem na filmy o Draculovi na té naší staré černobílé televizi,“ zavzpomínala máma s nostalgií.

Podala mi plyšáka Mickeyho Malice, který spadl z postele. „Tehdy jsi nikdy nemívala noční můry. Bylo to, jako by tě upíří uklidňovali, stejně jako jiné děti uklidňují ukolébavky.“

Políbila mě na čelo a natáhla se k lampě.

„Můžeš ji nechat rozsvícenou?“ zeptala jsem se. „Jen pro tentokrát.“

„Tak teď začínáš ty děsit *mě*,“ řekla a odešla z pokoje.

Téměř dokonalý únik

Na oficiální uvítací tabuli na začátku našeho města by se nyní mělo psát: „Vítejte ve městě upírů – přijdete si pro kousnutí, zůstanete na věčnost!“

Městečko, ve kterém jsem vyrostla a sama pro sebe ho nazývala Dullsville, už se mi nezdálo zdaleka tak nudné jako dřív. Nejenže jsem s jedním upírem chodila, ale mezi Dullsvillskými, jejichž největší starostí bylo získat nejnovější model kabelky Prada nebo poslední typ golfových holí značky Big Bertha, se nyní skrývali ještě dva další pubertální upíři.

Byla jsem jediným smrtelníkem, který znal tajnou identitu nových spoluobčanů sajících krev, a umírala jsem touhou všechno vyzradit *Dullsvillskému dopisovateli*. Na přední stránce by stál velký titulek: MLADÁ GOTIČKA ZÍSKÁVÁ OCENĚNÍ! Raven Madisonová odhalila nemrtvé a stala se nositelkou Nobelovy ceny míru. Pod titulky by otiskli barevnou fotografii mě, Luny, Jaggera a Alexandra – a já bych byla jediná, kdo by byl na obrázku vidět.

Pokud bych se svými odhaleními vystoupila veřejně, o můj život společenského vyvržence by se najednou zajímala média v celých Spojených státech. Možná by mě pravidelně vyzvedával pohřebák s osobním šoférem a očekával mě můj vlastní publicista, se kterým bych se bleskově dopravovala soukromým letadlem Gulfstream na množství tiskových konferencí a mediálních akcí. Hostovala bych v show Oprah Winfreyové a v pořadech CNN i MTV, abych propagovala svůj životopis, nazvaný *Upíři podrazačka*. Má osobní asistentka by se starala o to, abych měla před každou talk show ve své šatně naprostou tmou a připravenou misku s černými netopýřími gumovými bonbony. A má osobní stylistka by mě vždycky oddaně následovala, nanášela mi na tělo nové tetovačky, vlétala do vlasů modré prameny a oblékala mě do nejnovějších modelů značky Drac Black.

Ale místo abych to všechno vyžvanila celému světu, musela jsem si Jaggerovo a Lunino hrozné tajemství nechat pro sebe. Nikdo,

opravdu nikdo nesměl zjistit, že obě dvojčata jsou ve skutečnosti upíři.

Tak to ale nebylo vždycky. Od Alexandra jsem se dozvěděla, že když se Maxwelllova dvojčata narodila, rychle vyšlo najevo, že Luna, na rozdíl od zbytku své rodiny, není upírka. Přišla na svět jako obyčejný smrtelník. Příčinou toho byla genetická vazba na vzdáleného předka – praprababičku, která byla také člověk. Maxwelllovi a Sterlingovi svázali své rodiny slibem: Luna se měla na své osmnácté narozeniny sejit s Alexandrem na posvátné půdě a společně měli provést obřad spojení, čímž by své životy svázali na věčnost a Luna by se proměnila v upírku. Když však onen osudný den nadešel, Alexander se rozhodl, že by oba dva, on i Luna, neměli strávit věčnost spolu, ale s někým, koho budou milovat. Poté, co Alexander takto porušil slib složený jejich rodinami, Jagger se mu za to chtěl pomstít. Když pak ale Lunu na neposvátném pozemku proměnil v upírku jiný upír, odcestovala za svým bratrem do Dullsville a společně se rozhodli najít pro ni nějakého mladého smrtelníka, se kterým by mohla strávit věčnost. Věděla jsem, že kdybych vyradila identitu obou dvojčat, odhalila bych tím i pravou totožnost Alexandra. Vystavila bych svého přítele nebezpečí a mohla bych ho navěky ztratit.

Takže místo abych byla na přední stránce časopisu *Gotická dívka*, musela jsem si dát pusu na zámek.

Ironií bylo, že i když to byl v první řadě Trevor, kdo začal roznášet klepy o tom, že Sterlingovi jsou upíři, musela jsem nyní právě jeho přesvědčovat, že měl celou dobu pravdu a že se má stát příští obětí Jaggerova a Lunina smrtícího dua. I když mě nikdo na světě neodpuzoval víc než Trevor, něco uvnitř mi říkalo, že bych ho měla varovat před blížící se hrozbou. A co je podstatnější, pokud by se někdo tak prohnáný jako Trevor měl stát upírem, nikdo z Dullsvillských by po západu slunce nebyl v bezpečí.

Při promítání *Rakví lásky* v dullsvillském autokině se nám s Alexandrem Istí podařilo přesvědčit Jaggera, že mě Alexander kousnul a stala se ze mě upírka. Jenže když jsme pak o několik dní později stáli s Alexandrem na dullsvillském karnevalu v zrcadlové síni zábavního domu tváří v tvář Luně, byla jsem jediná, kdo se

odrážel v zrcadlech. Mohla jsem si tedy jenom domýšlet, zda Jagger bude věřit spíše své sestře, až mu poví, že na rozdíl od upírů jsem vidět v zrcadle, nebo tomu, co na vlastní oči viděl v autokině.

„Já bych se zbytečně nestrachoval,“ řekl Alexander té noci uklidňujícím hlasem, když zastavil Jamesonův mercedes na příjezdové cestě k domu mých rodičů. „Jagger se nám teď chce pomstít skrze Trevora. Tvůj odraz v síni zrcadel můžeme jednoduše vysvětlit. A navíc, Jagger má až moc velké ego na to, aby uznal, že ho někdo podvedl.“

„Takže bychom měli dál předstírat, že je ze mě upírka,“ pokračovala jsem v jeho úvahách. „Bylo by jednodušší, kdybychom prostě zašli na hřbitov a ty sis vzal mou krev za svou.“

Alexander vypnul motor.

Věděla jsem, že snil o tom, být součástí mého světa, stejně jako jsem si já přála být součástí toho jeho. Ale když se ke mně otočil, v jeho tmavých očích se zračilo osamění, které ten záhadný život plný temnoty a izolace přináší.

Zatímco jsem mu pohled opětovala, přemýšlela jsem, zda to ale chci doopravdy. Skutečně chci být součástí světa, ve kterém on sám být nechce? Neprocházela jsem si teď jen nějakou fází, která měla pouze zdánlivě trvat navěky? V té chvíli, kdy jsme seděli v autě zaparkovaném na příjezdové cestě neposvátného pozemku, to však bylo nepodstatné. Alexander svým mlčením učinil rozhodnutí za nás oba.

„Tak prostě začnu tím, že přestanu chodit do školy,“ přemítala jsem nahlas. „Vyměním postel za rakev, celé dny budu spát se zataženými roletami a pokaždé vstanu akorát na večeri. Budeme se spolu ládovat krvavými stejky a pořádat večírky mezi náhrobními kameny. Být upírkou se mi určitě bude líbit!“

Otočil se ke mně a položil mi ruku na koleno. „Už tím, že jsem ti vstoupil do života, jsem ti způsobil spoustu problémů,“ řekl tiše. „Nejdřív všechny ty potíže s Jaggerem, a teď ještě Luna. Nedopustím, abys musela obětovat i svou rodinu nebo školu.“

Alexander si nervózně prohrábl vlasy a od náušnic se mu odrazil svit měsíce.

„To neříkej – ukázal jsi mi nový svět, o kterém jsem vůbec netušila, že existuje. Díky tobě jsem zažila dobrodružství, pocit sounáležitosti... a skutečnou lásku.“

Jeho utrápené oči najednou zajiskřily.

„No, ale když se nebudeš chovat normálně, budeme mít na krku nejen tvé rodiče a přátele, ale celé město, které se bude ptát, co se s tebou stalo,“ oponoval mi.

Neklidně jsem si okusovala jeden ze svých černých nehtů. „Moje chování se jim zdá divné tak jako tak.“

Jeho bledý obličej prozářil na okamžik úsměv. Čelo mu však hned zase zbrázdily vrásky.

„Navíc můžeš dělat i to, co já nemůžu – chodit do školy. A tam bude taky Trevor, pokud se ještě neproměnil. Máš šanci ho přesvědčit, aby se od Luny držel dál.“

Ucítila jsem náhlý záchvěv pýchy. „Pověřuješ mě tajnou misí?“

„Budeš jako gotický Charlieho andílek.“

„A co když Jagger zjistí, že chodím do školy?“ zeptala jsem se. „Určitě by se divil, proč se ve dne promenáduju venku. Nikdy jsem neviděla žádného upíra chodit na dullsvillskou střední.“

„To je právě ten důvod, proč to Jagger a Luna nikdy nezjistí. Oba se musí schovávat před sluncem, takže není možné, aby tě ještě za světla někde spatřili,“ ujišťoval mě.

„Ale co když Trevor nebo některý z těch jeho snobských fotbalových kámošů řeknou Jaggerovi, že mě viděli ve škole?“ naléhala jsem úzkostlivě.

„Nebudou mít důkaz,“ řekl Alexander s jistotou v hlase. „Jagger většinou nevěří ničemu, co nespatří na vlastní oči. A v autokině přece viděl, že jsem tě kousnul. Nebo tedy, že jsem předstíral, že jsem tě kousnul,“ připustil.

Alexander mě doprovodil ke dveřím. Naklonil se ke mně a dlouze mě políbil na dobrou noc. „Zatímco budeš ve škole, já o tobě budu ve spánku snít.“

Poslal mi ještě vzdušný polibek, nastoupil do auta a vycouval z příjezdové cesty. Když jsem se otočila, abych mu naposledy zamávala, byl už daleko z dohledu.

* * *

Když jsem té noci ležela v posteli, snažila jsem se uklidnit si nervy. Zavřela jsem oči a představila si Alexandra, jak stojí sám ve svém podkrovním pokoji, svižně maluje portrét nás dvou na dullsvillském karnevalu a z reproduktorů mu vyřvává Korn.

Nebyla jsem si jistá, zda Alexander skutečně dokáže být tak klidný, když jsou teď Jagger s Lunou v Dullsville. Od okamžiku, kdy vyjde slunce, nebudu moct svou spřízněnou upíří duši vidět až do setmění. Zatímco on bude spát, já se vrátím do školy a pokusím se sama najít Trevora.

* * *

Následujícího rána mě probudilo ostré sluneční světlo, které do pokoje dopadalo Škvírou mezi závěsy a pálilo jako hořící pochodeň. Přitáhla jsem závěsy pečlivěji k sobě, zabalila se do deky a snažila se ještě usnout. Ale nedokázala jsem přestat myslet na svou misi – zachránit svého nepřítele ze spárů žíznlivé upírky.

Zrovna jsem si ve svém pokoji vybírala oblečení do školy, když vtom jsem uslyšela zatroubení klaksonu.

„Je tady Becky!“ zavolala na mě máma z kuchyně.

„Vždycky přijede o deset minut dřív!“ zahulákala jsem a rychle si natahovala černobílé punčochy. Má nejlepší kamarádka vstávala jako správná farmářka vždycky se slepicemi, ale od té doby, co chodila s Mattem – někdejším tichým stínem Trevora –, trvala na tom, že budeme do školy chodit ještě dřív.

Zvuk klaksonu se ozval znovu. „Vždyť ho uvidíš celých šest hodin v kuse!“ mumlala jsem si pro sebe.

„Raven!“ zavolala na mě znovu máma. „Dneska tě místo Becky vzít nemůžu. Musím přijít včas na schůzi...“

„Já vím! Za minutku jsem dole!“

Pravda byla taková, že kdyby na mě každé ráno u školních tribun čekal Alexander, nejspíš bych si svůj budík z filmu *Ukradené Vánoce* taky nastavila na pět třicet. Ale takhle... když jsem si oblékala černou minisukni a potrhané tričko s obrázkem Donnieho Darka, mohla jsem myslet jen na to, jak můj nádherný Alexander spí v zešeřelém podkrovním pokoji. Měla jsem prožít svůj slunečný den bez něj.

Zatímco jsem si na své unavené oči nanášela uhlově černé oční stíny a tmavé linky, Becky netrpělivě zatroubila ještě jednou. Konečně jsem popadla svůj batoh, zamávala mámě a nastoupila do Beckyina nakladačku.

„Musím ti ten klakson hned odpojit,“ řekla jsem nabručeně, zatímco jsem se v autě usazovala.

„Promiň mi to, Raven, já jen...“

„Já vím, já vím. Máš se před školou u tribun setkat s Mattem.“

„Jsem s tím už otravná?“ zeptala se.

„Já bych se chovala úplně stejně, kdyby mě před školou místo Trevora Mitchella čekal Alexander.“

„Díky, že to chápeš.“

Becky předjela žlutý autobus, přecpaný školáky v předpubertálním věku, kteří mířili k dullsvillské nižší střední škole. Někteří z nich se shlukli u okna. Pár jich jenom zíralo a jiní si na mě ukazovali a smáli se. Kdyby to takhle neprobíhalo dennodenně, asi bych z toho byla překvapená a nervózní.

„No, když už mluvíme o Trevorovi... donesly se mi o něm nějaké čerstvé drby.“

„Jak vysoko je to na škále žhavosti?“

„Pokud je to škála od jedné do deseti, tak devět a půl.“

„Tak do toho. Vysyp to,“ řekla jsem a zkontrolovala svůj démonický make-up v rozbitém zrcátku na protisluneční cloně.

„Trevor má holku.“

„A jo, to je Luna,“ řekla jsem a zaklapla clonu.

„Luna?“ zeptala se zmateně.

„Chci říct... Musí to být naprostá luna... tička. Kdo jiný by chodil s Trevorem než někdo duševně chorý? A vůbec, od koho ses to dozvěděla?“

„Matt říkal, že na karnevalu kdosi viděl Trevora s nějakou gotickou. Myslela jsem si, že jde o tebe, dokud mi neřekl, že ta holka měla vlasy bílé jako duch.“

„Gotička? To se o ní říká?“

Několikrát přikývla. „Jo. A taky, že je to pěkná kočka. Matt o ní takhle samozřejmě nemluvil, ale říkal, že to prý tvrdí všichni

fotbaloví snobi. Však víš, jak to bývá – jak kluci okukují všechny nové holky.“

„Ale Trevor přece pohrdá každou holkou, která nenosí oblečení v barvách školy.“

„Jo, ale ona prý na něm visí, jako by to byl nějaký princ. Ona a její brácha podle všeho Trevora úplně žerou. Takže teď to vypadá, jako by byl kapitánem nejen svého snobského fotbalového mužstva, ale i gotiků. Nejspíš mu z toho exploduje hlava.“

„Asi ji má rád,“ pokračovala Becky ve svém monologu, „ale *tebe* miluje. Je úplně jasné, že je do tebe zamilovaný už od mateřské školky. Jenže tebe mít nemůže, takže snížil své nároky a rozhodl se pro druhou nejlepší.“

Protočila jsem oči v sloup a předstírala, že se mi chce zvracet. „Díky za kompliment,“ řekla jsem sarkasticky.

„Dobrá zpráva je, že tě Trevor možná konečně přestane šikanovat.“

Zas tak dobrá zpráva to ale nebyla. Pokud by se z Trevora stal upír, bylo by jediné jeho kousnutí horší než jakékoliv otravné poznámky.

„Zdá se, že se včera večer ukázala na fotbalovém tréninku a fandila Trevorovi,“ pokračovala Becky.

„Vážně? Tak toho jsem se bála.“

„Čeho ses bála?“

„Eh...“ zakoktala jsem se. „Že Trevor bude zase oblíbený. A to jsme se přitom tak nadřely, aby všichni poznali to jeho zruďné ego.“

„Nikdo se nestará o to, co říká nebo dělá, když už na jeho straně nestojí ani Matt.“

„Ale kdo ví, co...“

„Teď máme své vlastní životy,“ řekla Becky hrdě. „Takže koho zajímá, jestli on taky.“

Dívala jsem se z okna a přemýšlela nad rivalitou, která mezi mnou a Trevorem panovala už od dětství. Hluboko uvnitř jsem věděla, že má Becky pravdu, ale zároveň mi to rvalo srdce. I když jsem Trevora nesnášela a byla zamilovaná do Alexandra, pořád ve mně zůstávala malá soupeřivá dušička, která nechtěla, aby byl Trevor oblíbený a měl holku – ať už upíří nebo normální.

Becky a já jsme na fotbalové hřiště samozřejmě dorazily pozdě, ale právě včas, abychom viděly Matta, jak schází po tribunách dolů a poslouchá při tom iPod. Becky se k němu rozběhla, jako by právě vystoupil z válečné lodi.

Za okamžik jsem k muckajícímu se páru dorazila i já. „Ehm, ehm!“ zakašlala jsem a poklepala Becky na rameno.

Laskavě přerušili své superpevné objetí.

„Becky mi říkala, že Trevor má holku,“ přešla jsem rovnou k věci a podívala se na Matta.

„To jsem nikdy neřekl,“ podivil se a věnoval Becky zvláštní pohled.

„Ale Becky říkala, že ta holka byla na tréninku a fandila Trevorovi.“

„No, to jo. Ale myslel jsem si, že jsi s Trevorem nadobro skoncovala.“

„Taky že jo. Ale drby jsou drby. Odešel Trevor z tréninku s ní?“ zeptala jsem se.

„Ne, byla s nějakým klukem v černé pletené čepici. Vypadal dost děsivě. Ale byl to přesně ten typ, který by se ti mohl líbit. Bledý a měl hodně tetování. Když jsme se já a kluci z týmu dostali z šatny, byli už oba pryč.“

Matt si na zádech upravil batoh, chytil Becky za ruku a společně zamířili do Školy.

„Počkej. Nevypadal Trevor jinak?“ pokračovala jsem s výslechem.

„Neměl žádná tetování, jestli se ptáš na tohle,“ řekl Matt se smíchem.

„Ne, myslím, jestli třeba nebyl nezvykle bledý, jestli neměl velkou žízeň nebo jestli neměl červenější oči.“

Na chvíli se zamyslel. „Říkal, že se necítí moc dobře,“ vzpomněl si. „Co že máš najednou takový zájem o Trevora?“

Zamilovaný páreček na mě upíral zvědavé pohledy. Oba evidentně čekali, co odpovím.

Naštěstí právě zazvonil školní zvonek.

„S radostí bych tu s vámi zůstala a povídala si, ale víte, jak nerada chodím pozdě na hodinu,“ zalhala jsem a vystartovala pryč.

* * *

Během prvních tří hodin výuky jsem musela neustále dumat nad tím, co udělám, až se setkám s Trevorem, takže abych svou mysl trochu rozptýlila, začala jsem snít o Alexandrovi a psát si do sešitu naše jména: *Raven Madisonová + Alexander Sterling = Pravá láska navěky*. Okolo jsem nakreslila černé růže.

Když konečně zazvonilo na oběd, místo abych šla k tribunám za Becky a Mattem, pročesala jsem celý areál školy a hledala Trevora.

Bohužel jsem svého nepřítele nenašla ani na fotbalovém hřišti, ani v tělocvičně, a dokonce ani na schodech, kde všichni fotbaloví snobi pojídali bagety s francouzským hovězím.

„Kde je Trevor?“ zeptala jsem se roztleskávačky, která si právě zavazovala tenisky.

Pohrdavým pohledem si změřila mé oblečení. Shlížela na mě, jako by byla královna a já nějaký špinavý nevolník, který se odvážil vstoupit do jejího zámku. Zvedla své červenobílé střapce a obrátila se ke mně zády, jako by už se mnou nehodlala promrhat ani o vteřinu víc.

„Neviděla jsi Trevora?“ zopakovala jsem svou otázku.

„Je doma,“ odsekla.

„Takže jsem se nemusela obtěžovat a mohla zůstat doma taky?“ zamumlala jsem si pro sebe. Jediným důvodem, proč jsem dneska šla do školy, totiž bylo najít Trevora.

Roztleskávačka protočila oči v sloup.

Dívala jsem se na ni a představovala si, jaké by to bylo, kdybych byla skutečnou upírkou. Proměnila bych se ve strašidelného netopýra, vrhla se na ni a schválně se zamotala do těch jejích dokonale učesaných blondatých vlasů. A ona by jen ječela, jako by ji na nože brali.

„Je prý nemocný,“ řekla nakonec a podívala se na mě takovým způsobem, jako bych i já roznášela nějakou nákazu.

Nemocný? Matt přece říkal, že včera večer byl Trevor bledý a necítil se dobře. Mozek mi začal pracovat na plné obrátky. Z čeho

mohl být nemocný? Že by denní světlo? Česnek? Možná že už se ho Luně a Jaggerovi povedlo nalákat na dullsvillský hřbitov. Třeba už teď spí v červenobílé rakvi.

Musela jsem hned začít jednat.

* * *

Většinu svého života jsem strávila plížením se na různá místa. Domu, do sídla, na dullsvillskou základní a nižší střední školu. Ale protože jsem stále byla pouhý smrtelník a neměla žádné speciální schopnosti, dokonce jsem se neuměla ani proměnit v netopýra, bylo poměrně těžké jakkoliv se odplížit ze školy.

Ředitel Reed najal ochranku, aby hlídala oba vchody do areálu školy, čímž zabránil ulejšákům, aby odcházeli pryč na oběd a pak už se do školy nevraceli. Dullsvillská střední začínala pomalu připomínat pevnost Alcatraz. Už zbývalo jen, aby školská rada obehнала školu příkopem s ledovou vodou a hladovými žraloky.

Takže místo abych se vykradla ven, musela jsem si zařídit povolení opustit školu.

Vešla jsem do ordinace školní zdravotní sestry Williamové a zjistila, že v její čekárně už sedí další tři kašlající a kýchající studenti. Všichni mi věnovali štítlivé pohledy, jako bych tady jediná já byla skutečně nemocná.

Uvědomila jsem si, že takhle by to mohlo ve výsledku trvat déle, než kdybych počkala na konec výuky.

Psala jsem si poznámky do svého zápisníku Olivia Outcast, když vtom se sestra Williamová, žena ukázkového zdraví, vyřítla ze dveří. Protože byla v jednom kuse vystavená sezónním rýmám, alergiím a výmluvám, byla tahle paní naprosto imunní vůči všem druhům drobných onemocnění. Jelikož vypadala jako někdo, kdo vyběhl spíš z tělocvičny než z ordinace, byla jsem si téměř jistá, že by dokázala přetrhout pás tlakoměru jediným zatnutím bicepsu.

„Teddy Lerner,“ zavolala jméno ze seznamu. „Jsi na řadě,“ řekla a věnovala nemocnému úsměv tak zářivý, že by mohla z fleku dělat reklamy na Colgate.

„Potřebuji hned vyšetřit,“ přerušila jsem je nahlas, vstala jsem a držela se za břicho. „Myslím, že už to dlouho nevydržím.“

Spolužák se na mě podíval, nos červený jako Santův sob Rudolf, a kýchnul. Skoro se ve mně hnulo svědomí, ale věděla jsem, že Teddy potřebuje jen velkou krabici papírových kapesníků Kleenex a misku slepičí polévky. Pokud se k Trevoru Mitchellovi nedostanu co nejdřív, ve městě nezbyde ani kapka krve, dokonce ani pro komára ne.

„Tak dobře, Raven.“

Jelikož jsem v její čekárně byla poměrně častým hostem, znala mě zdravotní sestra Williamová (stejně jako ředitel Reed) natolik dobře, že mě oslovovala jen jménem.

Následovala jsem ji do ordinace – malé sterilní místnosti s modrým lékařským lůžkem a obvyklými skleněnými nádobami, naplněnými dřevěnými špachtlemi do krku, náplastmi a extra dlouhými vatovými tyčinkami.

Sedla jsem si na kovovou židli vedle ošetřovatelčina psacího stolu.

„Už od rána mám trochu zimnici,“ vymýšlela jsem si.

Posvítla mi do očí kapesní baterkou.

„Chm hm.“ řekla si pro sebe.

Vzala do ruky stetoskop.

„Zhluboka se nadechni,“ řekla a přiložila mi přístroj na hrud’.

Pomalu jsem se nadechla a pak předstírala kýchnutí a tak divoký záchvat kašle, že jsem myslela, že vychrchlám plíci.

Rychle stáhla stetoskop zpátky.

„Zajímavé.“

Zdravotní sestra Williamová otevřela prosklenou skříňku, vytáhla ušní teploměr a nový sterilní kryt a změřila mi teplotu.

Po minutě se podívala na výsledky.

„Přesně to jsem si myslela.“

„Jsem nemocná?“

„Podle všeho máš buď ‘testitis’ nebo syndrom ‘neudělala jsem domácí úkol’. Ten je na jaře hodně častý.“

„Ale mně je vážně zle!“

„Nejspíš se jen potřebuješ v noci pořádně prospat.“

„Myslím, že potřebuju jít domů,“ řekla jsem přiškrceným hlasem. „Držíte mě tady proti mé vůli. Bolí mě žaludek a hlava... a taky krk,“ přesvědčovala jsem ji a mluvila při tom skoro nosem.

„Pokud nemáš horečku, nemůžu tě pustit domů,“ řekla a vrátila teploměr do prosklené skříně.

„To jste neslyšela nic o prevenci?“

„No, vážně vypadáš, že jsi moc nespala. Ale pokud chceš jít domů, musíš mít povolení od pana Reeda,“ řekla s povzdechem. Náš rozhovor ji vyčerpával.

Skvělé. Takže budu muset porušit další pravidla.

Zaklepala jsem a vstoupila do kanceláře ředitele Reeda, abych mu vyřídila vzkaz od sestry Williamové. Na oko jsem kýchla a zakašlala.

„Už jsi vyčerpala všechny povolené absence,“ řekl, když si pročetl mé záznamy. „Omluvila ses z výuky už sto třicetkrát z celkového počtu sto čtyřiceti školních dní.“

„Tak že by číslo sto třicet jedna bylo magické?“

„Ale vypadáš vážně hrozně,“ uznal nakonec a podepsal mi propustku.

„Děkuju pěkně!“ řekla jsem sarkasticky.

Ani jsem neměla v plánu vypadat tak přesvědčivě.

* * *

„Je mi to moc líto, Raven,“ řekla máma, když zastavila svůj sport’ák na příjezdové cestě. „Nechci te v tomhle stavu nechávat samotnou, ale mám schůzku mimo město, která je naplánovaná už měsíce.“

Doprovodila mě k předním dveřím, a když jsem vstoupila do domu, v rychlosti mě objala.

„To je zvláštní,“ řekla jsem. „Najednou se cítím mnohem líp.“

Zavřela jsem dveře, a sotva jsem uviděla mámu odjíždět pryč, popadla jsem své obvyklé upíří detektory – sušený granulovaný česnek a pudřenku se zrcátkem, která patřila Ruby Whiteové z cestovní kanceláře Armstrong Travel – a vyrazila přímo k Trevorovi.

* * *

Není divu, že se upíři neodvážejí na denní světlo. Vždyť i já sama jsem toužila po bezpečném útočišti ve stínu stromů nebo pod plynoucími mračky a žíznila jsem po příjemné, temné roušce večera. V horkém slunci se mi už začínala pálit kůže. Konečně jsem na kole vjela na příjezdovou cestu Mitchellových. Minula jsem pickup s nápisem MALÍŘSTVÍ FERGUSON & SYN, který stál na plácku před jejich garážemi, kde bylo místo pro čtyři auta. Opřela jsem kolo o prosklenou verandu a zazvonila na zvonek. Ze zadního dvorku Mitchellových začal štěkat pes.

Nikdo neotvíral, a tak jsem zazvonila ještě jednou.

Z garáže vyšel malý postarší muž s bílými vlasy a nesl žebřík.

„Dobrý den, pane Fergusone,“ zavolala jsem a přiběhla ke starému známému. „Je Trevor doma?“

Malíř mi věnoval udivený pohled.

„To jsem já, Raven,“ řekla jsem a sundala si sluneční brýle.

„Ahoj, Raven. Neměla bys být ve škole?“ zajímal se.

„Právě mám přestávku na oběd,“ odpověděla jsem.

„Nevěděl jsem, že se dětem ještě povoluje chodit na oběd domů. To za mých časů nic takového jako školní oběd neexistovalo,“ rozpovídal se. „Museli jsme...“

„Moc ráda bych si vaše vyprávění poslechla, ale nemám teď moc čas...“

„Zrovna jsem své kluky poslal pro nějaké jídlo. Kdybych věděl, že přijdeš...“ začal zdvořile.

„To je od vás milé, ale já jdu za Trevorem.“

„Teď asi není na návštěvu nejlepší doba. Je zavřený ve svém pokoji už od rozednění.“

Od rozednění?

„Bude to jenom chvílička,“ řekla jsem a prosmýkla se kolem malíře ke garážem.

Pan Ferguson odložil žebřík stranou.

„Raven, nemůžu tě pustit dovnitř.“

„Proč? Vždyť to jsem jenom já...“ zakňourala jsem.

Copak nevěděl, že jsem na misi na záchranu celého Dullsville?

„Ne, když tu pracuju. Mohl bych přijít o kšeft.“

A je to tu – další pravidla, která musím porušit.

Udělal jsem na něj ty nejlepší psí oči, jaké dokážu – ty, které používám na tátu, když chce venku zůstat dlouho do noci. Ale stařík byl neoblomný. „Mitchellovi by měli přijít domů po páté.“

„Tak se teda vrátím později,“ odpověděla jsem. „Mějte se.“

Přešla jsem ke svému kolu, zatímco pan Ferguson nemotorně nesl žebřík zpátky do svého auta. Když se ke mně otočil zády, věděla jsem, že mám jenom pár sekund. Rozběhla jsem se ke garáži, proklouzla za historické auto značky Bentley a otevřela dveře do prádelny. Jak jsem běžela po rozložené igelitové plachtě a přes nově vymalovanou slunečnicově žlutou kuchyň, cítila jsem pach čerstvého náteru, který se nesl celým domem. Bývala bych panu Fergusonovi jeho malířskou práci pochválila, kdyby to neznamenal, že se tím prozradím.

Mířila jsem k hlavní hale.

U Trevora doma jsem byla pouze jedinkrát v životě – na jeho pátých narozeninách –, a to jen proto, že tehdy pozval všechny děti ze školky. Rodiče mi vždycky říkali, že až vyrostu a vrátím se do nějakého domu, který znám pouze z dětství, bude mi připadat mnohem menší. No, pokud mi dům Mitchellových v dětských vzpomínkách připomínal zámek, pak se nyní pro mě jakožto pro studentku druháku střední školy opticky zmenšil tak možná na nějaké panské sídlo. Pan Mitchell vlastnil polovinu Dullsville a paní Mitchellová vydělávala dost díky velkoobchodním kšeftům. A taky to bylo vidět.

Jen vstupní hala vypadala minimálně tři patra vysoká. Mramorový balkon se honosně vypínal mezi dvěma bělostnými dřevěnými schodišti, která tvořila půlkruh kolem domácí fontány. Nalevo se nacházela velká jídelna s blyštivým lustrem z křišťálu a skleněným stolem, kolem kterého stálo dvanáct židlí, potažených béžovou tkaninou. Působilo to podobným dojmem jako obývací pokoj v sídle, ale zde samozřejmě chyběly pavučiny. Na pravé straně se rozkládal obývací pokoj velikosti našeho domu, který byl zařízen v africkém stylu. Bylo v něm porůznu rozestavěno takové množství dřevěných sošek bohyně plodnosti, že by mohly klidně vyvolat populační explozi v celé zemi.

Pamatuju si, jak jsem na tomtéž místě stála, když mi bylo pět a rodiče mě přivezli na Trevorovu narozeninovou oslavu. Zdálo se mi tenkrát, jako by párty trvala celou věčnost, protože ostatní děti jen s chichotáním pobíhaly kolem mě a dělaly, jako by mě neviděly.

Nakonec Mitchellovi svolali všechny děti na zadní dvorek velikosti fotbalového hřiště, kde na nás čekaly nejrůznější atrakce – klaun, kolotoč, a dokonce i poník. Zatímco mí spolužáci tancovali, zpívali a vozili se na tom nebohém zvířeti, já jsem seděla sama na terase u domu, dokud Trevor nezačal rozbalovat jeden dokonale zabalený dárek za druhým a nacházet v nich nová autíčka Hot Wheels, stavebnice LEGO a fotbalové míče značky Nerf. Poté mu paní Mitchellová předala černou krabici, převázanou černou stužkou, kterou jsem samozřejmě balila já.

Trevor obal roztrhal a z balíčku vytáhl zbrusu novou akční figurku Draculy. Oči se mu rozsvítily nadšením a z úst se mu vydralo jen: „Páni!“

Jeho matka ho donutila, aby se podělil a každý svůj dárek ukázal ostatním.

Trevor s očima stále rozšířenýma předal hrdě figurku Draculy dívce s culíky, která seděla vedle něho.

„To vypadá jako Raven!“ zakřičela.

„Fuj. Určitě to má vši,“ zhodnotil figurku další klučina, když byl na řadě, a vrátil ji Trevorovi.

Trevorův radostný úsměv se změnil ve škaredý zamračený výraz. Zlostně na mě pohlédl a hodil figurku zpátky do krabice.

Až do konce oslavy jsem pak zůstala sama sedět na schodech terasy, zatímco ostatní děti pojídaly dort a zmrzlinu.

Znechucením se mi obrátil žaludek, když jsem si na ten den vzpomněla. Na chvíli jsem se zastavila a přemýšlela, jestli se nemám proplížit zpátky, odkud jsem přišla, místo abych šla nahoru do Trevorova pokoje a varovala ho před Lunou a jejími záměry.

Uslyšela jsem, že někdo otevřel dveře prádelny.

Potichu jsem vyběhla ty dokonale čisté, bělostné schody a spatřila jsem před sebou a okolo sebe takové množství dveří, že by mu snad nemohli konkurovat ani v MGM Grand Hotelu v Las Vegas. Když jsem nakoukla do asi milionu různých pokojů pro hosty a koupelen,

které se nacházely v chodbě delší než ranvej nějakého mezinárodního letiště, zbývaly už jen poslední dveře na konci chodby.

Nebyla jsem si jistá, co čekám, že najdu. Trevor spal už od rozednění. Několik zdrojů mi potvrdilo, že mu nebylo dobře a byl bledý. Takže pokud ho už Luna kousla, vystavovala jsem se poměrně velkému nebezpečí.

Neměla jsem však na výběr. Ještě jednou jsem zkontrolovala česnek ve své kabelce.

Zlehka jsem zaklepala.

Když se mi nedostalo žádné odpovědi, otočila jsem pomalu kulovou klikou a otevřela dveře. Sundala jsem si sluneční brýle a kapuci a vkradla se dovnitř.

Z chodby prosvítalo do Trevorovy ložnice slabé světlo. Tmavé závěsy byly zatažené tak, že nepropouštěly ani jediný sluneční paprsek – první znamení, které mohlo napovídat, že k Trevorově proměně už došlo.

Vypadalo to, že interiér tomu fotbalovému snobovi navrhoval osobní designér. Jeho ložnice mohla klidně zdobit přední stranu časopisu *Bytová architektura pro mladé*.

Hned u okna stál bílý psací stůl, vyrobený na míru, a na něm širokoúhlý monitor počítače. Na jedné stěně pokoje byla namontovaná plazmová televize s úhlopříčkou tak milion palců. A před ní vysněný společenský koutek každého teenagera – nízká červená pohovka, hrací automat na pinball s fotbalovým motivem a stolní fotbal.

Nakonec jsem si všimla toho nejhoršího – obrovské tmavě modré postele s celní pelestí ve tvaru fotbalové branky.

Z toho pohledu mi bylo na zvracení.

Všimla jsem si i Trevorových zlatavě blond'atých vlasů, které vyčuhovaly zpod pokrývky.

Pohled na spícího Trevora mě sice sváděl k tomu, abych mu okraje pokrývky zastrčila pod matraci, a on tak potom nemohl vylézt ven, nebo abych mu strčila ruku do horké vody, ale nakonec jsem se rozhodla prohledat zásuvky jeho psacího stolu a zkusit získat nějaké upíří důkazy. Ale našla jsem jen pár neořezaných tužek, zámek na školní skříňku a náhradní tužkové baterie.

Odhrnula jsem posuvné dveře jeho skříně, čímž se přede mnou rozprostřelo něco, co vypadalo spíš jako obchod se sportovním zbožím než jako šatník středoškoláka. Pár kroků ode mě stála prosklená vitrína plná všemožných fotbalových trofejí a medailí a na zdi visely vítězné stužky, půl tuctu zarámovaných fotbalových fotografií a články z časopisu dullsvillské střední. Přejela jsem prstem po dokonale nablýskané zlaté trofeji, když vtom jsem si všimla něčeho zaprášeného, co leželo za ní – byla to desetiletí stará akční figurka Draculy.

Na okamžik se mi v žilách rozlila příjemná vlna tepla. Hned nato jsem však uslyšela pohyb – Trevor se začal vrtět.

Po špičkách jsem přešla k jeho posteli a ztuhla překvapením. Běžně dosněda opálený fotbalový snob teď vypadal jako jeden z nemrtvých. Ale i když byl nemocný, vypadal pořád úžasně. Skoro jsem mu záviděla, že jen kvůli své hezké tváříčce a skvělému výkopu do středu hřiště získal v životě tolik.

Přemýšlela jsem, co asi tak může tenhle trochu nudný bohatý snob vidět na gotičce Luně. Zajímala ho proto, že o něj usilovala? Nechtěl se Trevor skrze ni dostat blíže ke mně? Našel snad můj zavilý nepřítel skutečně lásku svého života? Celá ta záležitost mě užírala právě proto, že mi to vůbec nešlo do hlavy.

Otevřela jsem kabelku a vytáhla Rubynu pudřenku. Prsty se mi třásly, jak jsem se ji snažila natočit směrem k Trevorovi. Jenže vtom se Trevor v posteli převalil a vyrazil mi při tom pudřenku z ruky. Rychle jsem začala šátrat po zemi, abych ji našla.

„Co se děje?“ zeptal se chraplavým hlasem.

Přikrčila jsem se podél jeho postele a snažila se dýchat co nejtíšeji.

„Jaspere? Jsi to ty?“ ptal se.

Nadzvedla jsem cíp jeho modré prošívané pokrývky, spadající na zem, abych se mohla schovat pod postel. Jenže místo volného prostoru jsem tam našla jen úchytku obrovské postelové zásuvky – jako by neměl dost místa ve svém gigantickém šatníku.

Neměla jsem kam utéct. Musela jsem přejít na plán B.

„Ahoj Trevore,“ řekla jsem a vykroukla zpoza postele.

Fotbalový snob vydal v úleku šílený skřek. „Co tady sakra děláš?“ křičel a posadil se na posteli.

„Já jen...“ koktala jsem a nemotorně se snažila schovat pudřenku zpátky do kabelky.

„Jak ses dostala dovnitř?“

„Pustila mě dovnitř tvá chůva,“ dobírala jsem si ho. „Ani mě nepřekvapuje, že ji pořád máš.“

„Co děláš v mém pokoji?“ vyptával se Trevor nechápavě dál, zatímco si prsty upravoval své rozčuchané blondáté vlasy.

„Slyšela jsem, že jsi nemocný.“

„No a?“

„Tak jsem se přišla zeptat, jestli něco nepotřebuješ.“

„Zbláznila ses?“

„Jen plním úkol do zdravotvědy: Pomoz těm, kteří to potřebují.“

„Ale já nic nepotřebuju. A už vůbec ne od tebe.“

„To posoudím já. Myslím, že pro začátek by se hodila trocha zdravého slunečního světla,“ řekla jsem, jako bych byla gotická Mary Poppins. „Takovou tmou mám přece ráda jenom já.“ Přeshla jsem k oknu a začala roztahovat těžké závěsy.

„Přestaň!“ vykřikl a zakrýval si oči.

Ale já nepřestala a závěsy jsem roztáhla, co nejvíc jsem mohla.

„Vypadni odsud, příšero!“ hulákal a mhouřil při tom oči.

Byla jsem zvědavá, jestli budu moct pozorovat nějakou reakci. Možná začne před světlem couvat. Nebo se roztopí.

Nakonec se mi reakce přece jen dostalo, ale nebyla taková, jakou bych očekávala. Vstal a jeho bledý obličej v tom okamžiku zrudnul vzteky.

„Tak vypadneš už!“ křičel. „Vrat’ se zpátky do své trolí díry. Beztak už jsi náš dům zamořila až až.“

Vytáhla jsem z kabelky nádobu s česnekem a přidržela ji před ním.

„Co to je?“ zeptal se.

„Česnek. Pomůže ti to pročistit nos. Zkus si čichnout,“ řekla jsem a přistoupila k němu o krok blíž.

„Dej to ode mě pryč, příšero!“

Trevor vůbec necouval, jako jsem to viděla u Alexandra, když jsem ho omylem vystavila působení sušeného Česneku. Místo toho vypadal jen čím dál víc rozčilený.

Vytáhla jsem propisku a psací blok Hello Batty. „Tak,“ řekla jsem jako zdravotní sestra, která vyplňuje údaje o pacientovi, „políbil jsi někoho za posledních čtyřicet osm hodin?“

„Co je ti do toho?“

„Musím vyplnit dotazník o případném přenosu nákazy. Nechceš přece, aby se od tebe tvá nová holka Luna nakazila, nebo ano?“

„Cože? Ty snad žárlíš?“

„Jasně že ne,“ odpověděla jsem se smíchem.

„Tak o to tady celou dobu jde,“ řekl a jeho chraptivý hlas zněl najednou jasněji. „Proto jsi přišla ke mně domů. A přímo do mého pokoje...“ pokračoval a přistoupil ke mně blíž.

„Zas tak moc si nefandi...“

„Nemohla jsi snést pohled na mě a Lunu...“ řekl s úsměvem.

„Upřímně, nemůžu snést jakýkoliv pohled na tebe.“

„Já to věděl. Viděl jsem ti to na tom karnevalu na očích,“ mluvil dál a při tom udělal další krok ke mně.

„To není to, cos mi viděl na očích.“

Snažila jsem se rychle zkontrolovat obě strany jeho krku. Ale vyložil si mé pohledy špatně. Přistoupil ke mně a naklonil se, aby mě políbil.

Držela jsem si ho od těla dál pomocí svého psacího bloku.

„Jdi ode mě!“

„Ale proto jsi přece přišla, ne?“

Protočila jsem oči v sloup. „Potřebuju něco vědět – nekouslo tě v poslední době něco – nebo někdo?“

„Jasně že ne. Ale nic víc ti neřeknu, pokud mi něco nepovíš ty,“ řekl s vychytralým úsměvem.

„Tak, má práce tady skončila,“ řekla jsem a spěchala ke dveřím. „Teď si můžeš vzít své dva psí suchary. A opovaž se mi ráno volat.“

Trevor zůstal stát jako opařený. Vypadal unaveně a zmateně.

„A ještě jedna důležitá věc,“ dodala jsem, když jsem otevřela dveře. „Drž se dál od hřbitova.“

„Jsem jen nemocný,“ řekl. „Ne mrtvý.“

Proběhla jsem chodbou, po schodišti a garáží a naskočila na kolo. Zatímco jsem šlapala zpátky domů, cítila jsem úlevu, že Trevor není upír – bylo to tak lepší pro dobro města i mé vlastní.

* * *

Slunce právě zapadalo, když jsem zalehla do postele a zahrabala se pod deku.

„Promiň, že tě zase nechávám samotnou,“ řekla máma, „ale tvůj otec má večer ve sportovním klubu převzít vyznamenání. Dneska byl vážně rušný den. Mám pocit, jako bych tě zanedbávala.“

„Je mi mnohem líp. Odpoledne jsem se prospala a už jsem zase jako rybička.“

„No, Billy je teď na návštěvě u Henryho. Vyzvedneme ho po oslavě.“

Jakmile jsem uslyšela, že tátovo BMW odfrčelo z příjezdové cesty, vyskočila jsem z postele, už úplně oblečená, a rychle vyrazila k sídlu.

Alexandra jsem našla v jeho podkrovním pokoji. Koukal z okna a zdál se zamyšlený. Stačilo však, abych jen zaťukala na dveře, a jeho nálada se rychle změnila. Přivítal mě dlouhým polibkem a já na chvíli úplně zapomněla nejen na jeho nepřítele z dětství, ale i na novou nebezpečnou upírku Lunu.

„Musíme něco udělat,“ řekl zničehonic Alexander. Mé zaláskované já, které si právě jen tak poletovalo v oblacích, bylo nuceno vrátit se zpět do hrozné reality podsvětí.

„Napadá mě pár věcí, které bychom mohli dělat. Zůstaneme tady?“ nesměle jsem ho škádlila. „Nebo se na večírek přesuneme do altánku?“

Ale Alexander se neusmál. „Myslím to vážně,“ řekl.

Přes den se mi po Alexandrovi neskutečně stýskalo, takže jsem byla šťastná, že s ním můžu být aspoň teď. A i když jsem svým způsobem byla nadšená, že se v Dullsville, které jsem nyní nazývala městem upírů, konečně něco děje, musela jsem s nelibostí uznat, že mi Jagger s Lunou ukradli romantické chvíle s Alexandrem.

„Ale teď, když jsme spolu, je pro mě těžké myslet na něco jiného než na tebe. Čekala jsem celý den, až tě zase uvidím,“ řekla jsem.

„Já vím. Taky jsem se tě nemohl dočkat,“ povzdechl si. „Ale dokud Jagger a Luna nebudou pryč, nemůžeme tu jen tak nečinně posedávat. Viděla jsi Trevora?“

„Jo,“ odpověděla jsem, usazena ve starém pohodlném křesle. „Je nemocný, takže nebyl ve škole.“

„Nemocný?“ zeptal se ustaraně. „Takže už je pozdě?“

„Ne,“ řekla jsem. „Luna se mu našťestí do krku ještě nezahryzla. Má jen chřipku.“

„Tak to jsem rád,“ odpověděl Alexander s úlevou a ruku položil na opěradlo židle. Jenže pak zase zvažněl. „Ale pokud říkáš, že nebyl ve škole, jak ses s ním setkala?“

„Ehm...“ zakoktala jsem se a odvrátila od Alexandra pohled.

„To jsi neudělala,“ řekl tónem, jako by o tom přesvědčoval sám sebe.

„No...“

„Ty jsi šla k němu domů? A sama?“ zeptal se a zlobně na mě shlížel ze své výšky.

„Ne, byl tam ještě malíř,“ řekla jsem a prsty si pohrávala s kousky odpáraných nití na tkanině křesla.

Alexander si ke mně kleknul a vzal mou ruku do své. „Raven... nechci, abys s ním byla o samotě. I kdyby nebyl upír, pořád je to ten samý sukničkář Trevor.“

„Já vím. Máš pravdu,“ odpověděla jsem a rozplývala se při pohledu do jeho nádherných tmavých očí.

Když o mě měli starosti rodiče, byla to otrava. Ale pokud šlo o Alexandra, bylo to neuvěřitelně sexy.

„Slib mi to.“

„Slibuju,“ řekla jsem.

„Takže, pokud Trevora ještě nedostali, nejspíš čekají na vhodnou chvíli.“

„To by byla vážně ironie. Trevor, který nesnáší všechno gotické, by se stal upírem a já, která po ničem netoužím víc, bych upírkou nebyla.“

„Je důležité být tím, čím jsi, ze správných důvodů,“ řekl a povzbudivě mě pohladil po hřbetu ruky.

„Já vím.“

„Navíc,“ začal, vstal ze země a vrátil se k podkrovnímu oknu, „Trevor nemá ani tušení, co na něho Luna chystá.“

Následovala jsem ho a uvelebila se na sníženém parapetu okna. „Tak co budeme dělat?“ zeptala jsem se.

„Musíme je nějak přinutit, aby se vrátili do Rumunska.“

„S pomocí železného kolíku?“ přemýšlela jsem. „Nebo zapálené pochodně?“

Alexander v zamyšlení zavrtěl hlavou.

„Možná bych mohla ukecat Ruby z Armstrong Travel, aby nám dala slevu na letenky,“ navrhla jsem a rýpala se prstem v trhlině, která se mi udělala na černé kožené botě. „Mohli bychom Jaggera a Lunu přesvědčit, že se jejich rodičům po nich stýská a chtějí, aby se ihned vrátili domů.“

„Ale momentálně ani nevíme, kde jsou,“ řekl Alexander utrápeně. „Schovávají se někde ve stínech.“

„Když jim sebereme stíny, připravíme je zároveň o jejich ochranu,“ odpověděla jsem.

„Máš úplnou pravdu,“ souhlasil náhle.

„Vážně?“ zeptala jsem se, nadšená ze své nepravděpodobné geniality. „Ale jak jim můžeme vzít stín?“

„Ne stín...“ řekl a posadil se vedle mě.

„Musíme Jaggerovi sebrat jedinou věc, díky které je v bezpečí, ať už je kdekoliv.“

Zvědavě jsem se na Alexandra podívala.

„Věc, která ho chrání před lidmi, jinými upíry a před sluncem,“ pokračoval.

„A to je?“ zeptala jsem se dychtivě.

„Musíme najít Jaggerovu rakev.“

„No páni! Tak to je dokonalý nápad. Pak se nebude mít kde schovat.“

Alexander se usmál, nadšený z toho, že máme konečně nějaký plán.

„Ale počkat,“ ozvala jsem se. „To Jagger nemůže spát normálně v posteli, v pokoji se zataženými roletami jako ty? Nebo se třeba schovat na půdě stodoly? Ty přece taky nespíš v rakvi.“

Alexander se na mě zadíval těma svýma temnýma očima a vypadal téměř zahanbeně.

Poté vstal, odsunul křeslo, na kterém jsem se předtím rozvalovala já, a odhalil tak malá podkrovní dvířka. Sáhl rukou do zadní kapsy kalhot a vytáhl starý univerzální klíč.

„Ve skutečnosti spím v rakvi,“ zašeptal.

Odemknul zámek a pomalu dvířka otevřel. Vstoupili jsme do temné, zaprášené staré skrýše.

Tam ve stínech se mi zjevilo Alexandrovo tajemství – jednoduchá černá rakev a okolo ledabyle rozházená hlína. Vedle rakve stál dřevěný stolek s napůl ohořelou, nezapálenou svíčkou a něžným portrétem mě samotné.

„Neměla jsem ani tušení...“ řekla jsem téměř bez dechu.

„Však jsi to taky tušit neměla.“

„Ale tvoje postel – je přece vždycky neustlaná.“

„To protože na ní odpočívám a představuju si, že žiju jako ty.“

Chytila jsem ho za ruku a přitiskla si jeho dlaň k hrudi. „Nikdy jsi přede mnou nemusel skrývat nic ze svého světa,“ řekla jsem a pohlédla do jeho osamělých očí.

„Já vím,“ odpověděl. „Spíš jsem to skrýval před sebou samým.“

Alexander zavřel podkrovní dvířka a zamkl je na zámek a s nimi i svou pravou rozporuplnou totožnost.

Hon na upíry

„Abys našla upíra, musíš umět myslet jako upír,“ řekl Alexander a popadl svůj batoh. „Nebudu pryč víc než hodinu.“ Rychle mě políbil.

„Pryč?“ zeptala jsem se a následovala ho ke dveřím.

„Musíš tady zůstat. Jdu na posvátný pozemek.“

„Jdu s tebou. Pokud si Jagger myslí, že jsem upírka, žádné nebezpečí mi tam nehrozí,“ namítla jsem.

„A pokud si to nemyslí?“

„Pak mám tohle.“ Vytáhla jsem z kabelky nádobu se sušeným česnekem.

Alexander rychle ustoupil.

„Je pevně zavřená,“ ujistila jsem ho rychle. Stále jsem měla na paměti incident, kdy se mi česnek vysypal z nádoby do kabelky a způsobil Alexandrovi alergickou reakci, kterou jsem pak musela zastavit pomocí injekce s protijedem.

„Počkám venku,“ prosila jsem ho.

Alexander se zastavil. Odhrnul si vlasy, upravené ve stylu rockové hvězdy, ze svého nádherného obličeje a přehodil si batoh přes rameno. Podíval se na dveře a pak zpátky na mě. Nakonec ke mně natáhl svou bledou ruku. Bylo dost těžké být od sebe odloučení během dne, ale bylo ještě těžší být jeden bez druhého i v noci. Zatímco jsme s Alexandrem kráčeli ruku v ruce po větrné ulici směrem ke hřbitovu, uvědomila jsem si, že je to jako splněný sen – procházet se s jedním upírem a hledat při tom druhého.

Nikdy jsem ve svitu měsíce neviděla nikoho tak krásného jako Alexander, ať už upíra nebo člověka. Zdálo se, jako by jeho bledý obličej ve tmě jemně zářil, a jeho úsměv jako by osvětloval to, co měsíc ani hvězdy nedokážou.

„Kam jdeme?“ zeptala jsem se nakonec.

„Na tvé oblíbené místo.“

„Ale mé oblíbené místo je přímo tady – po tvém boku.“

„A moje zase po tvém,“ řekl a stiskl mi ruku.

„Pozná Jagger, že jsem pořád smrtelník?“

„Nemáš to přece napsané na čele, nebo ano?“ dobíral si mě.

Zatímco mě vedl neznámo kam, nesl si s sebou auru sebedůvěry a odhodlání. Nic podobného jsem u něj nikdy dřív nezažila.

Došli jsme k bráně dullsvillského hřbitova.

„Pamatuješ, jak nám starý Jim prodával na karnevalu vstupenky a obvinil tě, že spíš na hřbitově?“ zeptal se mě.

„Ale já na hřbitově nespala,“ bránila jsem se. „Něco takového jsem neudělala už měsíce!“

„Já vím. Takže pokud jsi to nebyla ty, kdo jiný by to asi tak mohl být?“ zeptal se.

Odpověděla jsem jako horlivý student: „Jagger.“

„Trevorovi dnes v noci nic nehrozí. Ale nám ano.“ Na chvíli se odmlčel. „Raději bys měla zůstat před branami hřbitova,“ varoval mě, když náš původní plán zřejmě znovu uvážil. „Hřbitov je posvátný pozemek, nebyla bys tam v bezpečí.“

„Takže jsi mě sice přivedl na místo činu, ale nenecháš mě ani hledat otisky prstů? Nebo aspoň nějaké zanechat?“

„Budeš v bezpečí, jen pokud zůstaneš venku.“ Jemně mi odhrnul vlasy z obličeje.

Zatímco Alexander přelézal bránu, já jsem neochotně zůstala stát za ní. Neklidně jsem kopala botou do trsů mokré trávy a cítila se, jako by mě vynechali z největšího dobrodružství mého života. K čemu jsem tady vůbec byla, když jsem musela stát vzadu za bránou? S Alexandrem bychom dokázali prohledat větší plochu, kdybychom pátrali společně. Krom toho, pokud si měl Jagger stále myslet, že jsem upírka, bylo by přirozenější, kdybych byla s Alexandrem na hřbitově, ne venku.

V dálce jsem už jen stěží zahlédla Alexandrovu zmenšující se siluetu. Rychle jsem přelezla bránu a rozběhla se za ním.

Pohybovala jsem se mezi náhrobními kameny tiše jako duch a sledovala přitom postavu, ztrácející se v mlze.

Když jsem se však dostala blíž, zjistila jsem, že silueta, kterou jsem následovala, je jen pomník.

Rozhlédla jsem se, ale Alexandra jsem neviděla.

„Alexandře?“ zavolala jsem.

Přemýšlela jsem, kam asi mohl tak rychle zmizet. Nejspíš zabočil za budku hlídače.

Oběhla jsem ji, ale všechno, co jsem za ní našla, byla jen opuštěná lopata.

„Alexandře?“ zavolala jsem znovu.

Pokračovala jsem směrem k pomníku baronky Sterlingové. Možná se tam Alexander při svém pátrání zastavil, aby uctil památku své babičky. Jenže když jsem na místo došla, zjistila jsem, že mramorový náhrobek poctila svou návštěvou tak leda zvědavá veverka.

Pokračovala jsem dál. Pod smuteční vrbou jsem spatřila čerstvě vykopaný hrob. Pomalu jsem se k němu přiblížila, když vtom jsem si všimla známého uspořádání vykopané hlíny. Hrobaři házej zeminu na kupky, ne do kruhů. Po špičkách jsem přišla ještě blíž. Uvnitř se mohla nacházet Jaggerova rakev, polepená samolepkami. A na rakvi by seděl sám Jagger, čekající na toho nebohého smrtelníka, který se chytí do jeho pastí. Zhluboka jsem se nadechla a nakoukla do hrobu.

Byl prázdný. Žádná rakev ozdobená samolepkami. Žádný děsivý teenager s tesáky.

Kde je Jagger? A co je důležitější, kde je Alexander? Stála jsem uprostřed tříakrového posvátného pozemku. Na dullsvillském hřbitově jsem si sama dělala piknik už tak miliónkrát a vždycky jsem se tu cítila tak příjemně, jako bych byla doma. Ale tentokrát jsem si uvědomovala, že jsem možná udělala největší chybu svého života. Alexander měl pravdu, když mi říkal, abych zůstala za branami hřbitova. Pokud tady Jagger skutečně číhal ve stínech, snadno by mě mohl zakousnout dřív, než by si má pravá láska vůbec uvědomila, že už dávno nestojím v bezpečí za hřbitovními zdmi.

Srdce mi začalo divoce tlouct. A krevní tlak prudce stoupal.

Měla jsem sice s sebou slzný plyn, ale nebyla jsem si jistá, jestli působí i na pubertální upíry.

Strčila jsem ruku do kabelky, zpocenými prsty sevřela nádobu se sušeným česnekem a po špičkách se vydala mezi náhrobní kameny.

„Alexandře?“ zašeptala jsem.

Kolem bylo slyšet jen kvílení větru.

Otočila jsem se a v dálce jsem matně rozeznala vstupní bránu. Kdybych se rozběhla co nejrychleji, dokázala bych se vmžiku dostat do bezpečí. Jenže jsem si nebyla jistá, jestli bych dokázala běžet rychleji než letící netopýr.

Neměla jsem na výběr.

Zhluboka jsem se nadechla, a když jsem už už zvedala nohu, ucítila jsem na rameni pevný stisk.

„Jdi ode mě!“ zakřičela jsem.

Otočila jsem se, abych se domnělému Jaggerovi vysmekla, a nádobu s česnekem mu namířila přímo do obličeje.

„Počkej!“ zakřičel něčí hlas.

Ztuhla jsem na místě.

„Co tady děláš?“ zeptal se Alexander přísně. „Říkal jsem ti, abys počkala u vchodu.“

„Ale já jsem něco našla – prázdný hrob obklopený hlinou.“

„Taky jsem ho našel,“ řekl. „A objevil jsem ještě něco jiného.“

Následovala jsem Alexandra až do zadní části hřbitova, k osamělému uschlému platanu. U paty stromu ležel hnědý balíček. Alexander ho zvedl a ukázal mi ho. Kostrbatým písmem tam stálo: JAGGER MAXWELL.

Levý horní roh balíčku byl označen nápisem KLUB ZÁHROBÍ.

Tedy noční gotický klub, ve kterém jsem se s Jaggerem poprvé setkala.

Krabice byla už otevřená a vypadalo to, jako by byla potrhána ostrými zuby. Alexander ji nastavil tak, abych viděla obsah. Byla to upíří truhlice s pokladem – krabice plná křišťálových, cínových a stříbrných amuletů, naplněných nasládlým červeným nektarem, po kterém upíří tak touží. Fióly s krví, které obvykle visely na krcích návštěvníků klubu Záhrobí jen jako nevinné přívěsky, nyní sloužily jako výživa pubertálního upíra.

„Bez klubu Záhrobí, kde by se mohl schovat,“ vysvětloval Alexander, „hrozilo Jaggerovi, že ho vyženou z města. Nemohl si dovolit, aby se o něm vědělo. Tohle pro něj byly jediné zdroje obživy.“

Alexander se na amulety díval jako dítě na automat se žvýkačkami. Místo aby krabici vrátil pod strom, strčil si ji do batohu.

„Počkáme tady, dokud se nevrátí?“

Alexander mě chytil za ruku. „Už se nevrátí.“

„Jak to víš?“

„Je tady jenom jeden prázdný hrob. A on teď potřebuje dva.“

Zatímco jsme rychle procházeli hřbitovem, představila jsem si Jaggera, jak sedí pod uschlým stromem v klidné zadní části hřbitova a čeká na Lunu, až dorazí z Rumunska. Určitě tehdy naráz vypil hned několik fiól, stejně jako to dělají nervózní pasažéři v letadle, když z malých lahviček cucají alkohol. Mezitím sprádal plány, připravoval se na Luninu návštěvu a vymýšlel, kde se se svou sestrou usídlí.

* * *

„Neměli bychom hledat Lunu?“ zeptala jsem se Alexandra, zatímco jsme se na cestě zpátky ze hřbitova blížili k našemu domu. Nechtěla jsem ještě náš hon na upíry ukončit.

Ale místo abychom šli s Alexandrem ruku v ruce jako pár, měl obě ruce zastrčené v kapsách. Působil nezvykle chladně a odtaziť.

„Myslím, že po tom, co se stalo, máš s prohledáváním hřbitova utrum,“ řekl příkrým tónem.

„Jsi na mě naštvaný, protože jsem tě neposlechla?“ zeptala jsem se a skutečně se obávala jeho odpovědi.

Alexander se zastavil a otočil se ke mně. „Vystavuješ se vážnému ohrožení. Chci jen, abys byla v bezpečí.“

„Ale pokud si Jagger myslí, že jsem upír, byla jsem ve větším bezpečí na hřbitově,“ řekla jsem ve snaze se mu tím vlichotit.

„Možná máš pravdu. Ale...“ Založil si ruce v bok, opřel se o jedno ze zaparkovaných sportovních aut a vzhlédl směrem k měsíci.

Lézt rodičům na nervy oblečením ve stylu princezny temnoty, zůstat venku po večerce, nebo dokonce rozkazovat Becky, aby přelezla bránu sídla a plížila se se mnou do autokina – to všechno byla jedna věc. Ale ještě nikdy jsem se necítila tak hrozně jako teď, když jsem zklamala osobu, která pro mě znamenala nejvíc.

„Měla jsem tě poslechnout,“ uznala jsem.

Strčil ruce zpátky do svých velkých kapes a vyhybal se mému pohledu.

„Tak moc chci být součástí tvého světa...“ řekla jsem, sáhla mu do kapes a propletla své prsty s jeho. „Chci prožívat všechno to dobrodružství s tebou.“

Má slova Alexandra konečně obměkčila. Něžně mě pohladil po vlasech. „Ale vždyť už jsi součástí mého světa,“ řekl s úsměvem, který rozjasnil jeho bledý obličej. „A moc dobře to víš. Já jen chci, abys byla opatrná.“

„Já vím. Jen nedokážu být ani okamžik bez tebe. Ale budu se odteď snažit.“

Alexander mě vzal za ruku a pokračovali jsme dál po ulici, kolem rodinných domů, stromů a poštovních schránek.

„Tak fajn, teď musím vymyslet nový plán,“ řekl.

„Plán? To je moje parketa! Kde začneme?“

Alexander se zdál být pohroužený do svých myšlenek. Beze slova mě vedl k našemu domu.

„Chci být ještě s tebou,“ zakňourala jsem. „Noc je jediná doba, kdy můžeme být spolu,“ pokračovala jsem a vzhledla k jeho očím, černým jako půlnoc.

„Já vím, ale...“

„Den bez tebe se zdá jako celá věčnost. Musím snášet neuvěřitelně nudné učitele, spolužáky, mezi které nezapadám, a taky své dva ve společnosti neuvěřitelně oblíbené rodiče, kteří nikdy nepochopí, co se mi líbí na černé rtěnce.“

„Mám stejné pocity,“ řekl a zastavil se u kraje naší příjezdové cesty. „Jenomže u mě to všechno neprobíhá za denního světla, ale za měsíčního. Celé dlouhé noci se potuluju pod tvým oknem a představuji si, o čem se ti asi ve spánku zdá. Kdysi jsem si liboval ve tmě, ale teď ji skoro nemůžu vystát.“

Vydali jsme se dál po příjezdové cestě. Ale místo abychom zamířili k předním dveřím, Alexander mě doprovodil na náš zadní dvorek.

„Bezva! Takže nám Jagger přece jenom nepokazí naši noc,“ zaradovala jsem se.

„Musíme být opatrní,“ upozornil mě Alexander. „Ale máš pravdu. Taky se mi ještě nechce loučit,“ přiznal se. „Ani teď, ani kdykoliv jindy.“

Vtom se rozsvítilo světlo nad garáží, reagující na pohyb, a svou jasnou září zalilo příjezdovou cestu, Billyho basketbalový koš, mámin sportáček a samozřejmě jednu smrtelnici a jejího upířího přítele.

„Nee!“ zařval Alexander. Rychle si zakryl bledý obličej a stáhl se do stínů.

„Jsi v pořádku?“ křikla jsem a mžourala do tmy.

Alexander neodpovídal. Následovala jsem ho do vysoké trávy, směrem k plotu sousedícímu s domem na východní straně.

Po chvíli si mé oči přivykly na tmu, ale svého miláčka jsem stále neviděla. „Alexandře, kde jsi? Ublížilo ti to?“

Uslyšela jsem třepotání křídel nad elektrickými dráty za sebou. Vydala jsem se za zvukem, který se teď nesl zpátky přes příjezdovou cestu a celý zadní dvorek. Přešla jsem tedy zahradu a z křoví u plotu na západní straně dvorku se ozvalo šustění. Z keřů se vynořil Alexander.

„Jak ses sem dostal tak rychle?“ Zeptala jsem se zvědavě, přestože jsem odpověď znala. „To bylo bezva – skoro jako bych chodila se superhrdinou.“

Alexander si jen oprášil černé džíny a jeho nadpřirozené schopnosti ho evidentně nijak nevzrušovaly.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se. Než vůbec odpověděl, ocitla jsem se v jeho náručí.

„Teď už ano, když jsi se mnou,“ řekl a hladil mě po vlasech.

„Já zapomněla, že...“

„Nerozpustil jsem se,“ řekl. „Slabé světlo svíčky nebo lampy hravě zvládnu. Ale prudká, ostrá záře mě odpuzuje.“

„Vůbec mě nenapadlo...“ začala jsem, ale odtáhl se a přiložil svůj sněhově bílý ukazováček na mé černé rty.

„Tady se mi bude přemýšlet lépe,“ řekl a vzhlédl k obloze. „S tebou a pod hvězdnatým nebem. Nemáme ale moc času.“

Vedl mě k vratkým dřevěným houpačkám, na které jsme byli už dávno já i Billy moc staří, ale rodiče se nikdy neobtěžovali se jich zbavit.

„Už je to dlouho, co jsem tady byla naposledy,“ řekla jsem mu. Cítila jsem, že se mé bledé tváře červenají, nejspíš z nadšení, že

můžu konečně s někým sdílet místo, kde jsem strávila velkou část svého osamělého dětství. „Tady jsem kdysi zakopávala své panenky Barbie,“ řekla jsem a ukázala na udusanou hlínu pod starým dubem.

Oba jsme se posadili, každý do jedné houpačky.

Začala jsem se houpat, ale Alexander se ani nepohnul. Zvedal ze země větvičky a odhazoval je do křoví, tak, jako by asi nejraději vyhodil Jaggera z Dullsville.

Natáhla jsem nohy a své vojenské boty zaryla do ušlapané hlíny pod houpačkou.

„Děje se něco?“ zeptala jsem se svého upíra a postavila se před něj.

Alexander si mě přitáhl blíž k sobě. „Je pro mě těžké uvolnit se, když vím, že Jagger a Luna jsou pořád někde tady v Dullsville a plánují pomstu.“

„No a co takhle zkusit přemýšlet jako oni? Pokud už Jagger není na hřbitově a v Dullsville nemáme žádný klub Záhrobí, kde by tak asi mohli být?“

„Víš, my jsme sice oba upíři, ale máme odlišné instinkty. On vidí svět jen v černé a červené – *krvavé* červené. Zato já vidím věci v mnoha různých barvách.“

Vzala jsem jeho ledovou ruku do své a hrála si s jeho pavoučím prstýnkem.

„Máš pravdu. Jen proto, že jste ty a Jagger upíři, nemusíte být ještě stejní. Jen se podívej na mé a na Trevora. Jsme sice lidé, ale máme naprosto různé charaktery,“ ujišťovala jsem ho.

Na Alexandrově tváři se objevil úsměv. „Jen s tebou chci strávit pěknou noc. Ale místo toho musím pořád myslet na *něho*.“

„Je to všechno moje chyba,“ prohlásila jsem sklesle. „Kéž bych nikdy nešla do klubu Záhrobí. Bývali bychom se nedostali do takových potíží. Jenže takhle jsem Jaggera dovedla přímo k tobě a Lunu k Trevorovi.“

„Ne, ty za nic nemůžeš. Kdybych Luně řekl své ‚ano‘ při obřadu spojení v Rumunsku, nic z toho by se nikdy nestalo.“

„Ale tak bychom nebyli spolu. A to je přece to nejdůležitější.“

„Máš pravdu,“ řekl a přitáhl si mě na klín. „Jenže teď máme na krku dvojici upírů, které musíme chytit.“

Pomalů jsme se houpali dopředu a dozadu. Na nočním nebi svítily hvězdy, ve vzduchu byla cítit sladká vůně kolínské Drakar a z trávy se ozývali cvrčci, kteří jako by zpívali jen pro nás.

Vtom se rozsvítilo světlo v mé ložnici.

„Kdo je v mém pokoji?“ zavrčela jsem popuzeně.

Billy se postavil přímo k oknu, otočil se k nám zády a objal sám sebe. Z našeho úhlu pohledu to vypadalo, jako by se muchloval s nějakou holkou.

Alexander se vtípku mého bráchy zasmál.

„Vypadni z mého pokoje!“ zařvala jsem.

Billy zvedl k oknu Noční můru a zamával na mě její tlapkou.

„Hned ji pusť! Ještě od tebe chytí blechy!“ křičela jsem.

„Jen se snaží získat tvoji pozornost,“ řekl Alexander. Držel mě a objímal jednou rukou, jako by jeho paže byla bezpečnostní pás. „Myslím, že je to milé. Má tě rád.“

„Rád?“

„Má přece tu nejsuprovější sestru na světě.“

Otočila jsem se k Alexandrovi a dlouze ho políbila. Celý svůj život jsem byla outsider. A teď, i když jsem s Alexandrem chodila už několik měsíců, pro mě bylo stále těžké zvyknout si na to, že si někdo myslí, že jsem normální nebo dokonce *suprová*.

„Už je pozdě,“ řekl. Vzal mě za ruku a vedl mě k předním dveřím našeho domu. „Ty sejdí prospat a já zatím zkusím zjistit, kde se schovává Jagger.“

„Ale noc teprve začala,“ protestovala jsem.

„Ne pro někoho, kdo má v osm ráno školu.“

„Zvládnou to tam i beze mě,“ řekla jsem a pokrčila rameny.

Alexander se pousmál nad mými nekonečnými výmluvami, ale hned nato zvažněl. „Jagger je pořád někde tady,“ začal, „ukrytý na nějakém temném odlehlém místě nebo v budově dost velké, aby se tam vešly dvě rakve,“ řekl. Když jsme došli až na zápraží, dodal: „Určitě chápeš, že je musím hledat sám.“

„Jen protože jsem dnes v noci přelezla plot hřbitova?“

„Nechci znovu riskovat tvé bezpečí.“

„Ale nemůžu bez tebe přece trávit dny *i* noci! A ty mě potřebuješ – jinak bys byl jako Batman bez Robina. Znáš v tomhle městě všechny strašidelné skrýše.“

„No... máš pravdu, ale...“

„Tak proč ne?“

„V našem případě je to spíš jako Gomez bez Morticie,“ řekl a mrkl na mě.

Naklonila jsem se k němu a pevně ho stiskla v objetí.

„Dobře, setkáme se po setmění,“ řekl nakonec rezignovaně. „A můžeš mě vzít k některé z těch strašidelných skrýší, o kterých jsi mluvila.“

Věnoval mi nádherný polibek – takový, pod kterým se mi podlamovala kolena a srdce se chvělo vzrušením jako poletující netopýr.

Odemkla jsem přední dveře. „Tak po setmění,“ řekla jsem, stále ještě omámená, a obrátila se k němu.

Ale Alexander už zmizel v temné noci, jak to mají ve zvyku všichni skvělí upíři.

* * *

Rozvalovala jsem se ve svém sedacím pytlí a zapisovala si do zápisníku události dnešního večera. Na to, abych spala, jsem měla mysl až moc zaneprázdněnou Lunou a Jaggerem. Představila jsem si je, jak společně letí noční oblohou a shlížejí na Dullsvillské, kteří se dostávají do dopravních zácp, hrají golf a večerí ve venkovních restauracích. Z výšky musí všichni vypadat jako drobní, bezvýznamní tvorečkové. Pak jsem si představila, že se dvojčata schovala někde ve sklepě, Jagger se svými mazlíčky tarantulemi a Luna nastrojená v šatech z pavučin.

Do ticha se ozval škrábavý zvuk. Noční můra vyskočila na můj počítačový stůl a syčela do tmy za okenním sklem.

Prispěchala jsem k oknu. „Alexandře?“ zavolala jsem tiše.

Venku nebylo ani stopy po ničem živém – či nemrtvém.

Zatáhla jsem závěsy a vzala neklidnou Noční můru do náruče. Existovalo několik upířů, kteří mohli v temné noci číhat za mým oknem. Bohužel jsem nevěděla, který z nich by to mohl tentokrát

být. Zvažovala jsem, zda nemám na parapet okna položit stroužek česneku, ale nechtěla jsem riskovat, že bych zahnila jediného upíra, kterého bych měla ráda nablízku.

Hrozivá továrna

Jen co se přede mnou následujícího večera otevřely dveře sídla, zakřičela jsem: „Mám skvělé zprávy!“ Alexander měl na sobě černé tričko, které zdobil obličej zpěváka Alice Coopera, a plandavé černé kalhoty, propíchané zavíracími špendlíky. Jeho tmavé oči vypadaly unaveně.

„Co se děje, zlato?“ zeptala jsem se.

„Minulou noc jsem prohledával celé město až do východu slunce,“ začal vyprávět, když jsme se posadili na velké schodiště, potažené červeným kobercem. „Šel jsem se podívat do opuštěného kostela a do té prázdné stodoly, kde jsme našli Noční můru. Dokonce jsem objevil vyschlou studnu. Bylo v ní jen rozbité vědro. A od té doby si tím vším pořád lámu hlavu, takže jsem celý den nedokázal usnout.“

„Co ty tvoje skvělé zprávy?“ zeptal se nakonec.

„Trevor je pořád nemocný a ve škole bude chybět celý týden. Což taky znamená, že promešká všechny zápasy a tréninky. Takhle bude pro Jaggera a Lunu hodně těžké dostat ho na posvátný pozemek, když bude celou dobu trčet doma.“

Alexandrův ztrhaný obličej najednou ožil. „Tak to je super! Takhle budeme mít dost času, abychom Maxwellovy našli dřív, než oni najdou jeho. Ale musíme si pospíšet. Čím déle budou Jagger a Luna na Trevora čekat, tím víc po něm budou žíznit. A to myslím doslova.“

„Celou hodinu algebry jsem sepisovala seznam míst, kde by se mohli schovávat. Bylo to poměrně těžké. V tomhle přeslazeném, spořádaném městečku vlastně moc strašidelných koutů není. Napadlo mě jich deset – pokud tedy počítám i učebnu, kde máme hodinu algebry.“

„A kde máš ten seznam?“ zeptal se nedočkavě.

„No, pan Miller si všiml, že si čmárám do zápisníku, místo abych se snažila vypočítat, čemu se rovná x plus y , a ten seznam mi zabavil.“

„To nevadí. Našel jsem jedno místo, které bych rád zkontroloval. Ale musíš mi slíbit...“

„Že tě budu milovat navěky? Jako by se stalo,“ řekla jsem a objížděla prstem jeden ze zavíracích špendlíků, které zdobily jeho kalhoty.

„Musíš mi slíbit, že se budeš vyhýbat jakýmkoli potížím.“

„Tak tohle bude na dodržení těžší.“

Zaklonil se dozadu. „V tom případě budeš muset zůstat tady.“

„Dobře, dobře,“ vzdala jsem to. „Budu se chovat, jak se patří.“

„Nebudeme na posvátném pozemku, takže v tomhle směru budeš v bezpečí, ale musíš se pořád držet u mě.“

„To je jasné,“ souhlasila jsem. „A kam půjdeme?“

„Do opuštěné továrny na kraji města.“

„Myslíš Sinclairskou fabriku? Tak ta je dokonale temná, izolovaná a dost velká na to, aby se do ní vešel celý hřbitov, samozřejmě i s rakvemi.“

Alexander si půjčil mercedes svého komorníka Jamesona. Mohli jsme vyrazit na náš mysteriózní výlet.

Klikatící se cestu k Benson Hill jsme nechali za sebou a vydali se kolem dullsvillské střední, napříč centrem města a nakonec přes železniční koleje do čtvrti, kterou členové dullsvillského sportovního klubu nazývají „špatnou“ stranou města.

„Je to tamhle nahoře,“ připomněla jsem Alexandrovi a ukázala na krytý most.

Přejeli jsme po starém, třesoucím se mostě a pokračovali dál po temné větrné silnici, nad kterou se vznášela mlha, dokud přední světla mercedesu neosvítla ceduli s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN na šterkové cestě, vedoucí do opuštěné továrny.

Sinclairskou fabriku o rozloze třiceti pěti akrů obklopovaly stromy, rozrostlé keře a plevel. Na západní straně se vinul malý kalný potůček, jehož hladina jen sotvakdy stoupla, protože skoro nepršelo. Ani voňavé polní kvítí, které rostlo okolo, nedokázalo přebít pronikavý štiplavý zápach, který se od potůčku táhl.

Fabrika zažila své nejlepší časy ve čtyřicátých letech, kdy vyráběla vojenské uniformy a zaměstnávala stovky Dullsvillských. Kdysi hrdě kouřící tovární komín s velkým písmenem S, vytvořeným

z červených kachlíček, se nyní jen mlčenlivě vypínal nad budovou. Po válce fabriku koupila společnost vyrábějící lněné tkaniny, ale ta nedokázala soupeřit s konkurencí a brzy zkrachovala.

Nyní se Sinclairská fabrika tyčila nad Dullsville jako monstrum bez života. Polovina továrních oken byla úplně vytlučená a zbytek by potřeboval asi tak milion litrů čističe na sklo Windex. Oblast pravidelně kontrolovala policejní hlídka, aby zabránila tvůrcům graffiti udělat si z továrny pětatřicetiakové malířské plátno.

Alexander zaparkoval mercedes vedle několika zrezivělých barelů s odpadky. Sotva jsme vystoupili z auta, uslyšeli jsme v dálce štěkot psů. Zastavili jsme se a rozhlédli se kolem. Možná to byl Jagger, anebo přítomnost mého upířího přítele, co psům vadilo.

Slyšela jsem, že když byla továrna poprvé otevřena, udála se zde osudová nehoda. Výtah měl závadu a zřítíl se do sklepa. Při tom přišlo o život několik dělníků. V Dullsville se rychle rozšířily zvěsti o tom, že za úplňku zde může kolemjdoucí slyšet děsivé výkřiky mrtvých pracovníků továrny.

Ale jediný výskot, který jsem tady kdy slyšela, byly skřeky herců v prostěradlech, kteří se vydávali za duchy. Když jsem byla malá, spolu s rodiči jsem totiž navštívila divadelní představení, které v areálu továrny pořádal dům hrůzy.

„Tady byl vchod do strašidelného domu,“ vzpomněla jsem si, když jsme přišli k rozbitým kovovým dveřím v průčelí továrny. Na dveřích byla stále nasprejovaná slova VYJDI VEN, POKUD TO DOKÁŽEŠ, připomínající dávnou halloweenskou slavnost.

Alexander nám kapesní baterkou posvítíl na cestu. Přitáhla jsem těžké dveře k sobě, abych je otevřela, a oba jsme se vkradli dovnitř.

Na betonových zdech zůstaly nastříkané některé vtipné náhrobní nápisy.

Společně jsme opatrně prošli kolem odhozených lepenkových krabic a zamířili do hlavní části továrny. V hale velké dvacet pět tisíc čtverečních stop nezbylo nic než prach. Tam, kde byly původně k dřevěné podlaze přišroubované stroje, zůstaly nyní jen kulaté vybledlé značky. Po desetiletích, během nichž byla okna továrny vystavena působení vandalů, baseballových míčků a pomýlených ptáků, zbyla v rámech snad jen polovina okenních tabulí.

„Na to, aby se tady schovával upír, se mi tu zdá být až moc světla,“ ušklíbl se Alexander, zatímco si prohlížel prázdné okenní rámy. „Pojďme hledat dál.“

Alexander mi podal ruku jako viktoriánský džentlmen a baterkou nám svítil na cestu dolů, po schodišti se dvěma mezipatry.

Prošli jsme místností, která nejspíš dříve sloužila dělníkům jako šatna. Tento pokoj bez oken by klidně mohl být vhodným obydlím pro upíra. U zdi zůstalo několik kovových skříněk, a dokonce i pár dřevěných laviček. Kvůli poházeným plechovkám, taškám a několika odhozeným pneumatikám to tu vypadalo spíš jako na skládce odpadků. Nikde v dohledu nebyly žádné rakve.

Sklep byl velký, studený a provlhlý. Uprostřed stálo několik hutních pecí, velkých jako mamut. Téměř jsem slyšela někdejší ohlušující hřmot haldy hořícího dříví. Nyní však byla kovová dvířka rezavá a uvolněná z pantů, pár jich dokonce stálo opřených o betonovou zeď.

„Páni, stačilo by ještě několik dalších pavučin a páreček duchů a bylo by to tady dokonalé,“ uznala jsem.

„Mohlo by to tady být naše,“ řekl Alexander a přitáhl mě k sobě.

„Tamhle bychom mohli postavit tvůj malířský stojan,“ řekla jsem a ukázala do prázdného rohu. „Bylo by tam pro něj dost místa.“

„A mohli bychom sem pověsit poličku pro tvou kolekci Hello Batty.“

„A taky přinést velkou televizi a dívat se společně na strašidelné filmy.“

Nechodila bych do školy a mohli bychom tady trávit spolu ve tmě dvacet čtyři hodin denně.“

„Nikdo by nás tady neobtěžoval, dokonce ani fotbaloví snobi a pomstychtiví upíři,“ řekl Alexander s úsměvem.

Vtom jsme uslyšeli štěkot.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se.

Alexander zvedl obočí a naslouchal. „Raději bychom měli jít.“ Podal mi ruku a vedl mě ze sklepa pryč, směrem k přední části budovy.

V malém výklenku našel další schodiště. Baterkou nám svítil na cestu zpátky do prvního poschodí.

Zatímco Alexander prohledával kancelář, já jsem prozkoumávala chodbu plnou krabic, kus lepenky, který zakrýval okno, a nákladní výtah, jehož rok výroby jsem odhadovala tak na dobu kamennou.

Odstranila jsem z okna lepenku, abych k obrovskému výtahu propustila trochu měsíčního světla. Těžké kovové a už značně zrezivělé dveře zdviže byly zčásti otevřené, do kabiny jsem však pořádně neviděla, takže jsem pod nimi podlezla. Když jsem vstoupila do výtahu, uslyšela jsem hrozivý skřípavý zvuk. Rychle jsem se otočila, ale dveře se s třísknutím zavřely.

Stála jsem v naprosté tmě a neviděla si ani na špičku nosu.

„Alexandře! Pusť mě ven!“ zavolala jsem.

Bušila jsem do dveří pěstmi.

„Alexandře! Jsem ve výtahu!“

Ohmatávala jsem boční stěnu a zoufale se snažila najít desku s tlačítkem, které bych mohla stisknout. Ale povrch byl hladký. Dotkla jsem se další přilehlé stěny a nahmatala něco, co mohlo být páka. Pokusila jsem se za ni zatáhnout, ale ani se nepohnula.

Běžně jsem si ve tmě libovala a v uzavřených prostorech nalézala útěchu. Ale teď jsem byla v pasti.

V mysli se mi vynořil obraz těch nebohých duší, jejichž dny byly sečteny zde ve výtahu Sinclairské fabriky.

Představila jsem si, jak z vnitřní strany dveří trčí uvízlé, desetiletí staré krvavé nehty, jež mohly patřit nějakým mladým vandalům, kteří se stejně jako já vloupali do továrny.

Napadlo mě, že tady možná zůstanu uvězněná navěky.

Uslyšela jsem lomož kabelů. A pak těžké kroky, přímo nade mnou na výtahu.

„Alexandře! Vysvobod mě odsud!“

Premýšlela jsem, zda jsou kabely výtahu stále funkční. Pokud ne, kdykoliv bych se mohla zřítit do temných útrob sklepa.

Dokonce jsem si myslela, že začínám slyšet kvílení duchů – ale pak jsem si uvědomila, že ty výkřiky jsou moje.

Najednou se dveře rozevřely a já ve tmě spatřila málo zřetelnou siluetu černých plandavých kalhot a vojenských bot. Mžourala jsem před sebe a snažila se přivyknout měsíčnímu světlu, které sem dopadalo skrz odkryté okno v chodbě.

Stála jsem uprostřed elipsovitého oválu z hlíny, jehož přední část byla porušená, jako by přes něj někdo vlekl něco těžkého.

Alexander mě vytáhl ven, než se dveře opět zavřely.

Pevně jsem ho stiskla, stále ještě bez dechu z prožitého šoku.

„Zachránil jsi mi život.“

„Zas tak nepřeháněj. Ale myslím, že jsi něco našla.“

Stáli jsme před výtahem a prohlíželi si ho. Zdi pokrývaly náhrobní reliéfy a v rohu výtahu stál starožitný víceramenný svícen a cínový pohár.

„Jagger měl úplně stejné reliéfy ve svém apartmánu v klubu Záhrobí!“ vykřikla jsem vzrušeně. „Jen tady chybí rakev.“

„Nejspíš odešel ve spěchu.“

„A proč by odcházel? Na tomhle místě by ho nikdo nenašel celou věčnost. Navíc by se do takového výtahu vešly i dvě rakve.“

„Něco ho muselo vylekat.“

„Myslíš ten duchařský příběh?“

„Ale ne. Tenhle starý výtah drží na lanech pořád dost pevně,“ ujistil mě Alexander.

„Tak čeho se asi tak mohl bát?“ přemítala jsem.

Zatímco Alexander zkoumal výtah, já se snažila chytit druhý dech a najít v chodbě nějaké další stopy. Vedle krabic jsem si všimla něčeho stříbrného, co odráželo svit měsíce.

„Kde se to tady vzalo?“ řekla jsem a držela před sebou malý ovladač na otvírání garážových dveří.

Alexander přišel ke mně a prohlédl si můj objev.

V tom okamžiku jsem si v okně za Alexandrovými zády všimla přízračně bledého, pohledného teenagera s bílými vlasy, jejichž konečky měly barvu krve. Jeho oči, jedno modré a druhé zelené, se dívaly přímo na mě.

„Jagger!“ řekla jsem téměř bez dechu.

„Já vím,“ odpověděl Alexander a zkroušeně mačkal tlačítka na ovladači. „Byl tady.“

„Ne, je tady, právě teď! Venku za tebou!“ vykřikla jsem a ukázala na okno.

Jagger mi věnoval zlomyslný úšklebek a jeho tesáky se zaleskly ve svitu měsíce.

Alexander se rychle otočil, ale Jagger už byl pryč.

„Stál přímo tam!“ křičela jsem a ukazovala na okno.

Alexander vyrazil chodbou rychle zpátky a já ho následovala, míjeli jsme strašidelnou halloweenskou výzdobu a nakonec jsme vyběhli ven z továrny.

Když jsme se zase ocitli na štěrkové příjezdové cestě, Alexander se náhle zastavil u svého mercedesu.

Dal mi do ruky klíčky od auta a kapesní baterku.

„Jed' zpátky do sídla. Sejdeme se tam za půl hodiny,“ řekl.

„Ale...“

„Prosím,“ požádal mě a otevřel mi dveře od auta.

„Dobře,“ souhlasila jsem a neochotně nasedla.

Alexander zavřel dveře. Když jsem se ohlédla, abych se s ním rozloučila, byl už pryč.

Zamkla jsem dveře a strčila klíčky do zapalování. Zatímco venku cvrkali cvrčci a Alexander pokračoval v hledání na vlastní pěst, rostla ve mně úzkost. Co když se mu něco stane? Neuslyším jeho volání, když budu kilometry daleko na vrcholu Benson Hill. Zkontrolovala jsem, zda mám nádobu s česnekem v kabelce pevně zavřenou. Vystoupila jsem z auta a klíčky si strčila do zadní kapsy. S baterkou v ruce jsem se rozběhla k východní straně továrny.

Pozemek fabriky byl prapodivně tichý. Měla jsem pocit, jako by mě někdo sledoval. Vzhlédla jsem k nebi. Na elektrických drátech jsem spatřila cosi, co vypadalo jako netopýr. Ale když jsem do těch míst posvítla baterkou, bylo to pryč.

Zahnula jsem za roh továrny a našla Alexandra, jak přechází kolem okna.

„Stál přímo tady,“ řekla jsem.

„Měl jsem to tušit,“ zamumlal Alexander.

„Že nezůstanu v autě?“

Alexander zakroutil hlavou a ukázal směrem k továrnímu komínu. Pár metrů od místa, kde jsme stáli, jsem spatřila to, co zřejmě odradilo Jaggera – obrovskou demoliční kouli.

5

Klíč

Té noci jsem seděla na své židli u počítače a v ruce měla ovladač na otvírání garážových dveří. Cítila jsem, že držím klíč k rozřešení „případu ztracených upířích dvojčat“.

Když jsem nad tím tak přemýšlela, prázdná garáž by byla pro upíra skvělým úkrytem. Pokud by nějaká rodina odjela na prázdniny, museli by jet hodinu a půl na nejbližší letiště, čímž by dali upírovi skvělou příležitost přemístit do jejich garáže rakev. Kdyby se takto Jagger s Lunou zabydleli v něčem prázdném domě, zůstali by v utajení dost dlouho na to, aby dokázali do svého upířího doupěte nalákat Trevora.

I kdybychom s Alexandrem chodili od garáže ke garáži, trvalo by věčnost, než bychom zjistili, ze které si Jagger a Luna udělali svou novou netopýří jeskyni. Do té doby by se Trevor zase uzdravil a vrátil by se na trénink včas, aby se Luna zakousla do krku jemu i celému fotbalovému týmu.

S ostatními Dullsvillskými jsem sotvakdy mluvila, natož abych znala jejich cestovní plány. Musela jsem však nějak přijít na způsob, jak zjistit, kteří z obyvatel města jsou na cestách, kam odjeli a jak dlouho bude jejich pobyt mimo domov trvat. Kde bych tak mohla získat přístup k takovým informacím? Vtom se mi, jako blesk z čistého nebe, v hlavě zrodil nápad. Bylo jasné, že já sama nemám jak takové informace získat, ale věděla jsem o někom, kdo ano.

* * *

Následujícího dne po škole mě Becky vezla autem k cestovce Armstrong Travel.

Stýskalo se mi po mé staré dobré kámošce. Od té doby, co začala chodit s Mattem Wellsem a já potkala Alexandra, jsme spolu netrávily tolik volného času jako dřív, nevedly jsme dlouhé hovory po telefonu ani jsme spolu nepřelézaly bránu sídla. Takže když už jsme byly chvíli o samotě a měly čas na nějaké to holčičí tlachání, došlo na ty nejpeprnější novinky.

„Dostaly se ke mně nové drby o té bělovlasé holce z Rumunska,“ řekla, když jsem nastoupila do jejího náklad'áčku.

„A co jsi slyšela?“ zeptala jsem se zvědavě. Její slova mi po dlouhém, úmorném dni ve škole opět vlila krev do žil.

„Že prý ten děsivý kluk, co tehdy tebe a Alexandra sledoval v auto-kině při promítání *Rakví lásky*, je její brácha.“

„Ano...“ zareagovala jsem a snažila se ji tak pobídnout, aby mi prozradila víc.

„Matt říkal, že se ti dva pořád ptají po Trevorovi. Myslím, že ten kluk chce možná hrát ve fotbalovém týmu, ale přitom ani nechodí na naši školu.“

„To je všechno?“ zeptala jsem se zklamaně. „S tím bych si nedělala starosti. Nikdo přece nemůže Mattovi sebrat post v týmu. Ani upír ne,“ zamumlala jsem nakonec.

„Co jsi říkala?“ zeptala se, když náklad'áček zastavila před Armstrong Travel.

Vystoupila jsem z auta.

„Nebudete s Alexandrem chtít prchnout do Rumunska?“ žertovala Becky.

„Prchnout? To ne. Ale pokud bychom něco takového udělali, koupila bych *čtyři* letenky.“

* * *

Měla jsem radost, že tentokrát můžu do cestovky Armstrong Travel vstoupit ve svém gotickém oděvu – v černých botách velikosti těch, které měl Herman Munster, ve fialových punčochách a černém potřhaném tričku, které bylo dlouhé jako šaty. Trpce jsem vzpomínala na přiléhavou sukni a blůzičku, které jsem tady dřív nosívala, když jsem se ještě musela držet společensky přijatelných pravidel oblékání.

Usmála jsem se na Ruby, která seděla za svým stolem a předávala dvěma zákazníkům nějaké reklamní brožury. Ruby na mě mrkla a úsměv mi oplatila, ale její přátelský výraz poněkud strnul, když si všimla, jak tam stojím jako nějaký nevychovanec, hyzdící prostředí konzervativního podniku.

„Hned budu u tebe,“ řekla Ruby a posunky mi naznačila, abych si sedla na židli, zastrčenou za regálem s visačkami na kufrů.

„Jenom se dívám,“ řekla jsem a začala si prohlížet mapu Havaje.

Konečně se mladý pár, vybavený brožurami o Mexiku, zvedl od stolu. Divně se na mě podívali a pak se přikrčili, jako by se báli, že tetování netopýra na mé paži každou chvíli vyletí a ukousne jim hlavy.

„Zavolám vám a ještě vše potvrdím,“ řekla Ruby a zamávala jim, zatímco se hnali ke dveřím. „Raven, ráda tě vidím,“ uvítala mě nyní naprosto upřímně. „Co tě sem přivádí?“

„Je tady Janice?“ zeptala jsem se a tajně doufala, že není.

„Ne, odešla na poštu. Potřebuješ s něčím pomoci?“

„No... nerezervoval si tady někdo z města v posledních dnech zájezd?“

„Lidé si rezervují zájezdy každý den. Tohle je přece cestovní kancelář,“ odpověděla mi Ruby s úsměvem.

„Já myslím...“

„A proč to chceš vůbec vědět?“

Hm, víš, jde vlastně o dva pubertální upíry, kteří se schovávají ve městě a čekají na správný okamžik, aby se mohli zakousnout do Trevora Mitchella. Myslím, že se nejspíš zabydli v prázdné garáži u někoho, kdo odjel pryč na prázdniny, chtěla jsem Ruby povědět. Představila jsem si, jak by se jí v obličeji objevil nejprve šok a poté naprosté zděšení. Rychle by začala vyťukávat informace do počítače a hledat adresy lidí, kteří si s její cestovní kanceláří zrovna někam vyjeli. Pak by mi předala seznam a vykřikla by: „Jdi, Raven! Zachraň Dullsville! Zachraň svět!“

„Ehm... to je průzkum na referát do školy,“ řekla jsem místo toho. „Mám vytvořit statistiky jarních zájezdů.“

„Promiň, zlato, ale soukromé informace ti nemůžu dát. Měla bys to vědět – vždyť jsi tady pracovala.“

„Ale to je právě ten důvod, proč jsem si myslela, že mi to řekneš.“

„Ráda bych ti pomohla, ale nemůžu ti prozradit žádná jména, adresy ani cestovní rozpisy,“ řekla se smíchem. „Kdyby se takové

informace dostaly do špatných rukou, mohl by se našim klientům někdo třeba vloupat do domu.“

„Nebo minimálně do garáže,“ zamumlala jsem.

Ruby vypadala zmateně, ale v té chvíli zazvonil telefon.

„Cestovní kancelář Armstrong Travel, u telefonu Ruby.

Můžu vám nějak pomoci?“ řekla sladkým hlasem, z něhož přímo sálala energie.

Hrála jsem si s bílými propiskami na jejím stole.

„Samozřejmě, hned se podívám,“ řekla a začala cosi vytukávat na klávesnici.

Telefon zazvonil znovu a tentokrát se na Rubyině bílém telefonu rozsvítila kontrolka druhé linky.

„Můžete chvíli počkat? Mám další hovor,“ omluvila se do telefonu Ruby. „Cože... odkud že to voláte?“

Zatímco červená kontrolka na telefonu nadále blikala, otáčela jsem Rubyiným pořadačem z plexiskla a přemýšlela, jak bych se mohla nabourat do firemního počítače, aniž by o tom věděla FBI.

Ruby si jednou rukou zakryla sluchátko. „Nemohla bys to prosím vzít?“ zeptala se a ukazovala na Janicin telefon.

Za koho mě měla? V kanceláři už jsem nějakou dobu nepracovala a tohle se mi zcela určitě nepočítalo jako pracovní doba.

Přešla jsem k Janicině stolu, stiskla tlačítko pro druhou linku a zvedla telefon. „Cestovní kancelář Amrstrong Travel. Nabízíme zájezdy do žhavého Španělska s ještě žhavějšími muži. Nemáte zájem o letenku?“

„Nenabízíte nějaké speciální výletní plavby lodí?“ zeptal se ženský hlas.

„Janice?“ řekla jsem. „Janice, jsi to ty?“

Ruby na mě pohlédla od svého stolu.

„Ne, já se nejmenuju Janice,“ ozval se hlas z telefonu. „Jsem Liz. Mám zájem o výletní plavbu na Aljašku.“

„Klíče?“ zeptala jsem se dost nahlas, aby Ruby slyšela. „Potřebuješ klíčky od auta?“

„Ne,“ opravila mě Liz. „Ptala jsem se vás na tu plavbu.“

Ruby se na mě znovu podívala.

„Jsi na poště? Neslyším tě, nějak to vypadává. Potřebuješ, aby tě Ruby vyzvedla?“

„Já myslela, že jste říkala, že jsem se dovolala do Armstrong Travel,“ řekla Liz.

„Nech mě s ní mluvit,“ řekla mi Ruby. „Promiňte,“ omluvila se slušně zákazníkovi, kterého měla na telefonu, „vydržte prosím, musím vzít další hovor.“

„Omlouvám se, asi jsem si spletla číslo,“ řekla Liz v telefonu a zavěsila.

Ruby přepnula linku právě ve chvíli, kdy červená kontrolka zhasla. „Janice? Janice?“

„Ten hovor pořád vypadával a nakonec se úplně přerušil. Možná že to ani nebyla Janice...“

„Ne, byla roztržitá už od rána.“

Ruby přispěchala ke stolu své obchodní partnerky a v horní zásuvce našla náhradní klíče.

„Nemohla bys jí za mě odvézt ty klíče na poštu?“

Tak to nebylo v plánu, neměla jsem odjet *já*. Ruby to zbytečně komplikovala.

„Ale já tu nemám kolo.“

„A máš u sebe řidičák?“

„Zatím se učím, takže mám jen povolení k řízení.“

Ruby se podívala na mě a pak na svůj bílý mercedes, který parkoval přímo před cestovkou. Bylo vidět, jak jí mozek pracuje na plné obrátky. Jistě v duchu slyšela skřípění kol, představovala si, jak jedu v jejím autě po ulici, z reproduktorů mi řve Marilyn Manson a poté jí vozidlo vrátím s novými pavoučími malůvkami a obrázkem černé vdovy přes celou karoserii.

„Musím zavřít cestovku,“ vzdychla.

„No...“ řekla jsem a obtáčela si pramen vlasů kolem prstu, „můžu to tu zatím pohlídat, než se vrátíš.“

„Na to ale opravdu nejsi vhodně oblečená,“ řekla a změřila si pohledem můj potrhaný oděv. „Ale nejspíš nemám na výběr. Nevadilo by ti zůstat tady pár minut? Nerada kancelář zavírám uprostřed dne.“

„No...“

„Nebude to trvat dlouho, slibuju,“ řekla a vzala si kabelku a klíče.
„Vážně mi tím hodně pomůžeš.“

„A zaplatíte mi stejnou sazbou za hodinu jako předtím?“

„Jak to myslíš, jestli zaplatíme?“ zeptala se a dala si ruku v bok.
„Vždyť budu pryč jen pár minut.“

„A co takhle přihodit ještě nějaké bonusové letenky?“

Ruby se ve svém rozčilení na chvíli odmlčela. „Dám ti deset dolarů a kupon na film zdarma.“

„Platí.“

„Umíš vyjednávat. To se mi na tobě vždycky líbilo,“ řekla a rychle spěchala pryč.

Sedla jsem si k Rubyinu stolu. Listovala jsem si cestovním magazínem *Condé Nast*, dokud moje bývalá šéfka nenastoupila do svého bílého mercedesu a neodjela.

Ted', když jsem byla znovu zaměstnankyní cestovky – přestože jen na dvacet minut –, měla jsem v popisu práce být informovaná. Přihlásila jsem se na Rubyin počítač pomocí stejného hesla, jaké jsem měla, když jsem zde pracovala. Za pár okamžiků už jsem mohla volně procházet cestovní itineráře dullsvillských občanů na dovolených.

6

Upířský úkryt

Po tomto krátkém návratu do cestovky Armstrong Travel jsem odjela domů a připravila se na další část své mise. S batohem Olivia Outcast na zádech jsem naskočila na horské kolo a vyrazila do Lovelandu.

Loveland se rozkládal na té „správné“ straně města. Byla to tichá čtvrť, kde žili lidé ze střední třídy. Najít se tam daly klasické i moderní domky.

Zastavila jsem na rohu Shenandoah Avenue. Nasadila jsem si sluneční brýle a kapuci mikiny Emily the Strange, aby mě nikdo nepoznal – přestože nikdo jiný ve městě se neoblíkal stejně jako já. Vytáhla jsem seznam tří rodin, které měly být mimo město. Tři rodiny Mattenových – všichni to byli příbuzní – odcestovaly na sedm dní a šest nocí do Los Angeles.

Zatímco jsem se plížila po první příjezdové cestě, cítila jsem se jako gotická Mášinka z pohádky o třech medvědech. Viktoriánský dům rodičů Mattenových byl obrovský. Do jejich garáže se třemi parkovacími místy by se klidně vešla dvě auta a pár spících upírů k tomu. Stiskla jsem stříbrné tlačítko na ovladači, který jsme našli v Sinclairské fabrice, a čekala, jestli se vrata garáže otevřou, ale ani se nepohnula.

Dům nejstaršího syna Mattenových, který stál o kousek dál, se zdál být až moc malý. Do samostatné garáže pro jedno auto by se stěží vešly dvě rakve. Přesto jsem však zkusila stisknout tlačítko ovladače. Nic se nestalo.

Odhodlaná najít svou upírskou kořist jsem přešla přes ulici k třetímu domu Mattenových. Dům v tudorovském stylu měl garáž na zadním dvorku, schovanou za několika stromy. Bylo v ní místo pro dvě auta a zdála se být perfektním úkrytem pro dvě rakve. Ale bohužel nebyla. Vrata se opět ani nepohnula.

Mírně rozladěná jsem opět zkontrolovala svůj seznam.

Když jsem na kole zamířila do Oakley Village, měla jsem téměř pocit, že bych také potřebovala nějaké krví naplněné amulety, abych svému pulzujícímu srdci dodala energii.

Oakley Village byla prosperující čtvrť se superluxusními domy. Právě zde bydleli ti nejúspěšnější Dullsvillští. Z Rubyina počítače jsem zjistila, že Witherspoonovi, manželé v důchodu, kteří právě prodali Witherspoonovu společnost na výrobu stavebního dříví, odjeli na výlet do Evropy. Odcestovali před třemi dny a podle itineráře se měli vrátit až za měsíc.

Vyjela jsem po ulici Tyler a zabočila k číslu 1455. Witherspoonovi žili v krásném domě postaveném ve viktoriánském stylu se žlutými zabudovanými okenicemi a velkou garáží pro tři auta.

Nenápadně jsem se rozběhla na jejich příjezdovou cestu.

Rozhlédla jsem se po okolí, abych zjistila, jestli se odněkud nedívají nějakí všeteční sousedé. Když jsem se ujistila, že je vzduch čistý, namířila jsem ovladač na garážová vrata. Zhluboka jsem se nadechla a stiskla stříbrné tlačítko.

Vrata se nepohnula. Stiskla jsem ovladač znovu.

Nic se nestalo. To snad není pravda!

Mačkala jsem tlačítko znovu a znovu. Vrata zůstávala na svém místě.

Běžela jsem k přední části domu a přitiskla obličej na garážové okno se žlutou okenicí. V garáži nebyla žádná auta – a *ani* rakve ne.

Hnala jsem se zpátky po příjezdové cestě, popadla kolo a mrkla na své hodinky Hello Batty. Zbývalo jen několik málo hodin do setmění, kdy se z lovce upírů proměním v upíří kořist.

Podívala jsem se na ovladač, který jsem stále držela v ruce. K jaké garáži asi patřil?

Rozmrzelá ze své neúspěšné mise jsem se rozhodla vrátit se domů a počkat do západu slunce. Až se Alexander probudí, budu mu muset přiznat, že jsem tentokrát neobjevila nic, co by náleželo do říše podsvětí. Sjížděla jsem po větrné ulici a mířila ke zkratce přes Oakleyský les.

Ve chvíli, kdy jsem vjela na hrbolatou cestičku, jsem si všimla něčeho zvláštního. Zpoza hromady odštěpků dřeva tam vykukoval starý pohřební vůz!

Postavila jsem vedle strašidelně vypadajícího auta kolo. Byl to černý cadillac zhruba ze sedmdesátých let a byl úžasný. Měl dlouhou lesklou kapotu se stříbrným ornamentem netopýra, pneumatiky s bílými lemy, černou zadní část ozdobenou chromovanou značkou ve tvaru S a černé závěsy. Levý zadní blatník zdobila nálepka ve tvaru bílé lebky a překřížených hnátů.

Seskočila jsem z kola a nakoukla okýnkem u řidiče. Uvnitř jsem viděla renovované polstrované sedačky, potažené lesklým černým vinylem, a malého bílého kostlivce, který visel na zpětném zrcátku.

Snažila jsem se nakouknout i zadním oknem, ale závěsy byly zatažené. Samolepka na státní poznávací značce byla z Hipsterville – města vzdáleného od Dullsville celé míle. Právě tam se nacházel klub Záhrobí a právě tam jsem se také poprvé setkala s Jaggerem. Na espézetce auta byl nápis KOUŠU.

„Co tady děláš?“ zeptal se mě známý hlas.

Leknutím jsem skoro vyskočila z vlastních bot.

Otočila jsem se a před sebou spatřila Billyho a jeho kamaráda Henryho.

„Říkal jsem ti, že je skutečné,“ prohlásil hrdě Henry.

„Páni. Vypadá děsivě,“ poznamenal Billy. „Ale proč je zaparkované v lese?“

„To nevím. Objevil jsem ho včera, když jsem šel domů z matematického kroužku,“ odpověděl Henry.

„Je tam mrtvola?“ zeptal se Billy a nervózně se pokusil nakouknout dovnitř zadním okýnkem.

„Ne, ale myslím, že bychom to mohli zařídit,“ řekla jsem já.

Billy od hrůzného vozu ustoupil.

„Viděl jsi někoho to auto řídit?“ vyzvídala jsem.

Henry jen zakroutil hlavou.

„Pořád jsi mi neřekla, co tady vlastně děláš,“ osopil se na mě Billy.

Sevřela jsem pevněji ovladač na otvírání garáže, který jsem stále držela v ruce. A najednou mě to napadlo.

V Dullsville byla jenom jediná osoba, která by mi mohla pomoci omezit počet míst, kde je třeba hledat – osoba, která dokáže vykoumat i to, jak pomocí ovladače na otvírání garáže odemknout svou školní skříňku, nebo dokonce dveře pokoje. A tenhle sto padesát sedm centimetrů vysoký intoš stál v tuhle chvíli přímo přede mnou.

„Našla jsem tohle,“ řekla jsem a ukázala ovladač Henrymu. „Jsem si jistá, že člověk, který to ztratil, by moc rád dostal své auto z garáže. Nebo případně do garáže.“

„Určitě chceš zjistit, ke kterým dveřím to patří, jen aby ses mohla vloupat dovnitř,“ prohlásil Billy.

„Pokud mám ovladač, tak se to ani nedá považovat za vloupání, ne?“ zpražila jsem ho. „A navíc nejsem zloděj. Je mou občanskou povinností vrátit ten ovladač jeho právoplatnému majiteli.“

„Tak se na to podíváme,“ řekl Henry jako klenotník, který prohlíží vzácný kámen. „To je Aladdin. Řekl bych, že zařízení od tohoto výrobce používá tak jeden dům z deseti. Je to stejný typ, jako máme doma.“

„Vážně?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Jo. A tenhle vypadá nějak povědomě.“

„Už jsi takový ovladač viděl? Můžeš mi říct, v jakých domech se používá?“

„Zrovna nedávno jsem jeden takový nemohl najít,“ řekl a v zamyšlení sraštil čelo. „Počkat...“

Henry bydlel v domě s pěti ložnicemi, postaveném v koloniálním stylu, jen o kousek dál na ulici. Už jsem u něj doma jednou byla, když jsme s Becky potřebovaly nějaké doplňky k našim kostýmům z *Rakví lásky*. Henry nás tehdy zásobil umělými tesáky, kapslemi s krví a falešnými jizvami.

Představila jsem si upíří dvojčata, žíznící po krvi, jak neklidně čekají v rakvích v garáži Henryho rodiny, zatímco on si nevinně hraje s umělou krví a tesáky přímo nad nimi ve svém pokoji.

„Ten určitě nemůže být váš,“ řekla jsem ochrannitelsky a vzala mu ovladač z ruky.

„Ale přísahám, že...“

„Jsou tví rodiče doma?“ zeptala jsem se.

„Ne, odjeli do San Diega na sjezd lékařů.“

Srdce se mi rázem zastavilo. „A neplánovali si cestu přes agenturu Armstrong Travel?“ zeptala jsem se.

„Ne, koupili si letenky přes internet,“ odpověděl, zmatený z mého dotazu.

„Tak kdo je s tebou doma?“

„Naše hospodyně Nina,“ řekl.

„Nechceš, aby ti Raven dělala chůvu?“ dobíral si ho Billy.

Já sama jsem o tom začala vážně uvažovat. Za těmi dřevěnými mechanickými vraty mohli klidně ležet dva spící upíři.

„Doprovodím tě domů,“ řekla jsem. „V dnešní době není opatrnosti nikdy dost.“

Následovala jsem ty dva ňoumy po strmé ulici vedoucí k domu Henryho rodičů. Když jsme došli k jejich příjezdové cestě, všimla jsem si velké garáže pro tři auta. A o pár metrů dál vzadu za domem ještě samostatné dvojgaráže.

To jim nestačí jedna garáž? pomyslela jsem si.

„Řeknu mámě, že jsi u Henryho *doma* a děláš s ním úkoly,“ slíbila jsem Billymu. „Dneska byste rozhodně měli oba zůstat *uvnitř* a vyměňovat si karty Pokémonů nebo co to vlastně děláte. Má totiž pršet.“

„Říkal jsem ti, že je divná,“ prohodil Billy k Henrymu, když společně vcházeli do domu.

Chvíli jsem počkala a předstírala, že se se svým kolem vracím zpátky po příjezdové cestě, ale pak jsem se tiše otočila a cupitala zase zpátky.

Opřela jsem své kolo o boční stranu cihlového domu.

Henry s Ninou zůstali doma, takže jsem logicky usoudila, že hlavní garáž, kam mohlo předpubertální dítě i pracující hospodyně kdykoliv přijít, nebyla příliš vhodná na to, aby se v ní schovávali upíři. Ale i tak jsem do ní nakoukla. Všimla jsem si historického Rolls Royce a poliček s náradím.

Ted', když byli Henry i Billy v bezpečí uvnitř domu a řešili druhou odmocninu nebo něco podobného, mohla jsem se vydat k samostatné zadní garáži. Zhluboka jsem se nadechla a namířila na dveře garáže ovladač.

Stiskla jsem stříbrné tlačítko.

Nic se nestalo.

Dveře se neotevřely. Ovladač nefungoval. Stiskla jsem tlačítko znovu. Dveře zůstaly na místě.

„Ten ovladač není od garáže,“ ozval se Henry, který s Billym vyšel ven z domu.

Uskočila jsem zpátky.

„Garáž se otvírá takhle,“ řekl Henry a postavil se na rohož s nápisem VÍTEJ DOMA.

Vrata garáže se začala zvedat.

„Ne! Zakryjte si oči!“ zakřičela jsem a natáhla před ně ruku, jako by moje vyhublá paže mohla zabránit tomu, aby viděli dvě rakve.

Už bylo pozdě.

Garážová vrata se otvírala pomalu jako rozvrzané víko rakve. Srdce se mi v panice zastavilo. Stěží jsem se dokázala přinutit, abych otevřela oči.

A pak jsem je uviděla. Ne jedno, ale dvě stříbrná BMW. Nárazníky obou zdobila červená samolepka dullsvillské nižší střední školy, na které stálo: „Jsem hrdým rodičem čestného studenta.“

Vstoupila jsem do garáže a prozkoumala její interiér, vnitřek i spodek obou luxusních aut.

„Co je to s tebou?“ zeptal se Billy. „To nejsi zvyklá na auta bez lebek a překřížených hnátů?“

„Tak když to neotvírá garáž,“ namítla jsem, nyní už vyčerpaně a rozčileně, „tak co tedy?“

Společně s Billym jsme Henryho následovali na gigantický zadní dvůr, který měl velikost fotbalového hřiště a pyšnil se mimo jiné terasou s mozaikovou dlažbou, bazénem olympijské velikosti a květinovou zahradou, která musela stát asi milion dolarů.

Henry se otočil, namířil ovladač k domu a stiskl tlačítko. V tom okamžiku se rozsvítily světlomety rozmístěné po celém tom obrovském pozemku a osvítily už tak sluncem zalitý zadní dvorek.

„Nina úplně vysiluje, když musí hlídat dům,“ prozradil nám Henry. „Tvrdí, že na zadním dvoře vidí stíny a že se tady něco hýbe. Normálně nechávám světla na dvoře rozsvícená, když jsou rodiče

mimo město, ale protože jsem ten ovladač ztratil, byla tady teď poslední dny úplná tma.“

Vůbec jsem tomu nerozuměla. Co to má společného s Jaggerem? Proč se tedy pro ten ovladač vracel? Nebo se jen ujišťoval, že tam pořád je?

Prohlédla jsem celý dvůr, obešla bazén a zahradu Henryho rodičů, abych přesně zjistila, kam světlomety mířily. Pro kluka, kterého víc zajímaly vědecké teorie než fotbal, bylo tak velkého pozemku škoda.

A pak jsem to uviděla. Ve vzdálenějším rohu zadního dvora – asi padesát metrů od místa, kde jsme stáli – byl na stromě postavený domek se šikmou střechou.

„To je perfektní!“ vykřikla jsem.

„Kdysi jsem v tom domku trávil hodně času, ale to bylo předtím, než mi táta postavil ve sklepě vlastní laboratoř – teď bývám spíš tam,“ řekl Henry. „Nedávno mi koupil teleskop, aby mě znovu vylákal ven a do toho domku. Ale zatím pořád leží v krabici u mě v pokoji.“

„Jo, je to už dlouho, co jsme tam spolu byli naposledy,“ dodal Billy.

„Co to je?“ zeptala jsem se a ukázala na lano s kladkou, které viselo na jedné z masivních větví.

„Funguje to na stejném principu, jakého se využívá v evropských domech postavených u vodních kanálů,“ ozval se Henry za mnou. „Nechal jsem to tam namontovat, aby bylo možné vytáhnout nahoru nábytek.“

Nebo rakve? přemýšlela jsem.

„Chceš se podívat dovnitř?“ zeptal se Henry hrdě.

Stále mě ještě chránily sluneční paprsky, a navíc jsem byla zvědavá jako malé kotě. Navíc pokud bych jela do sídla a čekala, než se Alexander probudí, určitě by se zatím probudili i Jagger s Lunou. Do východu měsíce už nezbývalo moc času. Srdce mi tlouklo jako splašené. Nejdřív jsem ovšem musela zajistit, aby se Billy a Henry drželi od domu na stromě co nejdál.

„Co takhle složit ten teleskop, který ti koupil táta?“ navrhla jsem.

Henryho obličej se rozzářil, jako bych ho právě pozvala na soukromé promítání *Pána prstenů*. „Nevěděl jsem, že tě zajímá astronomie,“ řekl.

Billy se na mě pochybovačně podíval. „Nejspíš se chce jenom koukat do oken sousedům.“

Věnovala jsem mu zlostný pohled.

„Taky budeme potřebovat mapy souhvězdí,“ dodala jsem. „A nezapomeň donést tabulky a nákresy, které máš.“

„Existuje dokonce několik souhvězdí, která se dají vidět ve dne.“

„Uvidíme lépe, až se setmí. Takže není třeba spěchat. Přijďte, až budete mít všechno pořádně připravené. Já tu zatím počkám.“

Jakmile oba intošští kamarádi zmizeli na terase domu, začala jsem šplhat po masivním dřevěném žebříku, opřeném o strom. Prkenné příčky vrzaly pod mými vojenskými botami.

Vstoupila jsem na nerovnou plošinu u domku.

Dřevěné dveře se se zavrzáním otevřely.

Pokud se Jagger s Lunou schovávali právě tady, bylo mi už jasné, proč upír nechal ovladač v továrně. Kdyby tu Henry i nadále zapínal světlomety, hrozilo by oběma upírům, že budou odhaleni a sežehnuti světlem.

Čekala jsem, že až dokořán otevřu dveře, objevím ty dvě rakve, po kterých jsem celou dobu pátrala.

Místo toho jsem uviděla něco jako zchátralou trojrozměrnou verzi *Dexterovy laboratoře*. Na skládacím laboratorním stolku stály zaprášené kádinky, Petriho misky a mikroskop. Šikmou zeď zdobila tabulka s periodickou soustavou prvků a schéma fotosyntézy.

Vnitřek stromového domku dělil na dvě části černý závěs. Pomalu jsem ho odhrnula stranou.

To, co jsem uviděla, mi vzalo dech. Ve stínech šikmých dřevěných zdí ležela schovaná černá rakev, ozdobená samolepkami gotických kapel a obklopená hlinou. A vedle ní spočívala druhá rakev, tentokrát bledě růžové barvy!

O tomto okamžiku jsem snila po celý svůj upíry posedlý život, ale nikdy jsem nevěřila, že by se mohl stát skutečností. Tohle byla moje příležitost vidět na vlastní oči a zblízka moderního upíra v jeho přirozeném prostředí. A Luna dělala tento okamžik ještě

významnější. Ona přece bývala člověkem a v upíra se teprve později proměnila. Mohla jsem nakouknout přímo do světa, kam jsem vždycky toužila patřit.

Přikradla jsem se k růžové rakvi a doufala, že budu moci nahlédnout dovnitř a zjistit, jak to tam vypadá. Rakev na mě působila moderně a zároveň děsivě. Kdysi smrtelná Luna žila nyní v podsvětí se svým bratrem. Přemýšlela jsem, zda svého rozhodnutí s odstupem nelituje.

Potichu jsem se připlížila k Jaggerově rakvi. Špičky prstů jsem se zlehka dotkla dřevěného víka a se zatajeným dechem k němu přitiskla ucho. Uslyšela jsem slabý dech někoho, kdo spal hlubokým spánkem. Pak jsem uslyšela, jak se v rakvi mírně pohnul.

„Raven!“ zavolal Billy.

Uskočila jsem zpátky.

„Kde jsi?“ křičel můj bráška.

Rychle jsem za sebou zatáhla závěs.

Billy už stál v domku, pod paží srolované mapy, a zkoušel mikroskop.

„Jestli se ti tohle místo líbí, tak bys vážně měla vidět Henryho sklep.“

„Myslím, že už jsem viděla dost Petriho misek na celý život. Pojd'me.“ Chytila jsem Billyho za rukáv jeho pruhovaného trička značky Izod a vedla ho zpátky ke dveřím stromového domku.

I když mě stále ještě chránilo denní světlo, ohlédla jsem se úzkostlivě zpátky k černému závěsu. Pořád jsem podvědomě očekávala, že mě Jagger s Lunou budou pronásledovat.

Slezli jsme dolů po rozvrzaném žebříku a uviděli Henryho, jak nese teleskop.

„Pojd'me to vzít k nám domů,“ řekla jsem a popadla jeho náklad. „Ten tvůj domek nesplňuje předpoklady pro sledování oblohy.“

„Ale můj táta nedávno...“

„Když už mluvíme o tvém tátovi, myslím, že bys měl zůstat tak týden u nás doma,“ řekla jsem Henrymu.

Billymu a jeho intošskému kámošovi se oči rázem rozzářily nadšením.

„No vážně. Myslím, že bys neměl zůstat v tak velkém domě, když jsou tví rodiče pryč. A jsem si jistá, že Nina si ráda vezme dovolenou.“

„To by bylo bezva. Ale nebude to vadit vašim rodičům?“ optal se Henry zdvořile.

„Sbal si kufr a už nechci slyšet ani slovo,“ přikázala jsem a společně jsme vykročili k domu.

Ztracení a nalezení

Chvíli po setmění jsem si oblékla mikinu Emily the Strange a do její přední kapsy zastrčila Henryho ovladač. Přihlítila jsem se k sídlu, rychle vyběhla rozbité betonové schody k hlavnímu vchodu a hadím klepadlem nervózně zabušila na dveře.

Otevřel mi Alexander. Můj báječný kluk mě přivítal oblečený v černobílé bowlingové košili, černých džínách s visícími stříbrnými řetězy a s nádherným úsměvem na rtech, ze kterého by roztála jakákoliv šestnáctiletá gotická, posedlá upíry. Než vůbec stihl otevřít pusku a pozdravit mě, vyhrkla jsem: „Mám důležité zprávy. Našla jsem ty rakve!“

„To je super! A kde?“

„Ukážu ti to,“ řekla jsem, popadla ho za ruku a táhla ven ze sídla, směrem k jeho mercedesu.

Alexander přijel na okraj Oakleyského lesa, tam zastavil a oba jsme vyskočili z auta. „Jaggerův pohřebák byl přímo tady,“ řekla jsem a ukazovala k hromadě dřevěných odštěpků.

Sledovali jsme brázdu, kterou za sebou zanechaly pneumatiky, ven z lesa a poté bahnitou stopu pokračující na ulici.

„Nejspíš odjeli autem. Když si pospíšíme, stihneme jim vzít jejich rakve.“

* * *

Alexander zaparkoval mercedes před domem Henryho rodičů a společně jsme se vkradli na zadní dvůr.

„Tamhle to je,“ řekla jsem hrdě a ukazovala na domek na stromě.

S Alexandrem jsme očima pátrali po jakýchkoli náznacích, že Jagger s Lunou jsou stále uvnitř. Za oknem s bílými závěsy jsme však nezpozorovali žádný pohyb ani třepotající se světlo svíček.

„Tohle je kladka, kterou Henry použil, aby do domku vytahal nábytek,“ zašeptala jsem, zatímco jsem v ruce držela lano. „Jagger ji určitě použil taky. S její pomocí dostaneme rakve snadno dolů.“

„Zůstaň tady,“ řekl Alexander. „Jestli něco uvidíš, rychle uteč. Já to zvládnu i sám.“

Rozhlédla jsem se kolem. „Ale...“

Když jsem se otočila zpátky, Alexander už byl pryč.

Alexander se mě opět snažil chránit. To ho nenapadlo, že ve dvou dokážeme rakve přenést rychleji? Prozkoumala jsem okolí stromu, ale po Jaggerovi a Luně nikde ani stopy.

Potichu jsem vylezla po žebříku a vešla do domku.

„Co tady děláš?“ zeptal se Alexander. „Myslel jsem, žeš mi něco slíbila.“

„To ano. Ale nedokážu být bez tebe,“ řekla jsem a rychle ho sevřela v náručí. „Navíc jsem tady už byla, takže ti to tu můžu ukázat.“

Alexander zavrtěl hlavou, přešel k oknu a vykoukl ven.

„Nemáme moc času,“ řekl. „Tak kde je ta jejich skrýš? Že by v Petriho miskách?“

„Ne, hlupáčku.“ Odtáhla jsem černý závěs.

Potemnělý pokoj vypadal jinak, než když jsem ho viděla před několika hodinami – víka rakví byla otevřená!

Nahlédla jsem do Luniny rakve. Uvnitř byla hezky ustlaná růžová saténová pokrývka s černou krajkou, růžový chlupatý polštářek a černý plyšový medvídek Scare Bear.

Náhrobní reliéfy, které jsme s Alexandrem viděli v nákladním výtahu v Sinclairské továrně, byly teď připevněny na šikmých stěnách domku. Starožitný víceramenný svícen a cínový pohár, jež byly před nějakou dobou součástí Jaggerova pokusu o obřad spojení na pozemku dullsvillského hřbitova, stály na podlaze. V rohu pokoje ležela pohozená černá sportovní taška a batoh Little Nancy Nightmare a kousek dál jsme spatřili otevřenou krabici z klubu Záhrobí, naplněnou amulety s krví smrtelných návštěvníků klubu – jedině s nimi tu mohli dva upíři přežít, aniž by k sobě přitáhli pozornost Dullsvillských. Všimla jsem si ještě krvavě červeného chladicího boxu. Klekla jsem si k němu a přejížděla prsty po okraji bílého polystyrénového víka. Co se asi uvnitř chladilo? Balíčky nebo láhve s krví? Transplantované orgány? Lidská hlava? Nadechla jsem se a začala nadzvedávat víko.

„Raven!“ ozval se Alexander.

Skoro jsem vyskočila ze své bledé kůže.

„Potřebuju, abys mi podržela dveře,“ zašeptal Alexander.
„Musím ty rakve protáhnout ven.“

„Pomůžu ti,“ nabídla jsem se.

„Já to udělám,“ řekl. Právý džentlmen za všech okolností. „Nerad bych, aby ses zranila.“

Alexander opatrně zavíral víko Jaggerovy rakve, když vtom jsme zvenčí uslyšeli hlasy.

„To jsou možná Henry s Billym,“ řekla jsem. „Nemůžeme je pustit nahoru.“

„Zůstaň tady, já je nějak odlákám,“ slíbil Alexander.

Schovala jsem se do stínů. Má přirozená zvědavost mi však nedala, a tak jsem pokračovala v průzkumu upíří skrýše. Vypadalo to, že si Luna udělala z plastové stoličky svůj toaletní stolek s make-upem. Prohlédla jsem si její úhledně seřazené růžové a černé oční stíny, šedé rtěnky a hnědé lesky na rty. Otevřela jsem malou lahvičku s lakem na nehty, který měl barvu cukrové vaty.

„Tak jak se ti líbí být upírkou?“

Upustila jsem lak na nehty na zem a rychle se otočila.

Přímo přede mnou stál Jagger v bílém tričku s nápisem KOUSNI MĚ, JSEM Z TRANSYLVÁNIE a v černých vojenských kalhotách.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se.

„Neměl bych se na tohle zeptat spíš já tebe?“ řekl a jeho bílé vlasy mu padaly do obličeje.

„Jsem právě na odchodu...“

„Myslel jsem, že mě ráda uvidíš. Koneckonců, nestrávila jsi posledních pár dnů pátráním po *mně*?“

Ustoupila jsem a odvrátila pohled od jeho modro-zelených hypnotických očí. Rozhodně jsem se s ním nehodlala zase vrátit na dullsvillský hřbitov.

„Luna mi řekla, že v zrcadlové síni zábavního domu viděla tvůj odraz,“ přistoupil blíž.

Neodpovídala jsem mu, raději jsem mlčela. Stěží jsem dokázala vůbec dýchat. Pohlédla jsem k oknu s bílými závěsy a plánovala únik.

„Ale já vím, jak to bylo,“ pokračoval. „Možná že ji jsi oklamala nějakými hloupými cirkusovými zrcadly, ale mě neošálíš. Na vlastní oči jsem viděl, jak tě Alexander kousnul a proměnil. Navěky budu litovat toho, že jsem se k tobě toho dne nedostal dřív.“

Začala jsem zase klidně dýchat – ale jen na jediný okamžik, jelikož se ke mně Jagger přiblížil ještě o krok blíže.

„Nenaplnuje snad Sterling tvé nejtemnější touhy?“ zašeptal. „Myslel jsem, že máš, co jsi chtěla.“

„Taky že mám.“

„Ale v tom případě bys přece nebyla tady, že? Sterling není ten pravý na uspokojení tvé skutečné touhy. Proto ses mě snažila najít.“

Opět jsem jen mlčela. Pokusila jsem se ho obejít, ale chytil mě za ruku.

Zvedl ji. „Máš velmi dlouhé žíly lásky,“ řekl a přejížděl prstem po tenké modré horizontální žilce. Jeho černě nalakované nehty tvořily výrazný kontrast s mou bledou pokožkou. „Vidíš, jak se tady rozbíhají? Jako bys šla jednou cestou lásky, ale pak se rozhodla pro jinou.“

„Dřív jsem byla úplně blázen do Marilyn Manson. Ale teď miluju Alexandra,“ řekla jsem důrazně.

Stiskl mou ruku pevněji. „Jsme teď oba stejní, ty a já.“

„Nikdy jsme stejní nebyli a nikdy taky nebudeme,“ odporovala jsem mu.

Zdálo se však, že Jaggera můj odpor nepřesvědčil.

„Co se takhle vzájemně napít?“ zeptal se a zvedl mé zápěstí ke svým ústům. „Budeme si pak mnohem blíží.“

Rychle jsem rukou ucukla. „Alexander dokáže mou touhu po krvi zcela uspokojit.“

„Je to přesně takové, jaké sis představovala? Být princeznou noci?“

„Proč se nezeptáš Luny?“

V tu ránu jsem si to uvědomila – pokud byl Jagger tady, kde byla jeho sestra Luna?

Prosmýkla jsem se kolem něj, vyběhla ze dveří na plošinu u domku a rozhlédla se po dvoře. Alexander prohledával okolí bazénu.

Zdálo se mi, že jsem několik metrů od domku na stromě spatřila zpoza jednoho kmenu vyčuhovat bílé vlasy.

Otočila jsem se a očekávala, že za mnou bude stát Jagger a zlomyslně se usmívat. Ale nebyl tam.

Místo toho jsem Jaggera a Lunu uviděla dole pod domkem. Rychle jako blesk vyrazili přes dvůr směrem k mému nic netušícímu příteli.

„Alexandře!“ vykřikla jsem.

Byla jsem moc daleko na to, abych se k Alexandrovi dostala dřív než oni. A co bych taky zmohla proti dvěma upírům? Jak by je mohla zastavit obyčejná smrtelnice?

Najednou jsem si vzpomněla. „Alexandře! Zakryj se ručníkem! Hned!“ zakřičela jsem.

Vypadal zmateně, ale popadl složený plážový ručník, který ležel na lehátku u bazénu, skrčil se a přehodil ho přes sebe.

Já si rychle nasadila kapuci a pevně si ji utáhla šňůrkami.

Hrábla jsem do kapsy pro ovladač a namířila ho na dům.

Zhluboka jsem se nadechla a pak co nejsilněji stiskla stříbrné tlačítko.

Světlomety ozářily celý zadní dvorek včetně Jaggera a Luny.

Oba upíři se v tom okamžiku zastavili na místě. Jasné světlo, které na ně náhle dopadlo, pro ně bylo jako kryptonit. Zakryli si bledé obličejové svými hubenými bílými pažemi, zasyčeli a rychle odletěli do temnoty.

Seběhla jsem dolů po žebříku a hnala se k Alexandrovi, který byl stále na lehátku, přikrytý ručníkem.

Znovu jsem namířila ovladač na dům, stiskla stříbrné tlačítko a dvůr se opět ponořil do temnoty.

Chvilí trvalo, než si mé oči přivykly na tmu. Uviděla jsem vedle sebe Alexandra s rozcuchanými vlasy, ručník ležel vedle něj.

„Uvažuješ vážně rychle,“ pochlválil mě a dlouze políbil.

„Raději bychom odsud měli zmizet...“ řekl jsem.

„Myslím, že když jsme teď našli jejich úkryt, bude Jagger odhodlaný chytit Trevora víc než kdy dřív. Už nebudou chtít déle čekat.“

8

Drby a česnek

Pokud se mi některé ráno vážně nechtělo z postele, pak to bylo tohle ráno. Nejprve jsem si budíček několikrát posunula a nakonec jsem svůj budík z filmu *Ukradené Vánoce* vytáhla z elektriky úplně a hodila ho pod postel.

Co jsem však ze zásuvky odpojit nemohla, byl hlas mé mámy.

„Raven!“ volala zdola už pomiliontė. „Zaspala jsi! Už zase!“

Po rychlé ranní sprše jsem na sebe hodila svůj obvyklý černočerný oděv. Dovlekla jsem se do kuchyně, kde jsem vypila trochu zbylé ranní šlichty, které táta říkal „káva“. Všimla jsem si, že křeslo u televize už zabral Billy s naším novým hostem Henrym. Oba intošové byli přilepení k obrazovce, sledovali historický dokument, v němž válečné lodi střílely z děl, a při tom hltali koláčky Pop Tarts a cereálie Crunch Berries.

S každým zachroupáním a s každou další ránou z děla jsem čím dál zřetelněji cítila, že má hlava je za nepřátelskou linií.

„Vypněte to!“ zasténala jsem zoufale a přepnula na teleshopping.

Malá blondýnka s dokonalou francouzskou manikúrou předváděla oslňující stříbrné náramky.

„Pospěš si, už zbývá jen padesát sekund!“ upozorňovala jsem Billyho.

„Můžeš jeden mít, stačí jen provést některou z pěti jednoduchých plateb. Modrý topaz ti jde k očím.“

Billy se ke mně přihnal a vyrval mi ovladač z ruky. „Dej to sem!“ řekl a přepnul zpátky na History Channel. „Kdyby ses dívala, možná by ses něco přiučila a tvoje vysvědčení by pro jednu skončilo zarámované u taťky v kanceláři místo rozcupované ve skartovačce.“

Zamíchala jsem si do kávy, nalité v reklamním hrnku dullsvillského sportovního klubu, smetanu a zhruba půl kila cukru, a nasypala si do malé misky trochu cereálií hraběte Čokuly. Střelba z děl a hlasité chroupání nadále pokračovaly. Stěží jsem dokázala otevřít svá uhlově černá víčka, abych v mléce rozeznala čokoládové upíry od želatinových duchů a netopýrů.

Máma se do kuchyně vřítla ve svém společensky přijatelném oblečení. Na sobě měla nažehlený šedý kalhotový kostýmek značky DKNY a nazouvací boty na podpatku značky Kate Spade. Otevřela ledničku. „Dobré ráno,“ prohodila ke mně sarkasticky. „Už jsem si myslela, že nevstaneš.“

„To já taky,“ zabručela jsem.

„Včera večer jsem viděla v lékárně paní Mitchellovou kupovat Trevorovi nějaký sirup proti kašli,“ řekla a uložila si plastovou krabičku, naplněnou předem připraveným salátem s nízkým obsahem tuku a nízkým obsahem chuti, do své tašky z Bloomingdale’s. „Trevor nejspíš chytil stejnou nemoc jako předtím ty.“

„Jo, už pár dní není ve škole. To je poprvé, kdy školou jenom opovrhuju, místo abych ji nenáviděla.“

„Ale už se zotavuje. Jeho matka mi říkala, že mu nějaká dívka nosí proteinové koktejly a prý už je mu mnohem lépe.“

„Nejspíš je to některá z roztleskávaček, že jo?“ zeptala jsem se.

„Ne, paní Mitchellová se vyjádřila docela jasně, že ta dívka je ve městě nová a obléká se... no, ne zrovna konzervativně,“ řekla máma, vzala si láhev vody a zavřela ledničku.

„Myslíš někdo jako já?“

Máma se odmlčela.

Takže Luna.

„Je to ta bělovlasá holka, se kterou byl Trevor na jarním karnevalu?“ zeptal se Billy.

„Je to možné,“ odpověděla máma. „Já je spolu neviděla.“

„Já ji viděl jen z dálky,“ řekl brácha. „Ale jeden kluk z matematického kroužku říkal, že má bratra – dvojče. Viděl je vycházet společně ze hřbitova. A ten její brácha byl prý oblečený, jako by vystoupil z pirátské lodi.“

„U nás na škole se povídá, že prý přespávají v kanále,“ pokračoval ještě Billy.

„To není pěkné, roznášet takové drby,“ vyhubovala mu máma.

„Já zase slyšel, že prý to jsou duchové. Jeden kluk tvrdil, že se dá vidět přímo skrz ně,“ řekl Henry.

„A pokud jde o piercingy a tak,“ dodal Billy, „slyšel jsem, že ten její brácha má v obličeji víc děr než ty,“ řekl mi.

„Ale já mám i tetování,“ řekla jsem a vyhrnula si rukáv, abych mu ukázala netopýra na své kůži.

„Otec ti přece řekl, aby sis to smyla,“ napomenula mě máma.

„A taky má prý piercing na koleni,“ brebentil dál brácha.

„Jestli vy dva nepřestanete drbat jako dvě staré báby, tak propíchnu piercingem koleno *tebě*.“

„No tak, kluci. Ujede vám školní autobus, pokud hned nevyrazíte,“ pokárala je máma.

Henry a Billy položili prázdné misky do myčky.

„Mami, takže paní Mitchellová říkála, že ta holka nesla Trevorovi proteinové koktejly?“ zeptala jsem se.

„Údajně to jsou nějaké speciální koktejly z Rumunska. Požádám paní Mitchellovou, jestli by mi nesehnala recept.“

Výtečný nápoj, napadlo mě. Přísady: Jeden hrnek ledové tříště. Jeden banán. Jedna fióla upíří krve.

„Myslím si, že by ti tenhle rumunský nápoj asi moc nechutnal.“

Konečně přišla úleva, střelbu z děl vystřídala na History Channel reklama na gelové tobolky *Česnek č.1*. Billy namířil na televizi ovladač, aby ji vypnul.

„Ne, počkej,“ řekla jsem.

„Takže tě najednou začala zajímat historie?“ zeptal se Billy hrdě.

„Tak přece na tebe mám nějaký vliv.“

„Pšš!“

Billy a Henry odpochozovali k předním dveřím a máma je následovala.

„Česnek číslo jedna,“ ozvalo se z reklamy. „Přírodní a bez zápachu. Podporuje kardiovaskulární systém. Vše pouze v jedné tabletce denně.“

Jejich slogan by měl znít: „Způsob, jak bez zápachu odpuzovat upíry.“

Dostala jsem úžasný nápad. Proč mě to nenapadlo dřív? Po ničem jsem netoužila víc než po zbrusu novém plánu!

Děsivá návštěva

„Hele, Becky, nevadilo by ti zastavit u lékárny Paxx?“ zeptala jsem se své kamarádky, když jsem naskočila do její dodávky. „Potřebuju jen na cestě do školy koupit pár věcí.“

„Ale Matt na nás bude čekat u tribun. Nechci přijet pozdě.“

„Bude to jenom minutka,“ prosila jsem ji.

Má stará dobrá kámoška byla na svém fotbalovém zlatíčku stejně závisti jako já na svém upířím příteli. Nebýt toho, že jsem její zamilovanou oddanost dokonale chápala, bylo by mi z toho nejspíš zle.

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec. „Aspoň mužů Mattovi koupit nějaké sladkosti. Miluju lékořici.“

Vzpomněla jsem si na ty doby, kdy jsme se s Becky poflakovaly před Paxx a pojídaly červené lékořicové pendreky, až nás z nich rozbolelo břicho. Ted' si Becky místo našich společných vzpomínek tvořila nové vzpomínky s Mattem.

Otočila jsem se na svou nejlepší kamarádku. Na sobě měla béžové kalhoty a bledě modrou dámskou košili s knoflíčky. Becky, kterou jsem znávala, nosila vždycky džíny a plandavý svetr. Kdy vůbec došlo k téhle změně?

„Navíc budeme mít chvilku jenom pro sebe,“ dodala vlídně.

Měla pravdu. Byla jsem tak zabraná do všech těch záležitostí okolo Trevora a Luny, že jsem vůbec neměla čas si s ní popovídat a otevřít konečně oči!

Ted', když jsme každá měly své nápadníky, už jsme tolik nelpěly jedna na druhé. Znamenalo to, že jsme se vzájemně nepotřebovaly?

„Je to už věčnost, co jsme měly naposledy čas podniknout něco jenom spolu,“ souhlasila jsem.

„Já vím. Je bezva mít kluky, ale chybí mi to naše holčičí pouto.“

„Mně taky!“ řekla jsem. „Musíme to dohnat a udělat si na sebe čas.“

„Tak platí?“ zeptala se a natáhla ke mně malíček.

„Platí!“ řekla jsem a propletla svůj malíček s jejím.

Napadlo mě ale, že jsem se necítila osamocená proto, že jsme netrávily čas spolu, ale kvůli tomu, že jsem se se svou nejlepší kamarádkou nemohla podělit o tajemství o upírech v našem městě.

„Když ti něco povím, slíbíš mi, že to nikomu neřekneš? Ani Mattovi?“ zeptala jsem se.

„Je to něco se sexem?“

„Ne, je to ještě mnohem větší tajemství.“

„Co může být větší tajemství než sex?“

Chystala jsem se jí všechno vyklopit. Chtěla jsem své nejlepší kamarádce říct, proč můj kluk nikdy nechodí na denní světlo. Vysvětlit jí, proč Jagger řídí pohřebák. A proč Luna, holka bledá jako přízrak, najednou přišla do Dullsville.

Ale Beckyina andělská tvář vypadala tak šťastně! Její největší starostí bylo, co si obléct do školy a jakou značku sladkostí koupit Mattovi. Nedokázala jsem jí zničit její dokonalý svět.

„Zítřka na nás Shanková chystá v hodině přepadovku.“

„Ježiši,“ protočila oči v sloup, „vždyť o tom už všichni dávno vědí!“

„Vážně?“ zeptala jsem se, naoko téměř zděšeně. „Asi nějak ztrácím kontakt se světem.“

* * *

Dřepěla jsem v uličce s vitamíny a léčivými bylinkami, zkoumala léky matky přírody a plnila svůj červený nákupní košík vitamínem C a krabičkami s tobolkami *Česnek č. 1*, když vtom mě dohnala Becky.

„Pořád ti ještě není dobře?“ řekla a v ruce držela několik balení červených lékořicových pendreků.

„Je, ale raději si dělám zásobu.“

„Česnekové tobolky?“ podívala se na mě nechápavě. „Myslela jsem, že už tu svou posedlost upíry máš za sebou, když teď chodíš s Alexandrem.“

„Mám. Jen jsem v televizi viděla jednu reklamu...“

„Když už mluvíme o Alexandrovi,“ přerušila mě a zdála se nadšená, „nechtěli byste se po večerním fotbalovém zápase sejít se mnou a Mattem v Hatsy's Diner?“

Jak bych mohla říct „ne“ své nejlepší kamarádce, když jsme si navíc právě svými malíčky přísahaly, že spolu budeme trávit více času? Usoudila jsem, že dokud budu s Alexandrem a Trevor bude ležet nemocný doma, jsou všichni v bezpečí.

„Jasně, to je skvělý nápad. Myslím, že Alexander v té restauraci ještě nikdy nebyl.“

S Becky jsme si svůj nákup odnesly k pokladně. Stály jsme tam, aniž by si nás někdo všiml. Postarší prodavačka seděla u pokladny s obličejem schovaným do časopisu a její mladší spolupracovnice rovnala pytlíky s vyvolanými fotkami.

„Ta dvě děvka, o kterých jsem ti vykládala, tady byla včera večer,“ klevetila starší prodavačka zpoza bulvárního plátku. „Myslím, že jsou to příbuzní té divné rodiny ze sídla na Benson Hill.“

„Slyšela jsem, že vypadají jako chodící mrtvoly,“ odpověděla mladší prodavačka.

„To máš teda pravdu. Nedokážu pochopit, proč si ta dnešní mládež myslí, že nejlepší je vypadat, jako by právě vylezli z rakve.“

„Taky jsem slyšela, že jeden z nich prý řídí pohřebák.“

V té chvíli starší z obou žen odložila časopis a všimla si mě. Vyvalila na mě oči, jako by viděla ducha.

„Omlouvám se,“ řekla. „Čekáte tady už dlouho?“

„Celou věčnost!“ odpověděla jsem.

* * *

Takže Jagger s Lunou se začali objevovat na veřejnosti a už o nich vědělo pomalu celé město. Že by se snad nudili nebo byli tak lehkovážní? Nebo si v Dullsville značili své území?

I když jsme s Trevorem prožili celá ta léta, co se známe, tím, že jsme si vzájemně lezli krkem, nechtěla jsem, aby se teď po jeho krku sáпали i Jagger s Lunou. Navíc měli v plánu způsobit mnohem více škod než jen prokousnout Trevorovi krk. Zaplavila mě směsice různých emocí. Cítila jsem povinnost ochránit spolužáka před smrtícím duem. Nutnost zabránit té nehorázné spoušti, kterou by podlý fotbalový snob v případě proměny napáchal. Touha zamezit tomu, aby se můj životní nepřítel proměnil v upíra dříve než já.

Za každou cenu jsem musela dostat ty tabletky do Trevora. Jagger s Lunou mohli každým okamžikem udeřit – tedy v tomto případě *kousnout*.

* * *

I když bylo vysilující udržovat dojem, že jsem upír, začínala jsem si to docela užívat. Všechno, co jsem až doposud vnitřně prožívala jen jako upíry posedlá gotická, jsem nyní měla převést do reality – obavy ze světla a touhu po tmě, tajnou identitu. Měla jsem se stát stvořením, které ve svém světě stojí ve středu dění, místo aby bylo outsiderem. Zbytek toho, co bych mohla jako upírka dělat, jsem si aspoň představovala – letět oblohou vysoko nad Dullsville, žít ve strašidelném sklepení a tulit se s Alexandrem ve velké rakvi pro dva.

Když slunce začalo zapadat za obzor, vyrazila jsem na kole za Trevorem. Nákup z lékárny Paxx jsem měla bezpečně uložený ve svém batohu Olivia Outcast. Před odchodem z domu jsem ještě zavolala Jamesonovi, že se na svou obvyklou schůzku s Alexandrem o pár minut opozdím. Bylo důležité, abych hrála svou roli upírky přesvědčivě a s návštěvou Trevora počkala až do setmění pro případ, že by o ní Trevor vyprávěl Luně. Pokud Trevor Luně prozradil, že jsem ho první den jeho nemoci navštívila po škole, mohla se domnívat, že Trevor jen blouznil z léků. Ale teď, když se můj nepřítel z nemoci zotavoval, musela jsem být opatrná, abych nezanechala žádné stopy. Nechtěla jsem jim dát jediný důvod k podezření, že jsem stále smrtelnice.

„Čekal jsem na tebe celý den,“ řekl Trevor, když otevřel dveře. Měl na sobě kostkované flanelové kalhoty od pyžama a tričko atletického kongresu Big Ten s dlouhými rukávy. Vypadal už mnohem zdravěji – špatné znamení, protože se bude brzo vracet do školy, ale zároveň dobré znamení, protože ho zatím Luna nekousla.

„Stýskalo se ti po mně?“ zeptala jsem se a sladce se na něj usmála.

„Aha, to jsi ty, myslel jsem si, že přišla Luna,“ řekl zklamaně. „Dneska žádné upíří skautské sušenky nechceme,“ řekl a už už mi chtěl zabouchnout před nosem.

Rychle jsem zablokovala dveře nohou v černé botě.

„Ještě dodělávám pár posledních věcí na ten projekt do zdravotědy,“ řekla jsem, otevřela si a vstoupila dovnitř.

„Vážně chceš, abych se uzdravil, nebo mě spíš chceš vidět v márnici?“

„Bohužel nemám na výběr.“

„Měla bys do toho referátu napsat i příčinu mé nemoci. Stačí dvě slova: Raven Madisonová. Jsem si jistý, že ústav infekčních chorob už o tobě slyšel,“ řekl Trevor.

Ignorovala jsem kousavé komentáře a vešla do jejich nově vymalované, slunečnicově žluté kuchyně, která byla stále ještě cítit čerstvým nátěrem.

„Slyšela jsem, že tě teď navštěvuje ta přízračná růžová psychotická. Pardon, chtěla jsem říct gotická,“ řekla jsem s úšklebkem.

„Vypadá to, že tady někdo žárí.“

Vytáhla jsem z batohu nákupní tašku z lékárny Paxx a položila ji na žulovou desku kuchyňské linky.

„Máma už mi léky koupila.“

„Je to jen pár věcí, za které dostanu na zdravotědě body navíc. Vitamín C, pastilky proti kašli a Česnek číslo jedna.“

„Česnekové tobolky? Vždyť budu smrdět jako italská restaurace.“

„Jsou dobré na kardiovaskulární systém. Mělo by ti to zlepšit kondici, budeš hrát líp fotbal.“

„Ty jsi neviděla moje trofeje? Dokázal bych hrát skvěle i ze spaní,“ řekl nafoukaně.

Docházely mi argumenty i čas. Zvolila jsem tedy tu nejspolehlivější strategii.

„Povídá se, že jsou to taky skvělá afrodiziaka. Prý to dodává mužům vůni, která je pro ženy neodolatelná. Má to něco společného s feromony. No ale někdo jako ty to nejspíš nepotřebuje,“ řekla jsem, vzala si tobolky s sebou a zamířila k předním dveřím.

„Hej, počkej,“ ozval se a doběhl mě u vchodu. „Nech mi to tady.“ Sebral mi krabičku s tobolkami z ruky. „Samozřejmě ne pro mě, ale pro kluky z týmu.“

Restaurace Hatsy's Diner

Jeden blok na sever od dullsvillského náměstí stála Hatsy's Diner – osobitá restaurace ve stylu padesátých let s jídelními boxy potaženými tmavě modrým a bílým vinylem, černobílou dlážděnou podlahou, neonovými nápisy Coca-Cola a jídelními lístky s cheeseburgery, tuřínovými hranolkami a těmi nejhustšími čokoládovými koktejly ve městě. Servírky nosily červené uniformy a číšníci byli oblečení jako tradiční obsluha stroje na limonádu – v košili a zástěře, s motýlkem u krku a se skládanou čepičkou na hlavě. Občas jsme do Hatsy's Diner chodily s Becky po škole, když se nám od rodičů podařilo vyžebrot dost drobných, aby to stačilo na porci česnekových kroužků a přiměřené dýško.

S Alexandrem jsme dorazili do restaurace. V boxech sedělo několik rodin a mladých párů. Dva velké stoly obsadili fotbalisté, kteří se po zápase ládovali hranolkami a lili do sebe sladový mléčný koktejl. Když jsme v našem obvyklém černočerném úboru procházeli tou čistou, světlou restaurací, všechny pohledy se na nás samozřejmě obracely.

Projela mnou vlna vzrušení – cítila jsem se jako gotická princezna, kterou vede její nádherný gotický princ, přestože jsem věděla, že pohledy, které nám ostatní návštěvníci věnují, jsou spíše posměšné než závistivé.

Alexander si prohlížel zarámované desky Bobbyho Darina, Rickyho Nelsona a Sandry Dee. Byl příliš zabraný do zkoumání nového prostředí, takže necítil rozpaky z cizích pohledů.

Matt a Becky seděli v rohovém boxu.

„Hej, vy dva! Tady jsme,“ zavolala Becky.

S Alexandrem jsme se k nim posadili.

„Myslela jsem si, že budete sedět se zbytkem fotbalového týmu,“ poznamenala jsem a s Alexandrem jsme si vzali jídelní lístky, zastrčené za kovovým stojánkem na ubrousky.

„Říkali jsme si, že bude příjemnější, když si sedneme jen ve čtyřech,“ odpověděla Becky.

Vysoká servírka s postavou ve tvaru přesýpacích hodin, hnědými vlasy natupírovanými do vysokého účesu a brýlemi s bílými kostěnými obroučkami přišla k našemu stolu a přežvykovala při tom růžovou žvýkačku.

„Ahoj, jmenuju se Dixie,“ řekla a praskla žvýkačkovou bublinu. Vytáhla ze své bílé zástěry notes. „Tak co si dáte?“

„Dva vanilkové koktejly a jednu porci tuřínových hranolků,“ řekl Matt.

„A my to samé, jen ty koktejly prosím čokoládové,“ objednal za nás dva Alexander.

Dixie udělala velkou bublinu a znovu ji praskla.

Poté ladně odkráčela do kuchyně. Cívěli na ni všichni kluci v restauraci, dokonce i Alexander a Matt.

„Až budu dospělá, chci vypadat přesně takhle,“ řekla jsem Alexandrovi.

„Ale vždyť už tak vypadáš,“ řekl, dal mi ruku kolem ramen a objal mě.

Úplně se mu rozzářily oči, když si všiml klasického stolního jukeboxu.

„Tak ten je bezvadný,“ řekl a začal listovat nabídkou melodií z padesátých let. „Něco takového jsem viděl jen ve filmech.“

Skoro jsem zapomněla, že můj kluk strávil většinu času schovaný ve svém podkrovním pokoji, daleko od všedních záležitostí obyčejných smrtelníků. Naskakovala mi husí kůže, když jsem viděla jeho fascinovaný výraz, zatímco si prohlížel seznam skladeb a interpretů.

„Elvis je super,“ zajásal nadšeně.

Strčila jsem ruku do kabelky, vytáhla čtvrták a vhodila ho do jukeboxu.

O chvílku později už z reproduktorů hrála skladba *Love Me Tender*.

Alexander se usmíval a držel mě za ruku. Jeho koleno se dotýkalo mého, takže jsem cítila, jak si pod stolem podupává svou vojenskou botou do rytmu hudby.

„Tak co jste v poslední době podnikali?“ zeptal se nás Matt.

„Hon na rakve,“ řekl Alexander.

Becky a Matt se na nás divně podívali.

„Jako obvykle,“ řekla jsem s úsměvem.

Becky s Mattem se zasmáli.

„Jaký byl zápas?“ zeptal se Alexander Matta a rozložil si na klíně ubrousek.

„Nakopali jsme jim zadky. Ale jenom díky tomu, že hrál i Trevor.“

„Ale neříkej,“ ozvala se Becky. „Vždyť jsi dal taky gól.“

„Myslela jsem si, že Trevor je nemocný,“ řekla jsem.

„No, ale nakonec se na zápase objevil a podařilo se mu dát pár gólů. I když to nerad říkám, je pravda, že bez něj bychom nevyhráli.“

„A šel potom domů?“ zeptala jsem se.

„Ne, je tamhle,“ řekl Matt a ukázal někam za mě.

Ohlédla jsem se. Trevor stál na vzdáleném konci restaurace a hrál pinball.

„Neměl by být v noci venku,“ prohlásila jsem.

Becky vypadala zmateně.

„Vybrala jsem si ho jako pokusného králíka pro svůj projekt do zdravotvědy. Noční vzduch není na nachlazení dobrý. Omluvíte mě na vteřinku?“ řekla jsem a nemotorně vylezla z boxu.

Když jsem procházela restaurací, cítila jsem na sobě pohledy, ale bohužel ne ze stejného důvodu jako v případě Dixie.

Poklepala jsem Trevorovi na rameno. „Co tady děláš?“

Můj nepřítel mi věnoval otrávený pohled a protočil oči v sloup. „Zdá se, že hraju pinball.“

„Jsi nemocný. Neměl bys být venku, nebo chytíš ještě víc bacilů.“

„Můžeš být klidná. Jak tak vedle mě stojíš, už jsem stejně nejspíš několik nemocí chytil,“ řekl a dál v zápalu hry mačkal tlačítka na bocích automatu.

„Měl bys být doma,“ řekla jsem důrazně.

Kulička se odrazila od jednoho z nárazníků a herní plocha se rozsvítila. „Nechala jsi svého příšeráka o samotě, jen aby sis se mnou promluvila?“ zeptal se. „Byla jsi už dvakrát u mě doma. Vážně si začínám myslet, že...“

„Raději nemysli. Vzal sis česnekovou tobolku?“

„Hraju hru, nejsem na rande,“ řekl a naklonil automat na stranu.

„Měl bys odpočívat.“

„Mluvíš jako má matka,“ řekl a s vervou odpálil míček.

„No, možná bys ji měl poslouchat.“

„Proč? Aby mi řekla, že se nesmím vídat s Lunou? Nemluvila jsi náhodou s mou matkou?“

„Ona ti ji neschvaluje?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Co myslíš?“

„Ale tvoje matka má tentokrát pravdu. Luna není tvůj typ. Potřebuješ holku s korunkou, ne s tetováním.“

„Vážně? Luna se oblíká jako ty, a ty se mě přece snažíš už roky přesvědčit, že nejsi mutant. Napadlo tě někdy, že to není kvůli oblečení, proč si lidé myslí, že jsi příšera?“

„Tak co na ní teda vidíš?“ vyptávala jsem se ho.

„Je ve městě nová a je krásná a tajemná. Zřejmě se mi líbí z podobného důvodu, jako se tobě zalíbil Alexander.“

„To je úplně něco jiného. Já mám Alexandra ráda proto, že je úplně jiný než kdokoliv, koho jsem kdy potkala, a zároveň úplně stejný jako já. Ale Luna není vůbec tvůj typ. Je to gotická.“

„Stejně jako někdo, koho oba známe...“

„Ty bys pro ni riskoval svou popularitu?“ zašeptala jsem v náhlém návalu žárlivosti.

Nerada jsem si to přiznávala, ale hluboko uvnitř mě vážně zajímalo, co se Trevorovi líbí na Luně a na mně ne.

„Děláš si srandu? Tím, že získám *novou* gotickou holku, budu pro všechny mnohem zajímavější, než kdybych dostal jen tu *starou*.“

Bylo to, jako by mi zabodl dřevěný kolík do srdce.

„Ona a Jagger se mnou teď tráví hodně času,“ pokračoval. „Chodí se dívat na mé tréninky i zápasy. Jsem populárnější než kdy dřív – teď jsem králem oblíbenců i vydědenců.“

„Už jsem ti říkala, že bys měl poslouchat svou matku. Tentokrát má pravdu,“ varovala jsem ho.

„Měla snad pravdu v případě Alexandra a jeho příbuzných?“ poukázal na upíří fámy o rodině Sterlingových, které se rychle rozšířily městem. „Myslela si, že jsou divní, jen protože jsou jiní.“

„Ale ty sis to přece myslel taky,“ dohadovala jsem se s ním.

„Řekla, že jsou to upíři,“ pokračoval a dál odpaloval kovovou kuličku. „A nakonec tomu věřilo celé město. Obzvláště ty.“

„Byl jsi to ty, kdo ty drby vymyslel a rozšířil do celého města. Ale v tomhle případě bys jim možná měl věřit.“

„Čemu? Že je Luna upírka?“

Odmlčela jsem se.

A se mnou ztichla i celá restaurace.

Trevor nechal kuličku odrazit od nárazníku a spadnout do díry.

V té chvíli jsem ucítila, že za mnou někdo stojí. Otočila jsem se.

Ocitla jsem se tvář v tvář Jaggerovi v černých džínách a potřhaném bílém tričku s obrázkem skupiny Bauhaus. Vedle něj stála Luna v růžovočerných minišatech a růžových síťovaných punčochách. Oba na mě civěli.

Luna byla nádherná – s těmi svými černými gumovými náramky na alabastrově bílých pažích, dlouhými bělostnými vlasy, které jí splývaly přes ramena, a zářivýma modrýma očima vypadala jako gotická víla. Oba zaujali postoj, jako by mě chtěli z restaurace vyhodit.

„Co tady děláš?“ udeřila na mě Luna.

Rázem se vedle mě jako gotický Superman objevil Alexander. Když se ke mně Luna naklonila, odvážně se postavil mezi nás.

„Měj se, příšerko,“ řekl Trevor a vzal Lunu za ruku. „Jdeme, Jaggere.“

Jagger věnoval Alexandrovi nenávistný pohled a pak následoval podivně vyhlížející pár ke stolům, kde jedli fotbaloví snobi.

Opřela jsem se o automat na pinball a sledovala, jak si Trevor sedá do čela stolu a Lunu s Jaggerem má po stranách. Fotbaloví snobi se od nich začali odsouvat, jako by se báli, že mají rumunští sourozenci vzteklinu. Snažili se vyhýbat jejich pohledům a raději si povídali jen ve vlastní oddělené skupince.

„Musíme se dostat do toho domku na stromě,“ zašeptal Alexander, „dokud jsou Jagger s Lunou tady.“

S Alexandrem jsme se rychle vrátili k našemu stolu a zjistili, že právě dorazila naše objednávka.

„Co se stalo?“ ptal se Matt.

„Musíme jít,“ řekla jsem a vzala si kabelku.

„Ale vždyť nám právě přinesli jídlo!“ protestovala má nejlepší kamarádka.

„Nedokážeme s Becky vypít čtyři koktejly,“ namítl Matt.

Ohlédla jsem se na Trevora. Hvězdný fotbalový hráč byl středem pozornosti a jako hrdina, který se vrátil po nemoci a zachránil tým, si užíval své místo na výsluní. Po jedné straně měl svou holku, po druhé svého nového přítele. Chtělo se mi z toho zvracet.

„Vážně musíme jít,“ zopakovala jsem.

„Jenom protože přišli ti dva a jsou tady s Trevorem?“ zeptala se Becky.

„Jo,“ řekla jsem, „ale ne z důvodu, který myslíš. Později ti všechno vysvětlím. Věř mi.“

Alexander položil na stůl dvacetidolarovou a desetidolarovou bankovku.

„Dneska je to na mě.“

„To máme štěstí – můžeme si teď objednat burgery,“ zavtipkovala Becky.

Zasmála jsem se a v rychlosti svou nejlepší kamarádku z vděčnosti objala.

Zatímco všichni civěli na Dixie, když si zapisovala objednávku Jaggera a Luny, já a Alexandr jsme se vykradli z restaurace, prošli jsme okolo Jaggerova pohřebáku a nasedli do mercedesu.

* * *

„Měli bychom si pospíšet,“ řekla jsem, když jsme spěchali přes zadní dvůr u domu Henryho rodičů.

Ani já ani Alexander jsme netušili, kolik máme času, než se Jagger s Lunou vrátí.

Vyšplhala jsem po žebříku a s Alexandrem jsme se setkali nahoře v domku. Když jsem odhrnula černý závěs, rakeve ležely na stejném místě, jako když jsme je viděli naposledy.

Alexander se postavil za Jaggerovu rakev. Pak se do ní opřel a vši silou zatlačil.

Ani se nepohnula.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Nedokážu s tím pohnout.“

„Je něco uvnitř? Třeba mrtvola?“

„Muselo by tam být několik mrtvol. Ta věc váží tak tunu.“
Alexander otevřel víko. Uvnitř byla jen zmuchlaná černá pokrývka a bílý polštář.

Zavřel víko a znovu se pokusil s rakví hnout.

„Možná se o něco zasekla.“

Sehnula jsem se k opačnému konci a společně jsme tlačili a tahali, jak jen nám síly dovolily.

Ale s rakví jsme nedokázali pohnout ani o píd'.

„Zkusíme Luninu,“ řekl Alexander a odhrnul si tmavé vlasy z očí.

Vzala jsem bledě růžovou rakev za jeden konec a Alexander ji chytil za druhý. Zvednout jsme ji však nedokázali.

Prohledali jsme celý ten upíří úkryt a snažili se najít něco, co by se dalo použít jako páka.

„Podívej na tohle,“ řekla jsem a ukázala na několik hřebíků, které ležely vedle Jaggerovy sportovní tašky.

„Když už jsme si říkali, že jsme mysleli na všechno, Jagger nejspíš udělal to samé,“ řekl Alexander ztrápeně.

„Nemám s sebou žádné nářadí,“ řekla jsem.

„Myslím, že právě s tím počítal,“ poznamenal Alexander a zlehka mi položil ruku na rameno.

Vtom jsme uslyšeli zvuk přijíždějícího auta.

S Alexandrem jsme se z domku na stromě dostali právě ve chvíli, kdy přední světla Jaggerova pohřebáku ozářila příjezdovou cestu.

„Slyšela jsem o přibití víka rakve, ale nikdy o přibití celé rakve k zemi!“ poznamenala jsem, zatímco jsme přechali pryč.

Netopýří rvačka

Následujícího večera, když jsem vyšla z domu, abych se setkala s Alexandrem v sídle, našla jsem u našeho vchodu ležet červenou obálku. Černými písmeny na ní stálo: RAVEN.

Uvnitř byla červená kartička se vzkazem vyvedeným rovněž černou barvou:

ČEKÁM NA TEBE V OAKLEYSKÉM PARKU. S LÁSKOU,
ALEXANDER

Jak milé, myslela jsem si. Spontánní romantická schůzka v parku. Alexander Sterling byl mistrem v plánování těch nejtajemnějších, nejvýznamnějších a nejkouzelnějších schůzek – piknik na dullsvillském hřbitově, gotický rockový tanec na golfovém hřišti dullsvillského sportovního klubu, vyzvednutí mé kočky Noční můry v opuštěné stodole.

Představila jsem si, že dorazím do Oakleyského parku, kolem fontány budou rozestavěny svíčky, z horké vody budou stoupat bublinky a já s Alexandrem si do ní ponoříme bosé nohy a budeme se něžně líbat.

Pak mě však něco napadlo – byl tenhle vzkaz skutečně od mé upíří lásky? Od svého prvního setkání s Jaggerem v klubu Záhrobí jsem začala být mnohem podezřívavější. Koneckonců, Jagger mě už nejednou překvapil – v hipstervillské uličce, na našem zadním dvorku, nebo dokonce v altánku sídla. Ačkoliv, kdyby šlo skutečně o něj, s nějakým vzkazem by se nejspíš nenamáhal. Přišel by prostě rovnou k našemu domu.

V černých krajkových šatech ke kolenům jsem naskočila na kolo a co nejrychleji šlapala k Oakleyskému parku. Řítila jsem se přes hrbolatý trávník směrem k houpačkám, ale když jsem dojela až k fontáně, můj upíří přítel tam nebyl. Slezla jsem tedy z kola a vedla je k lavičkám.

„Alexandře?“ zavolala jsem.

Jediné, co jsem viděla, byly drobné jiskřičky světlušek.

Vtom jsem uslyšela hudbu Wicked Wiccasy, vycházející z venkovního amfiteátru.

Přešla jsem i s kolem ke stupňovitému hledišti divadla, kam mě a Billyho tahali o letních nedělních večerech rodiče, abychom společně navštívili vystoupení dullsvillského symfonického orchestru. Zatímco mí rodiče se za bouřky raději schovali pod stromem, já upřednostňovala sezení v mokré trávě. Raději jsem poslouchala kvílející housle, než abych se musela dívat, jak se máma s tátou muckají a tancují na The Stars and Stripes.

Sjela jsem divadelní uličkou dolů. Uprostřed jeviště byla rozprostřena černá krajková deka a na ní stál víceramenný svícen s plápolajícími svíčkami a piknikový koš.

Opřela jsem kolo o betonovou lavičku. Proběhla jsem kolem orchestřiště a vylezla na pódium.

„Alexandře?“

Odpovědí mi bylo naprosté ticho.

Prozkoumala jsem postranní části jeviště, ale našla jsem tam jenom židle a stojany na noty.

Vrátila jsem se do středu pódia a sedla si na deku. Otevřela jsem piknikový koš. Možná že tam bude vzkaz, abych šla najít další romantické místo, které pro mě Alexander připravil. Ale koš byl prázdný.

Něco tady nehrálo. Cvrčci najednou ztichli. Postavila jsem se, abych se rozhlédla. Po Alexandrovi nebylo ani stopy.

Zčistajasna se přede mnou objevila Luna v těsných černých šatech se síťovanými rukávy. Na rukou měla růžové rukavice bez prstů a kolem krku řetízek s pastelově růžovým amuletem.

Leknutím jsem zalapala po dechu a ustoupila dozadu.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se jí. „Měla jsem se tu sejít s Alexandrem.“

„Taky dostal vzkaz,“ řekla a podle se usmála. „Čekám na tebe na hřbitově. Raven.“

Rozhlédla jsem se a mžourala po bočních krajích jeviště a prázdných místech v hledišti. Jagger mohl být kdekoliv.

„Jsem tady sama,“ ujistila mě, jako by mi četla myšlenky.

„Musím jít...“ řekla jsem.

Luna mi zastoupila cestu. Stála tak blízko, že se její masivní černé boty téměř dotýkaly mých. „Myslím, že Alexander může počkat. Koneckonců, byl to on, kdo mě na sebe nechal čekat. Celou tu dobu už od mého narození.“

„S tím já nemám nic společného,“ řekla jsem. Narážela jsem přitom na obřad spojení v Rumunsku, při kterém ji měl Alexander proměnit v upírku. „A Alexander taky ne. K tomu slibu se nikdy dobrovolně nezavázal.“

„Neopovažuj se ho obhajovat,“ vyštěkla. „Navíc, kvůli tomu tady nejsem.“

„Tak proč tedy?“

„Chci, aby ses přestala vídat s Trevorem,“ řekla.

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Nedělej hloupou. Víím, že ho v noci chodíš navštěvovat. A moc dobře jsem tě slyšela v té restauraci. Řeklas mu, aby se mi vyhýbal, jako bych byla nějaká příšera!“

„Má právo vědět, kdo skutečně jsi.“

„Byla jsem příšera, než jsem se proměnila. Ted’ jsem konečně normální.“

„Ale vždyť ani nevíš, jaký Trevor ve skutečnosti je. Věř mi, to *on* je tady příšera.“

„Nevzpomínám si, že bych se tě ptala na tvůj názor.“

„Jagger se o tebe vůbec nestará. Nemá zájem hledat ti spřízněnou duši. Pořád se chce jen pomstít Alexandrovi.“

„Takhle o mém bratrovi nemluv. Nic o něm nevíš – a o mně taky ne. Vůbec mě neznáš.“

„Ale znám Trevora.“

Oči se jí rozšířily. Dala si ruce v růžových rukavicích bez prstů na své téměř neexistující boky.

„Trevor má pravdu. Ty vážně žárlíš!“ nařkla mě. „Myslí si, že jsi do něho zamilovaná. A já si to myslím taky.“

„Pak jsi stejně praštěná jako on! Nakonec se k sobě přece jenom hodíte.“

„Ty máš Alexandra. Já mám taky právo najít si nějakou vlastní zábavu.“

„Tohle není soutěž. Tady jde o lidi, ne o nějaké ceny.“

Její modré oči zrudly hněvem. Postavila se ke mně tak blízko, že jsem cítila její lesk na rty vonící po cukrové vatě.

„Dej si odchod!“ vmetla mi do obličeje.

„Ne, *ty* si dej odchod!“ vyštěkla jsem na ni.

Pokud měla v úmyslu být na mě drsná, já jí to hodlala vrátit i s úrokem.

„Já se tě nebojím,“ řekla Luna.

„A já se nebojím *nikoho*,“ odpověděla jsem.

Měla jsem pocit, že se tu každou chvíli semele kočičí rvačka – nebo v našem případě netopýří rvačka.

„Pokud o mně Trevorovi řekneš,“ vyhrožovala mi, „já mu řeknu o tobě!“

„Co o mně?“

„Že jsi upírka. Že jsme upírky.“

Ustoupila dozadu a založila si triumfálně ruce. Nevěděla jsem, co říct.

„Tak mu to řekni,“ ušklíbla jsem se nakonec. „Stejně ti neuvěří.“

Luna o krok ustoupila a zadívala se na měsíc.

„Asi máš pravdu,“ rezignovala nakonec. „Myslela jsem, že jsem viděla tvůj odraz v zrcadlové síni. Ale Jagger mě přesvědčil, že to byla jen iluze. Nejspíš jsem jen nechtěla přijmout fakt, že tě Alexander proměnil. Je to vážně divné, že? Nebýt jako ostatní.“

Nikdy jsem nepotkala žádnou holku nebo kohokoliv jiného krom Alexandra, kdo by přiznal, že má stejné pocity jako já – ať už by to byl upír nebo člověk.

„To máš pravdu,“ souhlasila jsem.

Lunina temná nálada se rázem proměnila. Její ztuhlá ramena se uvolnila a rozzuřené modré oči zjihly tak, že vypadaly ztraceně, téměř opuštěně.

„Je to zvláštní,“ pokračovala, „kolik toho my dvě máme společného. Nejsme zas tak rozdílné, ty a já. Byla jsem vždycky obklopena skutečnými upíry – těmi, kteří se v podsvětí už narodili. Kromě sebe jsem nikdy neznala nikoho, kdo byl proměněný. Dokud jsem nepotkala tebe.“

V jejích smutných očích jsem najednou viděla, že toužila jen po nějakém kontaktu. Připomněla mi někoho osamělého, kdo žije mimo svůj skutečný život. Připomněla mi mě samotnou.

„Není to lehké, být vyvržencem,“ řekla jsem.

Luna se usmála svým bledě růžovým úsměvem, jako by její temná duše roztávala pod hřejivou přízní.

Chytila mě za ruku a posadila se k piknikovému koši. „Sedni si na chvílku.“

„Vážně bych měla jít...“ řekla jsem vyhyčtěle.

„Jen na chvíličku,“ prosila.

Neochotně jsem si přisedla.

„Pověz... jak ses cítila, když tě proměnil?“ Přisunula se blíž a dychtivě se ke mně naklonila, jako bychom byly dvě klábosící holky na pyžamovém večírku.

„Jak jsem se cítila?“ zeptala jsem se zmateně.

„Když tě Alexander kousnul.“

Odmlčela jsem se. Kdybych odpověděla špatně, mohla bych zničit svou upíří kamufláž. Byla jsem na pódiu úplně sama s upírkou, bez česneku, kolíku nebo denního světla, bez jakékoliv možnosti kamkoliv se schovat, a Alexander na mě čekal kilometry daleko na dullsvillském hřbitově.

„Prosím... řekni mi, jaký to pro tebe byl pocit?“ naléhala.

„Bylo to jako kouzlo,“ zašeptala jsem.

„Ano,“ přitakala nedočkavě.

„Jako by mi zvláštní energie, kterou jsem nikdy dřív nepoznala, proudila žilami přímo do srdce.“

„Pokračuj.“

„Cítila jsem, že se mi srdce zastavilo, jako by explodovalo láskou, a pak začalo znovu tlouct, ale úplně jinak než dřív,“ vyprávěla jsem, ponořená do vlastních představ natolik, že jsem tomu skoro sama věřila.

„U mě to bylo podobné... Ale ty jsi na rozdíl ode mě byla zamilovaná.“

„Ano. Byla jsem do Alexandra zamilovaná od prvního okamžiku, kdy jsem ho uviděla,“ řekla jsem po pravdě.

„Alexander je úžasný.“ Pak, jako by mi vyzrazovala tajemství, zašeptala: „Já měla románek.“

„O koho šlo?“

„Jeden Jaggerův kamarád. Sotva jsem ho znala. Ale měl ostře řezané rysy a svalnatou hrud'. Hluboké modré oči a ježaté vlasy, červené jako oheň. Vzal mě do starého skladiště. Chvíli jsme se líbali a tulili, měl rty jako samet. A než jsem se nadála, kousnul mě.“

„Páni!“ řekla jsem a visela jí na rtech.

„Nebyli jsme na posvátném území, takže se naše životy nespojily na věčnost. Už jsem ho nikdy znovu neviděla.“

„To je smutné,“ řekla jsem zkroušeně a bylo mi jí upřímně líto.

„Máš velké štěstí – ty sis našla Alexandra. Takže teď vidíš, jak je pro mě Trevor důležitý. Když nás Jagger představil a já pohlédla do Trevorových překrásně zelených očí, cítila jsem mezi námi spojení. Nejen že je pohledný a navíc sportovec. Když jsem ho blíže poznala, vycítila jsem, že má všechno, co si může přát, kromě lásky. A právě to mě k němu přitahovalo. Hledám někoho, kdo ukojí mou žízeň – na celou věčnost.“ Pohrávala si se svým růžovým amuletem. „Jagger má jiné potřeby než já. On touží po lovu, po kořisti. Nalézá vzrušení v proměně nevinného smrtelníka v krvežíznivého upíra. Ale mně začínají být tyhle lahvičky protivné. Lov mě neuspokojuje. Toužím po proudící krvi – po sladké chuti čerstvé červené tekutiny smíchané se slanou příchutí mého milovaného. Chci vědět, že po mně někdo prahne stejně, jako já žízním po něm, a že se budeme navzájem věčně zbavovat své žízně. Toužím po někom, kdo uspokojí mé tužby už navěky.“

„Ale Trevor není ten pravý. Zasloužíš si někoho lepšího,“ řekla jsem upřímně.

Pochybovačně se na mě podívala.

„Potřebuješ někoho inteligentního. Citlivého. Vypělého. A odvážného.“

„Ale Trevor takový je. Znáš ho jinak než já.“

Věděla jsem, že bych měla jít – že na mě Alexander čeká na hřbitově a říká si, proč jsem se asi ještě neukázala. Na druhou stranu bylo stále mnoho věcí, které jsem chtěla vědět o Luně, o proměně a o tom, jaké to je být upírkou moderní doby. Cítila jsem, že to všechno

potřebuju vědět. A nevěděla jsem, jestli ještě někdy budu mít další příležitost.

„Líbí se ti být upírkou?“ zeptala jsem se a nyní jsem dychtila po její odpovědi já.

„Čekala jsem na to celý život. Všichni v mé rodině jsou upíři. Když se narodil můj mladší bratr, Valentýn, toužila jsem po tom, aby byl smrtelník jako já. Ale když se ukázalo, že není, proklela jsem ten den, kdy přišel na svět. Poslední smrtelnicí v mé rodině byla má praprababička, kterou jsem nikdy nepoznala. Celý svůj život jsem prožila ve dne, zatímco má rodina spala. Nikdy jsem nebyla součástí jejich světa.“

„Jak jsi to vůbec sama zvládla?“ zajímalo mě.

„Snažila jsem se s tím vyrovnat a být veselou a vzornou studentkou, oblíbenou mezi spolužáky. Tím ale vznikalo napětí v mém vztahu s Jaggerem. Já záviděla jemu a on záviděl mně.“

„Vážně? Nedokážu si představit, že by Jagger někomu něco záviděl.“

„Viděla jsem mu to ve tváři pokaždé, když vstal ze své rakve. Vždycky jsme spolu strávili jen pár hodin, než jsem šla spát. Seděli jsme v mém světle růžovém pokoji a já mu dopodrobna vyprávěla o svém dni ve škole.“

„Kdo by chtěl chodit do školy?“ zeptala jsem se.

„Jaggera zajímal hlavně sport. V Evropě je hodně populární fotbal. A on vždycky snil o tom, že se stane tím, čím se stát nikdy nemohl – fotbalovou hvězdou. Chodil na večerní zápasy a toužil být hráčem ve hře místo divákem. Ale ostatní kluci ho měli za podivína, protože nikdy nechodil do školy, byl bledý a vyhublý a divně se oblékal. Nikdy nezapadal. Teď sleduje na zápasech Trevora a touží po tom, mít život jako on. Myslím, že proto chce, abych Trevora získala.“

V té chvíli jsem Jaggera a Lunu nebrala jako upíry, ale jako obyčejné teenagery, jako jsem já, které už unavovalo být outsidersy.

„A jak se tobě líbí být upírkou?“ zeptala se.

„Eh... je to bezva,“ vymýšlela jsem si.

„Ale teď jsi jiná než celá tvoje rodina.“

„Kdybys znala mou rodinu, pochopila bys, že jsem byla jiná vždýcky,“ řekla jsem se smíchem.

Luna se taky zasmála. Bylo to, jako bychom se znaly už léta, a ne jen pár minut.

„Můj mladší bráška je naprostý intoš,“ řekla jsem, protože mě náhle přepadla potřeba podělit se s ní o svůj život.

„Kolik mu je?“

„Jedenáct.“

„Stejně jako Valentýnovi! Je vážně příjemné popovídat si s někým, jako jsi ty. Chápeš, jaké je to žít v obou světech, ale toužit po tom temnějším.“

Luna vytáhla zpoza piknikového košíku malou kabelku Pinky Paranoid. „Dáš si bonbon?“ zeptala se a podala mi balíček čokoládových mentolek Dynamite.

Přikývla jsem a roztrhla sáček, zatímco ona vyndala z kabelky malý kartáč na vlasy. „Pověz mi o Alexandrovi,“ řekla a přisedla si ještě o něco blíž. Začala mi česat vlasy, jako bychom byly už léta blízké kamarádky. Cítila jsem se trochu nesvá, protože tenhle druh holčičího chování jsem viděla tak akorát ve filmu *Slečna Skvrně*. Holky z Dullsville si nikdy navzájem nečesaly vlasy. Na druhou stranu, ještě nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by tak připomínal kouzelnou vílu jako Luna. Zatímco mi Luna jemně rozčesávala vlasy, cítila jsem se uvolněná a příjemně omámená – naprosto jinak, než když jsem byla malá a máma se mi snažila upravit pocuchané vlasy hřebenem s hustými zuby.

„Alexander je tak okouzlující. Má oči jako dva malé čokoládové bonbony. A svůj podkrovní pokoj má plný úžasných portrétů své rodiny a mě, sám je všechny namaloval,“ vyprávěla jsem jako nějaká přehnaně sentimentální holka, ale hned nato jsem změnila tón. „Jenže někdy je to těžké,“ svěřila jsem se. „Chtěla bych, abychom spolu sdíleli i své odrazy. Moc ráda bych měla naši fotografii na nočním stole.“

„Ano, má to i své nevýhody. Ale je to jen malá cena za to, že spolu můžete strávit celou věčnost.“

Luna mi odhrnula vlasy z ramene a začala je splétat.

„Kde máš zranění od Alexandrova kousnutí?“ zeptala se zvědavě. Rychle jsem si krk zakryla dlaní.

Pustila mé vlasy a nadzvedla své nádherné bílé lokny, aby mi na útlém bledém krku ukázala dvě nafialovělé stopy po kousnutí.

„Prý bude trvat asi rok, než se to úplně zahojí,“ řekla. „Já ale doufám, že to tam zůstane navždy.“

„Eh... já to nemám na krku,“ řekla jsem škádlivě.

„Ty jsi ale dračice!“ zasmála se, ale pak opět zvažněla. „Přisahala bych, že mi Jagger říkal, že viděl, jak tě Alexander kousnul do krku.“

„Vážně už musím jít,“ řekla jsem a vstala. „Alexander bude mít starosti.“

Slezla jsem z pódia.

„Nechceš se zítra zase sejít?“ zeptala se a následovala mě. „Můžeme se setkat za setmění.“

„Už mám nějaké plány s Alexandrem,“ odpověděla jsem, zatímco jsem procházela divadelní uličkou.

„Tak co pozítří?“

„Uvidím,“ řekla jsem a zvedla své kolo, povalené na zemi.

„Proč jezdiš na kole, když můžeš letět?“

„Musím si hlídat, abych se neprozradila.“

„Ty myslíš na všechno,“ řekla pochvalně a zamrkala na mě. „Takže, uvidíme se později?“

Nasedla jsem na kolo. „Určitě. Tak zatím!“

Rozjela jsem se přes park. Když jsem se otočila, abych zamávala, amfiteátr byl už prázdný.

12

Nezvaný host

Musela jsem přiznat, že být upírkou se mi moc líbilo. Nejenže Luna uvěřila, že jsem součástí podsvětí, navíc mě také chtěla za kamarádku. Zatímco jsem ujížděla přes městské centrum směrem k našemu domu, cítila jsem se, jako bych letěla. Přemýšlela jsem, kde bych jako upírka žila. Možná by mí chápaví rodiče přestavěli sklep – zatloukli by sklepní okénka, odstranili bílé koberce a pro kýžený strašidelný dojem by na betonové podlaze nechali nějaké ty brouky a pavučiny. Spala bych v černé rakvi s fialovým polstrováním a stříbrnými cvočky. Nebo ještě něco lepšího – žili bychom s Alexandrem v továrně a měli bychom supervelkou společnou rakev v okázalém gotickém stylu. Vystlaná by byla spoustou polštářků a pokrývek, ve víku bychom měli zabudovanou plochou televizní obrazovku a v bocích rakve stereo reproduktory.

Zastavila jsem na naší příjezdové cestě a našla Alexandra, jak čeká na předních schodech. Ve svých černých vinylových kalhotách a potrhaném černém tričku s dlouhými rukávy vypadal úžasně jako ještě nikdy.

„Kde jsi byla?“ zeptal se starostlivě. „Dostal jsem tvůj vzkaz, že mě čekáš na hřbitově, ale vůbec ses tam neukázala.“

„Já jsem taky dostala vzkaz,“ řekla jsem a ukázala mu červenou obálku, „abych se s tebou sešla v parku.“

„Ale já nic nepsal.“

„Já vím. Já taky ne.“

„Tak kdo ty vzkazy napsal?“ zeptal se.

„Tvá zavržená láska.“

„Luna? Ta nikdy nebyla moje láska.“

„Já vím, jenom žertuju.“

„A jak víš, že to byla ona?“

„Sama mi to řekla, když jsem přijela do parku.“

„Neublížila ti?“ zeptal se.

„No, původně asi chtěla. Celé to byl plán, šlo jí o Trevora. Chce, abych se od něj držela dál.“

„Vymyká se nám to z rukou,“ řekl. „Promluvím si s ní.“

„Ne, ona si myslí, že jsem upírka,“ řekla jsem hrdě a položila dlaň na hřbet jeho ruky. „No věřil bys tomu? Celou dobu jsme si povídaly... jako nejlepší kamarádky.“

„Jagger a Luna nikdy neměli skutečné přátele. Měli bychom být opatrní. Nemůžeme vědět, co chystají.“

„Ale vážně jsem se jí zalíbila,“ trvala jsem na svém.

„O tom nepochybuji,“ řekl s úsměvem. „Ale i tak jim nemůžeme důvěřovat.“

„Ona mi důvěřuje.“

„Protože ty jsi člověk, který si důvěru zaslouží. Já znám jejich rodinu, Raven. Nejsou jako ty. Jsou to upíři, víš? Skuteční upíři.“

„Ale ona mě uznává jako upírku. A Jagger taky věří, že jsem se proměnila.“ Odmlčela jsem se a pohlédla svému upířímu příteli do očí. „A já z toho mám radost. Proč mě *ty* nedokážeš přijmout stejně?“

Alexandrův úsměv povadl. „Přijímám tě takovou, jaká jsi. Vždycky to tak bylo.“

Odvrátil ode mě pohled.

„Nechtěla jsem tě rozčítit,“ řekla jsem a natáhla k němu ruku. Stiskla jsem ho v pevném objetí. „Nějak se do toho všeho zamotávám a už ani nedokážu jasně přemýšlet. Musíš si myslet, že jsem hrozně hloupá.“

Alexander se obměkčil a pohladil mě po vlasech.

„Víš přece, co pro mě znamenáš,“ řekl a zadíval se svýma čokoládovými očima do těch mých. Prsty zlehka nadzvedl mou bradu a něžně mě políbil.

„Nevím, jak dlouho to ještě budu zvládat. Kdy konečně budeme spolu – jen my dva? Aníž bychom se museli starat o Jaggera, Lunu a Trevora?“

„Co třeba hned teď?“ řekl najednou a obličej se mu rozjasnil. „Chci ti něco dát.“ Z okenní římsy mi podal dřevěnou krabičku ve tvaru srdce.

Oči se mi rozzářily nadšením. „To je od tebe tak milé. A já se přitom teď chovala tak sobecky.“

Otevřela jsem krabičku. Byl v ní stříbrný řetízek a přívěsek – černé rty s malým upířím tesákem.

„To je upíří polibek,“ řekl významně.

„Alexandře, ten je nádherný. Budu ho nosit už navěky.“

Alexander mi rozepnul můj onyxový náhrdelník a vyměnil ho za nový, který sám vyrobil a který pro mě měl nevyčísitelnou hodnotu.

Dlouze a překrásně mě políbil na dobrou noc.

„Pověz, bylo by to jednodušší, kdybych byla upírkou?“

Právě v tom okamžiku vjelo auto mého táty na příjezdovou cestu.

Alexander rychle ustoupil do stínů.

Počkala jsem, až táta dojde ke schodům. „Kam Alexander zmizel? Byl tady přece s tebou. Chtěl jsem ho pozdravit.“

„Musel jít rychle domů, než se promění v dýni.“

* * *

Vyčerpaná jsem došla do svého potměšitého pokoje a rozsvítila lampu s obrázkem *Střihorukého Edwarda*.

Skoro jsem vyletěla z kůže. Na mé posteli seděl Jagger a vypadal zlověstněji než kdy dřív.

Leknutím jsem vykřikla.

To Jaggera očividně potěšilo a zlomyslně se usmál.

„Raven? Co se děje?“ zavolala na mě z přízemí máma.

„Nic,“ zakřičela jsem na ni. „Jen jsem si ukopla palec.“ Pak jsem zašeptala k Jaggerovi: „Co tady děláš?“

„Netopýři se dokážou dostat kamkoliv. To už bys dávno měla vědět.“

„Vypadni!“ rozkázala jsem mu.

„Nebudu tady dlouho. Luna si prý s tebou báječně popovídala. Je z tebe úplně nadšená. Myslí si, že našla novou nejlepší kámošku.“

„No, možná že našla. A co?“

„Říkala, že jste si poklábosily o různých holčičích věcech. O klucích, vlasech... o upířím kousnutí.“

Všimla jsem si svého odrazu v zrcadle na toaletním stolku a rychle jsem ustoupila.

Jagger si hrál s vypínačem mé lampy. Zhasnul ji. Rozsvítil. Zhasnul. Rozsvítil.

„Přestaň!“ varovala jsem ho. Jako by v mém pokoji něco chybělo.
„Kde je Noční můra?“

Uslyšela jsem škrábání ze zásuvky počítačového stolu.

Přeběhla jsem pokoj a zásuvku otevřela. „Noční můro!“ řekla jsem a vytáhla černé kotě. „Chudáčku.“

„Zvláštní,“ řekl a podezřívavě mě pozoroval. „Vůbec na tebe nesýčí.“

„Nesýčí ani na Alexandra,“ řekla jsem a jemně hladila Noční můru po srsti. „Zřejmě má vkus na lidi.“

Jagger si lehl na postel a položil nohy v martenskách na přehoz.
„To je ale pohodlná postel.“

„Dej ty nohy dolů!“ vynadala jsem mu a odstrčila jeho boty z postele.

Jagger se naklonil přes postel a nadzvedl pokrývku spadající na zem.

„Kde máš rakev?“ zeptal se. „Vidím, že pod postelí ji nemáš.“

Zvedl se z postele a pomalu přešel ke skříni. Otevřel ji. „A tady taky není,“ poznamenal. „Možná že ji schováváš pod šaty“ řekl a zlomyslně se usklíbl.

„Je ve sklepe.“

„Tak to je zvláštní. Já tam dole žádnou rakev neviděl.“

Zlostí se nu vařila krev. Jagger se klidně plížil naším domem, zatímco byla celá rodina uvnitř.

„Je schovaná. Tak už konečně vypadni...“

„Dobře, ale můžeš mi něco ukázat?“

„Co? Dveře? Nebo okno?“ Roztáhla jsem závěsy a otevřela okno.
Jagger zůstal stát.

„Někteří Trevorovi kamarádi říkali, že jsi byla ve škole. To je vážně zajímavě – že by upír riskoval nebezpečí, které představuje denní světlo.“

„A ty věříš bandě fotbalových snobů? Kluci jako oni roznášejí víc drbů než Blesk nebo Aha!“

„No, to máš pravdu,“ řekl a měřil si mě svýma různobarevnýma očima. „Všiml jsem si, že mají slabost pro drby.“

Pocítila jsem úlevu, ale bohužel jenom na okamžik.

„Moc dobře si pamatuju, že tě v autokině Alexander kousnul do krku. Krev ti po něm tekla jako divoká řeka a její sladká vůně se šířila vzduchem. Ale Luna říkala, že tvé zranění neviděla. Možná bych se mohl podívat já.“

„Můžeš tak akorát odejít. Hned.“

Přistoupil ke mně blíž a probodával mě svýma očima, jedním ledově modrým, druhým zeleným, jako by se díval přímo skrze mě.

„Ukaž mi své tesáky a já ti ukážu ty moje.“

„Ukazuju je jenom Alexandrovi,“ řekla jsem a udělala krok dozadu.

„To je škoda.“ Opět se začal přibližovat a přitlačil mě tak až k počítačovému stolu. „Jak se ti líbí žít ve lži?“

„Ve lži?“

„Ano, celé je to jedna velká lež,“ řekl a díval se mi přímo do očí, jako by mi dokázal číst myšlenky. „Předstíráš, že jsi někým, kým nejsi.“

Zalapala jsem po dechu a odvrátila pohled. Srdce jako by se mi zastavilo. Kousla jsem se do svého černého rtu.

Natáhla jsem se dozadu a snažila se na stole prsty objevit něco, co bych mohla použít jako zbraň. Jagger se mě každou vteřinu chystal přinutit, abych mu pohlédla do očí, a on mě tak mohl zhypnotizovat a odvléct znovu na dullsvillský hřbitov. Nahmatala jsem Billyho dvoutunovou encyklopedii.

„Myslím, že si tuhle nečestnou hru docela užíváš,“ řekl a zlehka se dotknul mého nového náhrdelníku s upířím polibkem, „když klameš svou rodinu a předstíráš, že jsi stále smrtelnice.“

Začala jsem znovu klidně dýchat a pustila těžkou knihu.

Někdo zaklepal na dveře.

„Hej, potřebuju svou encyklopedii.“

„Billy... jdi pryč.“

„Půjčila sis ji už před dvěma měsíci!“

„Billy. Billy... jdi pryč,“ zopakovala jsem přísně.

Jagger ustoupil a já proběhla kolem něj.

Billy otevřel dveře.

Ohlédla jsem se. Okno bylo otevřené. Závěsy se lehce chvěly ve větru. Jagger byl pryč.

„Děje se něco? Normálně mě neoslovuješ jménem.“

Zavřela jsem okno, přispěchala ke svému bráškově a v rychlosti ho objala. „Protože jsem si nikdy nemyslela, že je to potřeba.“

13

Gotická víla

Když jsem následujícího večera zabočila za roh směrem k Benson Hill, všimla jsem si potemnělé postavy ochomýtající se u brány. Něco takového by mě nikdy nedokázalo vystrašit, ale raději jsem byla obezřetná a pomalu se kradla po rozbitém chodníku. Rozhodně jsem nechtěla, aby mě u brány překvapil někdo jako Trevor nebo Jagger.

Když jsem přišla blíže, zjistila jsem, že o strom blízko brány se opírá gotická víla s dlouhými bílými vlasy. Některé prameny měla nyní růžové.

„Luno... co tady děláš?“

„Raven,“ řekla, přihopsala ke mně a stiskla mě v objetí. „Já věděla, že tě tady najdu.“

„Ale já mám schůzku s Alexandrem,“ řekla jsem téměř lítostivě.

„Já vím, ale říkala jsem si, že si můžeme aspoň chvíličku popovídat.“

„Nechci ho nechat čekat...“

Vzhlédla jsem k sídlu. V podkrovním okně byla tma.

„No... tak jen na chvíli.“

Sedly jsme si na kameny před bránou sídla.

„Trevor má test z dějepisu, takže ho neuvidím až do víkendu. Jagger mi řekl, že se s tebou včera setkal,“ svěřila se mi.

„A řekl ti taky, kde se se mnou setkal?“ vypálila jsem na ni.

„V tvém pokoji.“

„Ať už něco takového příště nedělá. Vždyť mohl vyděsit mou rodinu.“

„Ale ty jsi Trevorovi udělala to samé. Vloupala ses mu do pokoje.“

Luna měla pravdu. „To bylo něco jiného. Já mám na rozdíl od Jaggera ve městě určitou pověst.“

„Jagger je vychytralý,“ řekla a v jejím hlase byl znát náznak hrdosti. „Co jsem se proměnila, naučil mě spoustu různých triků.“

„Tak doufám, že jsou to jen dobré triky,“ varovala jsem ji.

„Líbí se mi tvoje kabelka,“ řekla a dotkla se ucha mé tašky z filmu *Mrtvá nevěsta*. „Můžu se na ni podívat?“

„Jasně.“ Nikdo nikdy neprojevil nadšení nad mým oblečením nebo módními doplňky, dokonce ani Becky ne. S radostí jsem s Lunou sdílela svůj vkus.

Dala si kabelku přes rameno a předvedla se mi s ní. „Ten ponurý styl se mi líbí. Je bezvadná!“

„Díky. Objednala jsem si ji na internetu. Jestli chceš, můžu ji objednat i pro tebe.“

„Pro takovou bych vraždila,“ řekla dychtivě. „Nemáš nějaké sladkosti? Včera jsem ti dala své poslední.“

„V tašce bych měla mít žvýkačky.“

Luna kabelku rozepnula.

„Předem tě upozorňuju, že tam mám nepořádek,“ řekla jsem.

„Bez nepořádku by to přece nebylo ono,“ odpověděla s úsměvem.

Zaklonila jsem se a pozorovala hvězdy zářící nad našimi hlavami.

Luna našla v mé tašce balíček Nechutných hroznových žvýkaček (tak se skutečně jmenovaly), vytáhla dva plátky a vrátila balíček zpátky.

Vůbec mi nevadilo, že se mi přehrabuje ve věcech. V kabelce jsem před ní přece neměla co schovávat. Nebo měla?

„Co je tohle?“ zvedla nechápavě obočí a vytáhla Rubyinu pudřenku.

Srdce se mi zastavilo.

„Na co potřebuješ pudřenku?“ zeptala se Luna skepticky, zatímco tu bílou nádheru držela v jedné ruce a prsty druhé ruky přejížděla lesklé červené kamínky, tvořící písmeno R.

„Je to rodinná památka,“ řekla jsem a natahovala se po pudřence.

„Rodinná památka?“ zeptala se s údivem. „Na rodinnou památku teda nevypadá moc staře.“

Vtom přijel po cestě mustang a zastavil před sídlem.

Popadla jsem pudřenku i kabelku a odběhla k autu.

„Matte! Becky! Jsem ráda, že vás vidím!“

„Ahoj Raven. Jak je?“ zeptal se Matt.

„Ahoj Becky,“ řekla jsem s úsměvem.

Luna se postavila vedle mě.

„Ahoj Becky,“ zopakovala a taky se usmála. Becky ztuhl úsměv na rtech. Má většinou neobyčejně přívětivá nejlepší kamarádka mi věnovala pohled plný opovržení.

„Myslela jsem, že jsi s Alexandrem,“ řekla Becky.

„Však jo. Právě za ním jdu.“

„Jen jsme si předtím trochu povídaly,“ skočila nám Luna do řeči.

Byla jsem našťvaná. Proč se Luna snažila vzbuzovat v

Becky žárlivost?

„Už bych měla jít za Alexandrem,“ řekla jsem nakonec.

„Uvidíme se zítra, Becky.“

„Jasně,“ odpověděla.

Odstoupila jsem od auta. Luna mi položila ruku kolem ramen a zamávala na Becky.

Becky jí mávnutí zdvořile oplatila.

Mustang se rozjel po větrné cestě pryč. Musela jsem si přiznat, že mě Alexander před Jaggerem a Lunou varoval právem.

„Měj se, Luno,“ řekla jsem a nechala ji za sebou.

Tentokrát jsem to byla já, kdo zmizel ze scény.

14

Pozvánka

Přestože obvykle byla Becky ranní ptáče, druhý den po ní nebylo ani vidu, ani slechu. Vysprchovala jsem se, najedla, oblékla, znovu se převlékla a nakonec jsem seděla na schodech před domem, mikinu zavázanou kolem pasu, a zamilovaně si čmárala do sešitu Alexandrovo jméno. Když už jsem chtěla čekání vzdát s tím, že dneska nepůjdu do školy, Beckyin náklad'áček se konečně objevil na příjezdové cestě.

Nastoupila jsem a ona ani nepozdravila.

„Kde jsi byla?“ zeptala jsem se. „Zaspala jsi? Nebo jsi už byla na půli cesty do školy a najednou sis uvědomila, že jsi mě nevyzvedla?“

Becky neodpovídala a pokračovala v řízení.

Když se ukázalo, že naše konverzace bude takhle probíhat i nadále a Beckyiny reakce se omezovaly pouze na „uhm ehm“, „jasně“ a pokývání hlavou, měla jsem toho už dost.

„Tak co je to dneska s tebou, že jsi tak zticha?“ zeptala jsem se nakonec.

„Nic,“ odpověděla a zabočila s náklad'áčkem za roh, směrem ke škole.

„Není ti dobře?“

„Ne, je mi fajn.“

„Tak proč jsi našťvaná?“

„Nejsem našťvaná,“ řekla a zapnula autorádio.

Já ho ztišila. „No tak, vyklop to. Co se děje?“

Becky zaparkovala auto na prázdném místě hned vedle parkoviště pro zaměstnance školy a vypnula motor.

„Jen mi to přijde trochu divné,“ začala naoko ledabylým tónem. „Odešli jste z Hatsy's Diner, sotva nám donesli objednané jídlo. A krátce po vás odešli i Jagger s Lunou. Slyšela jsem, že tě někdo zahlédl s Lunou v parku. A včera před sídlem jste vy dvě vypadaly jako nejlepší kámošky.“

„Není moje nejlepší kámoška.“

„Vím, že s ní máš společného mnohem víc než se mnou,“ pokračovala. „Gothické oblečení. Drsná muzika. A vsadím se, že má taky ráda upíry.“

„Tak tohle tě štve?“

Jestli bylo něco horšího než žárlivost mezi partnery, byla to žárlivost mezi přáteli – nebo ještě hůř, mezi kamarádkami.

„Našla sis někoho, kdo se k tobě hodí víc,“ řekla a vystoupila z auta.

„Nechci někoho, kdo se ke mně hodí víc,“ oponovala jsem jí, zatímco jsme šly ke škole. „Chci někoho přesně jako ty.“

Za ty roky, co jsme s Becky byly nejlepší kamarádky, nikdy nesoudila mé oblečení nebo hudbu, kterou jsem poslouchala. Nikdy po mně nechtěla, abych byla někým jiným, než jsem.

„Chceš vědět pravdu?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě že chci.“

„Já vím, dlužím ti vysvětlení.“ Prošly jsme bočním vchodem školy a nenápadně zalezly pod schodiště. „Tak fajn, poslouchej pozorně.“

Becky vypadala nervózně, jako by se bála, že jí řeknu něco jako: „Máš pravdu, našla jsem si novou nejlepší kamarádku. Tak spánembohem.“

„To, co ti teď řeknu, je přísně tajné,“ začala jsem.

„Dobře, tak do toho.“

„Tak fajn.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Luna a Jagger jsou upíři,“ začala jsem tiše vysvětlovat, „a chtějí v upíra proměnit i Trevora. S Alexandrem jsme odešli z Hatsy's Diner proto, že jsme chtěli potajmu odnést jejich rakve z Henryho domku na stromě, aby se vrátili zpět do Rumunska.“ Vydechla jsem a pocítila úlevu, že jsem se své nejlepší kamarádce konečně dokázala svěřit se svými nejtemnějšími tajemstvími.

Becky mě mlčky pozorovala. Pak propukla v smích. „To si vážně myslíš, že ti tohle budu věřit?“

„No...“

„Nejspíš ti to přišlo lepší než říct, že Luna a Jagger jsou Alexandrovi přátelé z Rumunska,“ řekla, „a že jsi proto cítila povinnost věnovat se jim.“

„Máš pravdu,“ zalhala jsem. „Je to milé, ale nemá to ten šmrnc.“ Obě jsme se zasmály.

„Promiň mi, že jsem byla tak žárlivá,“ řekla.

„A ty mi promiň, že jsem ti k té žárlivosti dala důvod. Vždycky přece budeme nejlepší kamarádky.“

„Navždycky,“ potvrdila má slova.

„Navěky,“ řekla jsem s úsměvem.

* * *

Strkala jsem své sešity do skříňky, polepené obrázky Marilyn Manson, Slipknot a HIM a samolepkami s černými růžemi, pavouky a rakvemi, když vtom jsem si všimla Trevora, jak rozdává fotbalovým snobům a roztleskávačkám nějaké červené letáčky. Dokonce si je s těmi letáčky fotil mobilním telefonem.

Nevěděla jsem, že už se Trevor po nemoci vrátil do školy. Ustoupila jsem do průchodu ke dveřím, aby mě Trevor neviděl.

Zazvonilo na hodinu a skupinka se začala rozcházet do tříd.

Brankář se ve spěchu hrnul do učebny biologie a letáček mu přitom vypadl ze sešitu. Zvědavě jsem ho zvedla ze země. Černými písmeny tam stálo:

HŘBITOVNÍ GALAVEČER

Obřad spojení

~ Odvažte se zaplesat mezi mrtvými~

Den: Tato sobota

Čas. Po setmění

Vhodný oděv: Děsivý kostým

Bud'te tam, nebo smrt přijde k vám!

Na dullsvillském hřbitově bych s radostí pořádala večírky až do skonání světa, ale zůstala bych tam sama. A teď se v mém oblíbeném úkrytu bude promenádovat celá dullsvillská střední, ale mě nikdo nepozval?

„Zase strkáš nos, kam nemáš, příšerko?“ ozval se mi za zády Trevorův hlas.

„Co to má znamenat?“ zeptala jsem se a zamávala mu letákem před obličejem.

„Jagger pořádá večírek. Bude to událost roku! Já tam půjdu za smrtáka. Ty máš ale štěstí – kdybys byla mezi pozvanými, mohla bys jít sama za sebe.“

Probodla jsem Trevora pohledem.

„A kdo se bude účastnit obřadu spojení?“

„Já a Luna budeme králem a královnou obřadu. Bude to jako středověký maturiták v hrozivých kostýmech. Má to být nějaký sexy rumunský obřad, o kterém jsi určitě nikdy neslyšela. Až přijmu ocenění, Luna mě políbí před celou školou. Bude to naprosto obludární pařba. Ale bohužel, protože nejsi na seznamu hostů,“ pokračoval, „budeš si o tom muset přečíst ve školním časopise.“

V té chvíli se před námi objevila roztleskávačka a jeden z fotbalových snobů a Trevor mi vyrval letáček z ruky.

Namířil na roztleskávačku a fotbalového snoba mobil a vyfotil je. Blesk z fotoaparátu ozářil chodbu a na okamžik mě oslepil.

Než jsem stihla opět zaostřit, Trevor a jeho stoupenci zmizeli někde v houfu studentů.

Stála jsem tam strnule jako socha, obklopená zvuky zavírajících se skříněk a dveří učeben.

Přesně tohle měl Jagger celou dobu v plánu! Jediným způsobem, jak nalákat někoho tak konzervativního jako Trevor na posvátný pozemek hřbitova, bylo uspořádat pro něj monstrózní párty s nekonečně dlouhým vášnivým polibkem jako bonusem. Už tak dost namyšlený fotbalový snob se před celou školou zaváže slibem své nádherné „nové kočce“. Jenže Trevor si neuvědomoval, že tento slib bude trvat navěky.

„Raven,“ uslyšela jsem za sebou zavolat Becky.

Becky a Matt se prodrali houfem studentů a přiběhli ke mně.

„Slyšela jsi o tom hřbitovním galavečeru?“ zeptala se Becky. „Čekala bych, že při takové příležitosti budeš rozdávat pozvánky ty, ne Trevor.“

„Já vím. A co je úplný vrchol – já ani nejsem pozvaná. Ne že bych někdy, co se týká večírků, byla na seznamu žádaných hostů, ale tohle je na hřbitově. To je přece má vysněná párty!“

„Já věděla, že z toho budeš vysilovat!“

„Předpokládám, že my tři jsme jediní, koho nepozvali, když jsi dal Trevorovi sbohem, Matte,“ obrátila jsem se na Beckyina přítele.

Vtom jsem si všimla červeného rožku, vykukujícího z Mattovy učebnice algebry.

„Ty jsi na seznamu hostů?“ vyhrkla jsem zděšeně.

„Celý fotbalový tým je zvaný,“ řekl Matt.

„Ale nepůjdeš tam, že ne?“ zeptala jsem se.

„Budu muset,“ přiznal se. „Nechci být ve fotbalové šatně jediný, kdo vycouval.“

„A ty?“ řekla jsem a otočila se na svou nejlepší kamarádku.

„Matt potřebuje partnerku,“ odpověděla omluvně.

Cítila jsem se zrazená. Všichni z dullsvillské střední tam jdou. Kromě mě. Dokonce i Becky. A co bylo důležitější, měla jsem o Becky strach – nechtěla jsem, aby byla má nejlepší kamarádka na posvátném pozemku s upíry.

„Becky, myslím, že tam jít nemůžeš,“ řekla jsem, jako bych byla její rodič. „Ze hřbitovů jsi přece nervózní.“

„Budu tam já, abych ji ochránil před všemi strašlivými duchy,“ řekl Matt a položil jí ruku kolem ramen. Becky se jen šťastně usmívala.

Pak jsem si vzpomněla na hřbitovního hlídače a jeho psa. „Ale bude tam starý Jim se svou dánskou dogou Lukem,“ varovala jsem Becky.

„S tím nebudou žádné problémy,“ mávl rukou Matt. „Trevor říkal, že starý Jim vysedává každou sobotu večer v Leftyho hostinci, kde už má dokonce vlastní barovou židličku se svým jménem.“

„Slib mi, že přijdeš,“ prosila mě Becky. „Cítila bych se mnohem líp, kdybys tam byla taky.“

„A ty sis myslela, že tam nepůjdu? A zmeškám příležitost pokazit Trevorovi večírek?“ řekla jsem a otevřela dveře do učebny. „Tak to leda v nejhorší noční můře!“

15

Strašlivá večeře

Zatímco slunce zapadalo za obzor, čekala jsem netrpělivě u předních dveří sídla. Na obloze se mísily odstíny lila fialové, levandulové, fuchsiové a růžové. Přála jsem si, abych ten pohled mohla sdílet s Alexandrem.

Zakrátko jsem uslyšela odemykání zámku. Kovová kulová klika se otočila. Uvítal mě Alexander, stylově oblečený v hedvábné košili s jemnými černými a šedými proužky, černých kalhotách a botách značky Gibson se stříbrným vzorem plamenů.

„Vypadáš úžasně,“ pochválila jsem mu oblečení a vstoupila do domu. „Mám důležité zprávy!“

„Já taky,“ řekl Alexander okamžitě. Sladce mě políbil na tvář a zavřel za námi dveře.

Vstupní halou se linula lahodná vůně grilovaných steaků.

„Já první,“ začala jsem rozčileně.

Jameson přispěchal z kuchyně a nesl podnos s kořeněnými pečenými bramborami. Položil ho na jídelní stůl, prostřený pro čtyři.

„Dobrý večer, slečno Raven,“ uvítal mě Jameson, ve tváři radostný výraz. „Prosím mohu vám odložit kabát?“

Byla jsem zmatená, ale neochotně jsem si rozepla svou černou mikinu Emily the Strange.

„Vše je připraveno,“ řekl Děsivý stařík, vzal moji mikinu a pověsil ji do skříně v hale. „Teď už čekáme jen na příchod čestného hosta.“

„Co se děje?“ zeptala jsem se. „Potřebuju si s tebou promluvit...“

„Jameson k nám pozval Ruby na večeři.“

„S námi?“

Alexander přikývnul.

„Jaké báječné překvapení...“ řekla jsem s přehrávaným úsměvem.

Za normálních okolností bych byla nadšená, že se můžu zúčastnit slavnostní večeře v sídle společně s Alexandrem, strašlivým komorníkem a úžasnou Ruby Whiteovou. Ale teď nebyl čas na

nějaké zdvořilosti a jídlo, když jsme museli co nejrychleji vymyslet nový způsob, jak zmařit Jaggerovi a Luně jejich zákeřný plán.

„Chci, aby dnes večer bylo všechno perfektní,“ řekl Jameson a uhladil černý krajkový ubrus. „Říkal jsem si, že to bude jednodušší, když tady slečna Raven bude také. Slečna Ruby se tak snad bude v sídle cítit pohodlněji.“

„Nechci být nezdvořilá...“ zašeptala jsem Alexandrovi, když Jameson odešel zpátky do kuchyně.

„Já vím, mě to taky trochu zaskočilo. Skoro jsem ani neměl čas, abych pro tebe sehnal tohle,“ přerušil mě Alexander.

Zvedl cínovou vázu se třemi černými růžemi a předal mi ji.

Skoro jsem roztála samou radostí. Pohlédla jsem do Alexandrových láskyplných tmavých očí. Na malý okamžik jsem zapomněla na všechny upíry, tedy až na toho svého.

„Musíme si promluvit,“ řekla jsem. „Jagger...“

Vtom jsem uslyšela zaklepání na dveře sídla.

Jameson vyběhl z kuchyně, v rukou elegantně zabalenou bílou orchidej, a zamířil ke dveřím. „Já ji přivítám. Vy dva se posaďte...“

Nemohla jsem si tam jen tak sednout. Srdce mi tlouklo jako o závod. Má mysl byla roztřesená. A žaludek mi metal v břicho kotmelce.

Jameson otevřel přední dveře. Ruby vstoupila dovnitř, oblečená v bílých společenských kalhotách a přiléhavém sáčku krémové barvy, pod kterým měla bílý korzetový top. Na nohou měla obuté krémové lodičky od Prady. V ruce držela kabelku značky Coach a láhev bílého vína.

Když si Ruby všimla, že Jameson drží květinu, oči se jí rozzářily. Nervózně se zahihňala. Sledovala jsem, jak si tento zvláštní pár navzájem předává orchidej a archivní Chardonnay.

„Bílá orchidej!“ vykřikla. „Jamesone, to jste nemusel,“ řekla a rozplývala se blahem.

„Vzácná květina pro vzácnou osobu...“ složil jí vychrtlý komorník kompliment.

Políbila ho na tvář a z jejích očí při tom sálalo nadšení. Smrtně bledá pleť Děsivého staříka nabrala rázem sytější červenou barvu.

„Ahoj, Raven,“ pozdravila mě a v rychlosti objala. „Jsem ráda, že tě zase vidím.“

„Já vím. No není to skvělé?“ souhlasila jsem s ní a zakřenila se od ucha k uchu.

„Alexandře, děkuji za pozvání,“ řekla Ruby. „Vždycky jsem si chtěla prohlédnout vaše sídlo zevnitř.“

„Jameson tě může vzít na prohlídku, Ruby,“ napadlo Alexandra, jak bychom mohli získat chvíli, abychom si mohli nerušeně promluvit.

„Až sníme dezert,“ řekl Jameson.

„Raven, něco jsem nahoře zapomněl...“ začal Alexander.

„To musí počkat,“ nařídil Jameson. „Podává se večeře.“

Neměli jsme s Alexandrem na výběr – museli jsme následovat Ruby a Jamesona do jídelny. Temný pokoj jemně osvětlovalo několik víceramenných i jednoduchých stříbrných svíců a odhalovalo ve tmě dlouhý stůl z dubového dřeva, přikrytý černým krajkovým ubrusem. Před každou ze čtyř židlí byl připraven starožitný porcelán, cínové číše a zachovalé stříbrné přístroje. Křišťálové poháry byly naplněny vodou. V rozích místnosti stále viselo u stropu několik pavučin. Zdálo se, že těžké červené sametové závěsy jsou tady už od doby, kdy bylo sídlo postaveno.

Ruby se musela cítit, jako by měla právě večeřet s rodinou Munsterových.

Jameson přešel k čelu stolu a odsunul starobylou židli pro Ruby, zatímco Alexander odsunul sousedící židli pro mě.

Na tohle bych si dokázala zvyknout. Cítila jsem se jako v pětihvězdičkové restauraci. Doma vypadala situace u večeře tak, že jsme se s Billym prali o židli, která je nejbližší televizi.

Alexander se posadil naproti mně. Vzhledem k tomu, jak obludně velký dubový stůl byl, navíc s obrovskou bílou květinou postavenou mezi námi, bylo naprosto nemožné vysvětlit Alexandrovi šeptem současnou krizovou situaci.

Jameson odzátkoval láhev, kterou Ruby přinesla, a začal nalévat víno, nejprve do její číše. Viděla jsem, jak se mu chvějí ruce ve snaze nepolít jí dokonale nažehlený elegantní bílý oděv.

Alexander vzal ze servírovacího vozíku vedle sebe jinou láhev a nalil si do sklenice červenou tekutinu.

Ruby naznačila Jamesonovi, aby jí přestal nalévat víno. „Nevěděla jsem, že budete servírovat stejk. Tu láhev si můžete schovat na jindy,“ navrhla. „Klidně si dám to, co pije Alexander.“

Alexander a Jameson se odmlčeli a vyměnili si znepokojené pohledy.

„Eh... myslím, že bys dala přednost Chardonnay,“ prohlásil Alexander.

Jameson se usmál tím svým pokriveným úsměvem. „Alexander vede přísný vitamínový režim. Tohle je jeho speciální nápoj.“

„Je to jako pít krev,“ zašeptala jsem k Ruby a protočila oči v sloup.

Ruby sraštila čelo. „Tak tedy zůstanu u toho, co mám,“ řekla.

Napili jsme se každý ze svého poháru a Jameson mezitím položil přede mě a Ruby dva dobře propečené stejky. Poté položil talíř před Alexandra – téměř syrové maso, ze kterého pomalu vytékala krvavě červená šťáva.

Zatímco jsme já, Alexander a Jameson začali jíst, Ruby stále upřeně pozorovala Alexandra, žvýkajícího krvavý stejk. Jako by byl kejklíř polykající oheň.

„Takhle se jí stejk v Rumunsku,“ špitla jsem.

„Jednou jsem v Rumunsku byla,“ odpověděla Ruby tiše, „ale nejspíš jsem navštívila jinou oblast.“

Pohlédla jsem na Alexandra, rychle pojídajícího svou večeři. Nervózní Jameson se naopak svého jídla sotva dotknul. Ruby jedla pomalu a vychutnávala si každé sousto.

U večeře jsme vedli téměř nesnesitelnou běžnou společenskou konverzaci a samozřejmě chválili umění našeho kuchaře.

Světlo svíček se zatřepotalo a po místnosti začaly tančit stíny. Zvenku se ozývalo kvílení větru, profukujícího mezi stromy. Jak jsme tak ve čtyřech seděli u stolu, měla jsem pocit, že se každou chvíli chytíme za ruce a začneme vyvolávat duchy. Jediné, co nám k tomu chybělo, byla spirituální deska.

Z hořících svíček pomalu odkapával vosk. *Kap, Kap. Kap.* Jako tikání stojacích hodin. Zdálo se, že tenhle večer bude trvat věčně.

„Vaše sídlo je velmi... historické,“ řekla Ruby ve snaze volit zdvořilá slova. „Viděli jste tady někdy duchy?“

„Jen mou babičku,“ odpověděl Alexander.

Ruby se zakuckala vínem. „Prosím?“

„Tenhle dům dříve patřil Alexandrově babičce,“ začal vysvětlovat Jameson. „Ale nikdy jsme...“

„Takže jsi ji vážně viděl?“ zeptala jsem se dychtivě.

„V noci bloudí chodbami sídla,“ řekl Alexander tichým hlasem. „Popravdě... právě teď stojí přímo za tebou!“

Zasmála jsem se, ale Ruby vyskočila ze svého místa, jako by skutečně uviděla ducha.

Alexander a Jameson ihned vstali ze židlí.

„Nechtěl jsem tě vyděsit,“ omlouval se Alexander.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Jameson a nabídl jí pohár s vodou. „Alexander si pořád vymýšlí nějaké nesmysly...“

Ruby byla v rozpacích. „Jen nejsem zvyklá být v domě, který je...“

„Strašidelný?“ zeptala jsem se.

„Velký,“ opravila mě Ruby. „A temný. Většinou mívám všechna světla rozsvícená,“ řekla a nuceně se zasmála.

„Můžeme zapálit víc svíček,“ navrhl Alexander.

„To nemusíte. No tak, posad'te se. A prosím, už o tom nemluvm,“ řekla.

Jameson se odšoural zpátky na své místo a všichni jsme společně pokračovali v jídle. „Slečno Raven, nestalo se dnes ve škole něco neobvyklého?“ zeptal se zdvořile Děsivý stařík ve snaze změnit téma konverzace.

„Krom toho, že jsem tam byla?“

Všichni se ulehčeně zasmáli, jako by byli vděční za malou komickou vsuvku.

„No, jeden kluk ze školy mluvil o tom, že se vloupá na hřbitov.“

„Na hřbitov? To zní spíš jako něco, co bys udělala ty,“ řekla Ruby se smíchem.

„A nejen že se tam vloupá,“ řekla jsem a pohlédla významně na Alexandra. „Jde tam na rande s jednou holkou.“

„Kdo by bral svou holku na hřbitov?“ zeptala se Ruby zděšeně.

Sotva to dořekla, přejela očima po nás ostatních, děsivě vypadajících stolovnicích – všech do jednoho oblečených v černém.

My jí pohled mlčky opětovali.

„No, já bych něco takového neudělala,“ vyhrkla jsem.

„K takové šílenosti by mě nikdy nikdo nedonutil,“ řekl Alexander.

„Ten chlapec nemá žádný vkus!“ prohlásil Jameson znechuceně. Raději jsme se rychle vrátili k jídlu.

„Slečno Raven, možná jsem se měl spíše zeptat, jestli se ve škole nestalo něco *obvyklého*,“ řekl Jameson neklidně.

Zdvořile jsem se usmála. Ale naneštěstí jsem se potřebovala podělit ještě o další informace.

„A zmínila jsem se, že tu holku plánuje políbit u rakve?“ prohodila jsem k Alexandrovi.

Ruby nervózně polkla.

„Ještě vodu?“ zeptal se Jameson, očividně rozrušený z toho, že tak znervózňujeme jeho vzácného hosta.

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděla.

Alexandrův pohled utkvěl na něčem za Rubyinými zády. Začal na to ukazovat.

„Teď se mi chystáš říct, že vidíš ducha za mnou?“ zeptala se.

Alexander zakroutil hlavou. „Ne, je to ještě horší.“

„Už na ty tvoje žerty znovu nenaletím,“ řekla s úšklebkem.

„Nehýbej se,“ řekl Alexander a položil svůj ubrousek na stůl.

Ruby se pomalu otočila. Z červeného sametového závěsu visel přímo nad ní netopýr.

Nijak ji to nevzrušovalo. „Vsadím se, že je gumový,“ řekla a vstala.

„Slečno Ruby!“ vykřikl Jameson.

Vyvalila jsem oči. Alexander vstal.

„Já ti ukážu,“ řekla sebejistě.

Hned nato se natáhla k netopýrovi. Sotva to udělala, netopýr roztáhl křídla a odletěl.

Ruby spustila křik, ze kterého tuhla krev v žilách. Její řev byl tak hlasitý, že jsem si musela zakrýt uši.

Zatímco roztrpčený netopýr létal po pokoji, Ruby se schovala za mě a pokračovala ve svém šíleném jekotu.

„Má ten netopýr jedno oko modré a druhé zelené?“ zeptala jsem se a kryla vyděšenou Ruby vlastním tělem.

„Koho zajímá, jakou má ten netopýr barvu očí!“ křičela Ruby.

Alexander se snažil netopýra chytit, ale kdykoliv po něm sáhl, vyletěl náš nezvaný host ještě výš.

„Já omdlím!“ hulákala Ruby. „Já z toho určitě omdlím!“

Jameson a já jsme odvedli třesoucí se Ruby z jídelny do obývacího pokoje.

„Nemám ho ve vlasech?“ zeptala se, když se pokoušela uklidnit, usazená v zeleném viktoriánském křesle.

„Ne,“ ujistila jsem ji.

„A kam teda uletěl?“

„Je v jídelně. Alexander ho chytí.“

„Je jich tady víc?“ zeptala se a třesoucíma rukama si zakrývala obličej.

„Ne, přebývají v podkroví ve věži, daleko od tohoto pokoje,“ uklidňoval ji Jameson a nabízel jí pohár s vodou. „Zajímalo by mě, jak se sem dostal.“

„Skoro jsem se toho dotkla!“ vykřikla Ruby. „Skoro jsem se dotkla okřídlené krysy!“

Alexander vešel do pokoje, v ruce smotaný lněný ubrousek.

„Je úplně neškodný, vidíš?“ zeptal se Alexander a nevinně ubrousek rozevřel. Z ubrousku na nás hleděla dvě černá očka, drobná jako korálky.

Ruby vydala další hrůzostrašný výkřik.

„Dej to prosím pryč!“ žádal Jameson vyčerpaným hlasem.

„Byl tak rozkošný,“ rozplývala jsem se, když Alexander odešel do kuchyně, aby netopýra vypustil z okna.

„Hádám, že pro dnešek už na dezert nezůstanete,“ řekl Jameson.

„Jsem už vážně přejezená,“ řekla Ruby, stále ještě v šoku. „Navíc musím zítra ráno otevřít kancelář.“ Vstala z křesla.

„Chápu,“ odpověděl Jameson se svěšenou hlavou. Přinesl Ruby kabelku a květinu, kterou si předtím odložila na stolku v hale, a předal jí je.

„Děkuji,“ usmála se na něj slabě. „Ta orchidej je nádherná. A večeře byla výtečná.“ Zamířila ke dveřím, evidentně pořád dost roztřesená.

„Večer neprobíhal tak, jak jsem plánoval,“ přiznal smutně Jameson, zatímco ji následoval. „Vy jste zvyklá na vybranější prostředí, slečno Ruby. Bylo ode mě pošetilé myslet si...“

„To je v pořádku,“ řekla jemně. „Chápu, jak to myslíte.“

Věděla jsem, že Jameson pozval mě a Alexandra na večeři právě proto, aby se Ruby cítila v sídle příjemněji. Místo toho jsme celý večer strávili vykládáním o hřbitovech a rakvích. Cítila jsem se hrozně.

„Prosím, neměj to Jamesonovi za zlé,“ žádala jsem Ruby. „Je to moje vina, že jsme s Alexandrem mluvili o strašidelných věcech a vyděsili tě. Jameson je dokonalý džentlmen.“

„Není to ničím vina,“ ujistila mě. „Myslím, že jsme všichni byli tak trochu nervózní.“

„Tak co třeba večeře zítra večer?“ navrhla jsem.

„No...“ začala Ruby zdráhavě.

„V pěkné stylové restauraci s příjemnou hudbou?“ pokračovala jsem.

„Tak to by bylo fajn,“ uvolila se.

„Jenom vy dva,“ řekla jsem.

„Ano, jenom my dva,“ souhlasil Jameson nadšeně.

„A žádné zmínky o rakvích, strašidlech nebo netopýrech,“ dodala jsem.

„Tak platí... zítra máme schůzku ve dvou,“ odsouhlasila Ruby s úsměvem můj nápad.

Jameson jí otevřel dveře. Otočil se ke mně, na tváři se mu objevil ten jeho klasický pokřivený úsměv a několikrát na mě zamrkal.

„Slibuji vám,“ zaslechla jsem Jamesona říkat, když Ruby doprovázel k autu, „že pokud ještě někdy uvidíte netopýra, tak jen v případě, že vás pozvu do zoologické zahrady.“

16

Temný plán

S Alexandrem jsme si vzali lahodné rumunské koláčky placinta s čokoládou, které upekl Jameson, a odešli do soukromí podkrovního pokoje.

„Trevor půjde s Lunou na hřbitov?“ zeptal se Alexander, sotva zavřel dveře.

„Jagger pořádá tuto sobotu hřbitovní galavečer,“ vyhrkla jsem, když jsme se s koláčky placinta posadili na Alexandrovu matraci. „Bude to gotický večírek v kostýmech a zlatým hřebem večera má být obřad spojení. Takže místo aby Jagger nalákal na hřbitov pouze Trevora samotného,“ vykládala jsem, příliš zabraná do vysvětlování, než abych si začala vychutnávat svůj zákusek, „pozval tam celou dullsvillskou střední. Luna se chystá přede všemi Trevora kousnout, ale nikdo netuší, že k něčemu takovému dojde, dokonce ani sám Trevor ne.“

„Jak to, že o tom neví?“

„Myslí si, že ho Luna jenom políbí, ne kousne.“

„Říkala jsi, že všichni budou mít kostýmy, že?“ zeptal se Alexander.

„Jo. Trevor prý půjde za smrtáka. Bude tam tma a všichni budou mít masky. Až budou opilí a budou tancovat a muchlovat se, Luna bude mít konečně příležitost vykonat obřad spojení. Nikdo nebude mít ani tušení, co se ve skutečnosti děje.“

„Tak musíme Trevorovi zabránit, aby tam lezl,“ řekl Alexander a uždiboval ze svého koláčku.

„Tohle si nenechá ujít ani za nic. Má být hvězdou celého večera.“

„V tom případě mu musíme prozradit, v čem ten obřad skutečně spočívá.“

„Tomu nikdy neuvěří. Navíc už všem rozdal pozvánky. Když bude na posvátném pozemku celá dullsvillská střední, bude pro Lunu hračka zakousnout se do někoho jiného, kdyby to s Trevorem nevyšlo.“

„Pak tedy musí věřit, že je s Trevorem.“

„Věřit? A s kým bude ve skutečnosti?“

„Se mnou. Půjdu na ten večírek oblečený stejně jako Trevor, v kostýmu smrtáka. Budu zahalený od hlavy až k patě. Luna mě tak nemá šanci poznat.“

„Ale říkal jsi mi přece, že pokud upír někoho kousne na posvátném pozemku, spojí se duše těch dvou navěky. Nechci, aby tě kousla, a já tě pak ztratila navždy.“

„To já přece taky ne,“ řekl a stiskl mi ruku. „Ale až si sundám kápi, bude vědět, že Trevor je pryč.“

„A kde bude?“

„V bezpečí, mimo posvátný pozemek. V určitém okamžiku budeš muset odvést jeho pozornost od Luny a celého toho obřadu a nějak ho vylákat ze hřbitova,“ vysvětloval Alexander.

„Na odvádění pozornosti jsem expert, i když to tedy většinou nedělám úmyslně. Doufám, že všechno půjde hladce. Přece jen, celá škola bude na posvátném pozemku se dvěma pomstychtivými upíry.“

„Pro jistotu s sebou vezmi česnek. Já si vezmu protijed.“

„Už ti nechci znovu dávat injekci,“ řekla jsem.

„Když všechno půjde podle plánu, ani nebudeš muset.“

Hřbitovní galavečer

Krátce po setmění jsme s Alexandrem vyšli po osamělé cestě vedoucí k dullsvillskému hřbitovu. I když jsem byla stále člověk, cítila jsem se jako skutečná upírka. Dokázala jsem přesvědčit obě upíří dvojčata, že jsem nemrtvá jako oni, držela jsem se za ruku s tím nejkrásnějším upírem podsvětí a právě jsem mířila na večírek plný dalších nejrůznějších nestvůr. Byla jsem šťastná, že jsem sama sebou – ať už upírka nebo ne.

Šla jsem za Elvíru, oblečená v dlouhých černých šatech s potrhanými pavučinovými rukávy a rozparkem, který sahal až do půli stehů, a odhaloval tak mé černé síťované punčochy. Dlouhé černé nalepovací nehty kontrastovaly s mou bledou kůží. Uhlově černé vlasy jsem měla natupírované nahoru jako fontánu a konečky mi spadaly na ramena. Za vydatné pomoci nové push-upky jsem odhalila co nejvíc ze svého dekoltu. A krom nové podprsenky jsem pořídila taky kostým smrtáka pro Alexandra – v Jackově obchodě měli poslední, který ještě zbyl od Halloweenu. Byl to kostým s černou kápí, maskou kostlivce a plastovou kosou.

„Vypadáš naprosto famózně,“ řekl Alexander, zatímco jsme kráčeli bok po boku, a jeho tmavé oči zářily nadšením. „Nemůžu uvěřit, že mám tak božskou holku.“

Procházet se venku se smrtákem a držet ho za kostnatou ruku bylo jako splněný sen. Vlastně to bylo ještě lepší, vždyť pod maskou smrtáka se skrýval můj úžasný upíří přítel.

Ulici vedoucí ke hřbitovu lemovala auta. Na vzdáleném konci cesty jsem uviděla Jaggerův pohřebák, zaparkovaný u popelnice.

Z realizace našeho plánu jsem byla stejně tak nadšená jako nervózní.

Když jsme zahrnuli za roh a byli už téměř u hřbitova, Alexander se na mě otočil a řekl: „Vzal jsem s sebou protijed. Máš česnek?“

Ztuhla jsem. „Já věděla, že jsem něco zapomněla!“ vykřikla jsem. „Nechala jsem ho na nočním stolku. Musíme se vrátit,“ naléhala jsem.

„Na to není čas,“ řekl Alexander. „Než bychom se dostali k tobě domů a zase zpátky, už by mohlo být po obřadu.“

Došli jsme až k železné bráně a přelezli ji. Když jsme bezpečně stanuli na území hřbitova a já vzhledla, před mým zrakem se rozprostřel výjev, s jakým jsme nepočítali. Hřbitov byl plný smrt'áků.

„Jak teď najdeme Trevora?“ zeptala jsem se. „To zabere celou věčnost!“

Zatímco jsem překračovala plechovky od limonády, které se nyní po hřbitově povalovaly, má nálada klesala pod bod mrazu. Sehnula jsem se, abych jednu z plechovek sebrala.

„Na to teď nemáme čas,“ řekl Alexander. „Jestli se k Trevorovi nedostaneme včas, hlídač Jim a zbytek Dullsvillských budou mít mnohem větší problém než pár plechovek a nějaké láhve.“

Procházeli jsme kolem smrt'áka, který mluvil s vlkodlakem, a já se rozhodla, že to musím zkusit. „Trevore?“ zeptala jsem se. Ale anděl smrti jen zakroutil hlavou.

Míjeli jsme příšery a duchy, kteří popíjeli alkohol a tančili mezi náhrobky.

Na dřevěné lavičce seděla čarodějnice, která mi byla povědomá, a držela se za ruku s Michaelem Myersem.

„Tvoříte docela děsivý pár,“ řekla jsem.

„Raven,“ řekla čarodějnice a oba vstali z lavičky. „Jsem vážně ráda, že jsi přišla.“

„No páni, ten tvůj vohoz je teda třída,“ řekl Matt zpoza své hokejové masky. „Bylo by super, kdybys někdy sehnala takový kostým pro Becky.“

Má nejlepší kamarádka zrudla jako rajče.

„Ta párty je bezvadná,“ pokračoval Matt. „Je tady celá škola.“

„Hledáme Trevora. Neviděl jsi ho?“ zeptala jsem se.

„Ne, ale slyšel jsem, že se má za pár minut zúčastnit nějakého středověkého obřadu tam u těch hrobů.“

V tu chvíli jsem si několik metrů od nás všimla Luny, jak pokládá květiny k pomníku Alexandrově babičky.

„Prosím tě, slib mi něco. Pokud se začne dít cokoliv divného, jděte hned domů, ano?“ pošeptala jsem Becky.

„Vždyť jsme na večírku na hřbitově,“ řekla. „To už je samo o sobě divné.“

V rychlosti jsem Becky objala a s Alexandrem jsme vyrazili k pomníku.

Luna vstala. Byla nádherná – jako vílí královna gotického maturitního plesu. Ve svých přízračně bílých potrhaných šatech doslova zářila. Na nohou měla vojenské boty a na zápěstí připevněný růžový karafiát. Hedvábné vlasy jí spadaly přes ramena jako vodopád a sněhově bílá pleť se jemně leskla. Oči měla zvýrazněné tmavými indigově modrými očními stíny a rty zdůrazňoval světle růžový lesk na rty.

„Trevor říkal, že nepřijdeš,“ vykřikla a přiskákala k nám jako rozverný motýl přelétající z květu na květ. „Ale já věděla, že se ukážeš.“

„Nebyli jsme pozvaní,“ řekla jsem, „ale něco takového mě nedokáže zastavit. Ani za nic bych si nenechala ujít tvůj obřad spojení.“

„Podívej, co jsi tehdy v Rumunsku ztratil,“ chlubila se Alexandrovi. Vypadala nádherně, když se zachichotala a udělala otočku, aby se mému příteli předvedla ve svých potrhaných šatech.

Alexander na to nijak nereagoval.

„Kde je Trevor?“ zeptal se. „Nemá trému?“

„Ne, ale myslí si, že jsem se od něj nachladila. Když jsme se tady dnes večer sešli, začala jsem se cítit trochu divně. Ale vlastně je to milé – upírka s rýmou,“ řekla a rozjařeně se usmála. „Šel do auta, aby mi přinesl nějaké pastilky proti kašli. Je oblečený jako smrták,“ dodala strašidelným hlasem.

„Já vím,“ řekla jsem. „Stejně jako všichni ostatní.“

„Zůstaň tady se mnou,“ žadonila Luna a chytila mě za ruku.

„Raději bychom měli najít Trevora,“ řekla jsem jí. „Musíme začít s obřadem dřív, než se o večírku dozví policie a přijde nám ho zatrhnout.“

Pustila mě. „Máš pravdu,“ řekla. „Prosím pospěš si.“

„Alexandře, zůstaneš tady se mnou?“ zeptala se sladce.

Tentokrát jsem chytila za ruku já svého přítele. „Alexander musí jít se mnou. Potřebuju, aby mi pomohl Trevora najít.“

„Proboha, ona tě má snad pořád ráda,“ řekla jsem, zatímco jsme procházeli mezi náhrobky. „Musela jsem tě doslova vyrvat z těch jejích kostnatých pracek.“

S Alexandrem jsme se sice vydali pátrat po Trevorovi, ale nevěděli jsme, kde vlastně začít. Hřbitov byl plný andělů smrti.

Uviděli jsme dva smrtáky hrající flašku s několika roztleskávačkami, oblečenými jako červení d'áblíci.

„Trevore?“

„Ten je tamhle,“ odpověděla jedna z roztleskávaček a ukázala vidlemi směrem k přední části hřbitova.

„Počkám pár minut, pak se vrátím za Lunou a budu se vydávat za Trevora,“ řekl Alexander. „Zaříd', aby se Trevor mezitím dostal mimo pozemek hřbitova. A ty se drž od hřbitova taky dál.“

„Dokážeš sám čelit dvěma upírům na posvátném pozemku?“ strchovala jsem se.

„Nemůžu ochránit sebe *a zároveň* tebe.“ Alexander si z obličejové nadzvedl masku kostlivce.

V jeho tmavých očích zajiskřily dva ohníčky. Naklonil se ke mně a políbil mě.

„Vrátím se teď za Lunou,“ řekl a znovu si nasadil masku.

Chvilí jsem počkala a sledovala, jak se muž mého života sebejistě a obětavě vydal splnit naši misi.

„Trevore!“ volala jsem a běžela hřbitovem.

Narazila jsem na osamělého smrtáka.

„Trevore?“

„Ne, já nejsem Trevor. Ale určitě je někde tady,“ zamumlal zpoza masky dívčí hlas.

Přiběhla jsem až k přední bráně a rozhlížela se, jestli neuvidím smrtáka, který nese pastilky proti kašli.

Vtom mě napadlo, že si Luna možná tu historku s pastilkami vymyslela. Možná že byl Trevor celou dobu na místě obřadu.

„Trevore?“ ptala jsem se zoufale smrtáka, který právě mířil ke mně.

„Ano, příšerko?“ Zkřížil si ruce na prsou a těžké, široké rukávy mu spadaly k zemi.

Radostí jsem si skoro poskočila. Teď, když jsem našla Trevora, zbývalo už jen dostat ho pryč z posvátného pozemku.

„Konečně jsem tě našla!“

Nehybný obličej smrtáka na mě mlčky shlížel.

„Ehm... Luna se pořád necítí moc dobře,“ řekla jsem. „Pojďme pro nějaké pastilky proti kašli.“

Chytila jsem ho za bílou kostnatou ruku a snažila se ho odtáhnout směrem k bráně.

Ale anděl smrti se ani nepohnul.

Místo toho mi ukázal krabičku vitamínu C, kterou držel v druhé kostnaté ruce, otočil se a vyrazil na obřad.

Běžela jsem za ním.

„Snažila jsem se ti říct,“ začala jsem, „že Luna není taková, jak si myslíš. Není to žádná milá, vzorná roztleskávačka. Chystá se tě podvést.“

Zakroutil jen hlavou a pokračoval v chůzi.

„Trevore, nedělej to!“

Když jsem ho dohnala, chytila jsem ho za rukáv kostýmu. Rychlým trhnutím mě však setřásl.

Byla jsem na misi. A i když se zdála být nesplnitelná, musela jsem v ní pokračovat. Vyrvala jsem mu z ruky plastovou kosu, ale on šel dál.

Předběhla jsem ho a zahradila mu kosou cestu.

„Počkej,“ zašeptala jsem téměř bez dechu. „Prosím, jen mě vyslechni, než se rozhodneš jít dál. Byl jsi to ty, kdo se tehdy snažil přesvědčit celé město o tom, co jsou Sterlingovi zač. Proč myslíš, že se Alexander neukazuje na světle? A proč myslíš, že tě Luna a Jagger pozvali na hřbitov? Kdy už ti konečně docvakne, že jsi měl celou tu dobu pravdu!? Nebyly to žádné vymyšlené zvěsti. To všechno je pravda, oni *jsou* opravdu upíři.“

Hleděla jsem na jeho nehybnou tvář kostlivce. Odbyl mě mávnutím ruky a odstrčil mě stranou. Následovala jsem ho až k místu, kde se měl konat obřad spojení.

Už se tam shromáždil dav lidí v kostýmech. Duchové a čarodějnice byli úplně všude – stáli, seděli a opírali se.

Před hrobem ležela rakev s víceramenným svícem, plameny svíček plápolaly ve tmě. Alexander, vydávající se ve svém kostýmu smrtáka za Trevora, už stál po její jedné straně s cínovým pohárem v ruce.

Vší silou jsem chytila smrtáka Trevora za paži. „Nechod' tam,“ zadonila jsem. „Prosím. Alexander je tam místo tebe, aby překazil jejich krutý plán. Sleduj, co se stane, a pokud ti lžu, pak tě klidně políbím přímo tady před celou školou!“ vyhrkla jsem.

Strnul uprostřed pohybu a na pár dlouhých sekund se na mě zadíval.

Srdce se mi zastavilo. Uvědomila jsem si, k čemu jsem se právě zavázala. Náš plán musel vyjít. V sázce teď byly životy nás všech – a mé rty.

Schovali jsme se s Trevorem za nějaké přihlížející, takže jsme stáli jen pár kroků od Alexandra.

Vtom jsem uviděla Lunu, jak kráčí hřbitovní uličkou, hrdě se nese mezi náhrobky a v ruce drží kytici uschlých květín.

Becky a Matt se prodrali ke mně.

„To je super. Vypadá to jako nějaká strašidelná gotická svatba,“ ozvala se má kamarádka čarodějnice. „Možná bychom mohli být další na řadě,“ dobírala si Matta.

Odtáhla jsem smrtáka Trevora kousek stranou. „Snažila jsem se ti to celou dobu říct,“ vysvětlovala jsem mu šeptem. „Měl jsi pravdu. Sterlingovi jsou upíři. A stejně tak i Luna a Jagger. Prosím tě, věř mi. Než bude pozdě.“

Alexander se napil z poháru.

Luna došla až k mému smrtákovi a také se napila. Pak řekla něco nesrozumitelného.

„Co říkala?“ ptala se Becky.

„Na krále a královnu hřbitova,“ zopakoval Matt.

Luna se otočila k Alexandrovi a naklonila se k němu.

Zalapala jsem po dechu. Dav lidí je křikem povzbuzoval.

„Ne!“ zakřičela jsem a vrhla se dopředu, ale za rameno mě chytila kostnatá ruka.

Otočila jsem se a spatřila za sebou smrtáka Trevora.

V tom okamžiku chytil Alexander Lunu za ramena a držel ji od sebe dál.

„Co to děláš? Proč mě odstrkuješ?“ ptala se ho překvapeně.

„Pusu! Pusu!“ skandoval dav.

Ale Alexander si držel upírku dál od těla. Druhou rukou si sundal masku smrtáka.

„Já nejsem Trevor!“ vykřikl Alexander. „Tvá hraje u konce.“

„Proč je tam Alexander?“ ptal se Matt Becky. „Co se děje?“

Luna upřela pohled na mou opravdovou lásku. Pak propukla v smích.

„Nikdy jsem tu nechtěla mít Trevora. Chtěla jsem tebe!“

Alexander zmateně ustoupil. Luna ho chytila za jeho široký rukáv.

„Teď už nemusím čekat na to, až si mě vezmeš. Můžu si tě vzít sama!“

Vrhla jsem se dopředu, ale smrták Trevor mi opět sevřel rameno.

„Pust' mě!“ křičela jsem na něj.

Alexander byl díkybohu silnější než chudinka Luna. V jedné ruce měl stále svou kosu a druhou si držel vzpouzející se upírku v bezpečné vzdálenosti od krku.

K Luně a Alexandrovi se z davu prodrál jeden ze smrtáků.

„Luno, co to děláš?“ křičel. „Tohle přece nebylo v plánu. Nemáš tu být s Alexandrem!“

Dav skandoval: „Rvačku! Rvačku!“

Alexander se rozkašlal a pustil při tom Lunu.

„On je ten, koho jsem vždycky chtěla,“ bránila se Luna. „Na Alexandra jsem čekala celý svůj život.“ Také Luna začala kašlat a chytila se jedné strany rakve.

Smrták odhrnul svou kápi i masku. Do obličeje mu spadaly blondáté vlasy. Nebyl to Jagger. Mezi Lunou a Alexandrem stál Trevor Mitchell.

V šoku jsem ustoupila o krok dozadu. Pokud Trevor, Luna i Alexander stáli u rakve, či ruka mě to držela za rameno?

Odtáhla jsem se a snažila se vykroutit ze sevření. Anděl smrti stiskl mou paži ještě pevněji. Pak mě odtáhl několik kroků stranou.

Otočila jsem se a strhla smrtákovi masku. Shlížely na mě dvě různobarevné oči, jedno modré a druhé zelené. Byl to Jagger.

„Nikam mi neutečeš, příšerko,“ řekl svůdným, ale výhružným hlasem.

Když můj upíří přítel uviděl, že vedle mě stojí Jagger, zrudnul vztekem. „Raven!“ zakřičel Alexander. Pak začal sípat a potácel se směrem k nám.

Zmatený Trevor na nás hleděl v šoku.

Snažila jsem se odtáhnout, ale Jagger mě stiskl pevněji a také začal kašlat.

Alexander se zlomil v pase, ale byl odhodlaný dohnat nás. „Jaggere, pusť ji!“ varoval bělovlasého upíra.

S každým dalším krokem, kterým se k nám přiblížil, ustoupil Jagger o jeden dozadu.

Zmatený dav dále skandoval. Někteří volali: „Pusu! Pusu!“ A jiní: „Rvačku! Rvačku!“

Luna poodstoupila od zmateného a odmítnutého Trevora a její nezdravě bílá pokožka ještě zbělala.

Jaggerovy oči se začaly zalévat slzami. Ztěžka dýchal.

Co se to se všemi upíry dělo?

Pak mi to došlo. Všem upírům začalo být špatně ve chvíli, kdy se objevil Trevor.

„Co je s Alexandrem?“ zaslechla jsem Becky, jak se ptá Matta.

„Trevor si vzal česnekové pilulky!“ zakřičela jsem na Alexandra. „Vezmi si svůj protijed,“ řekla jsem a ukazovala si na nohu.

Alexander těžce sípal, ale sáhnul si do záhybů pláště a vytáhl sérum v injekční stříkačce. Becky a Matt k němu přiběhli v okamžiku, kdy si jehlu zabodl do nohy.

Jagger ustupoval a snažil se mě odtáhnout ještě dál od davu mých spolužáků.

„Nech mě být,“ řekla jsem a vklínila mezi nás svou nohu v masivní obuvi.

„Ne tak rychle,“ řekl a hypnotizoval mě pohledem. „Alexander udělal z naší rodiny v Rumunsku hlupáky... A ty jsi dnes v noci plánovala udělat to samé, že?“

„Pusť mě...!“

„Tak kde máš to upíří kousnutí, Raven?“ zašeptal.

„Už jsem říkala, že ti ho nemůžu ukázat.“

„Byla jsi vážně přesvědčivá. Dokud ti Luna nenašla v tašce pudřenku se zrcátkem. Celou dobu jsi ji vodila za nos. Vodila jsi nás za nos oba.“

„Ne, to není pravda!“

„Tak jak to, že teď nesípáš? Ale hlavně, co má být tohle?“ Vytáhl zpod svého pláště věčkový mobil. Otevřel ho a přidržel mi ho před obličejem – na displeji se objevila fotka roztleskávačky a fotbalového snoba, kterou pořídil Trevor. A v pozadí na té fotce stála smrtelnice Raven, jejíž obličej byl na obrázku dost dobře rozeznatelný.

„Jsi mazaná a vychytralá. Jako upírka jsi působila dokonce věrohodnějším dojmem než Alexander,“ řekl Jagger stroze.

Alexander se prodíral davem lidí k nám. Trevor mu byl v patách.

„Co to Jagger dělá s Raven?“ ptal se Trevor.

„Vypadni!“ zakřičel Jagger. „Už tě nenechám dál špinit jméno naší rodiny.“

„O čem to mluví?“ vyptával se Trevor a postavil se přímo vedle Alexandra.

„Jdi ode mě dál!“ hulákal Jagger na Trevora a začal znovu kašlat. „Myslel sis, že když děláš nějaký sport a jsi oblíbený u holek, máš v životě všechno. Ale nikdy jsi nebyl jedním z nás a nikdy bys nedokázal být dost dobrý pro mou sestru.“

„Tohle jsi všechno tedy plánoval?“ zeptal se Trevor Jaggera. „Raven měla celou tu dobu pravdu, když se mě před vámi snažila varovat. Proč bych nemohl patřit mezi vás? Kvůli tomu, že jsem jiný?“

Trevor mě celý život šikanoval jen proto, že jsem byla outsider. Teď však sám čelil posměchu kvůli tomu, že se odlišoval.

„Vrať se zpátky na to své fotbalové hřiště,“ křičel na něj Jagger. „Tahle hraje mimo tvoji ligu.“

Sledovala jsem, jak mému smrtelnému nepříteli rudne obličej vztekem. Poprvé za šestnáct let svého života potkal Trevor Mitchell většího tyrana, než byl on sám.

Trevor pohlédl na Jaggera, jako by to byl fotbalový míč, který je třeba kopnout do brány protihráče.

„Jdi ode mě!“ zakřičela jsem znovu na Jaggera. „Už mě bolí, jak mě držíš!“

Alexandrovvy oči zrudly hněvem. „Jaggere, máš vteřinu na to, abys ji pustil. Jinak si mě nepřej!“

Jagger dál svíral mé zápěstí tak pevně, že jsem se nemohla ani pohnout.

„Bude to jen jako píchnutí špendlíkem,“ řekl opět tím svůdným hlasem. Jemně mi odhrnul vlasy z ramena. Naklonil se ke mně a vycenil tesáky.

„Ne!“ zakřičela jsem.

Všechno kolem mě zčernalo.

18

Kryptický kryptonit

Probrala jsem se vleže na zádech, pode mnou tráva a nade mnou zářící hvězdy.

„Raven?“ uslyšela jsem Becky a spatřila, jak ke mně natahuje ruku. „Jsi v pořádku?“

Celý svět se se mnou točil. Chytila jsem se za krk. „Jsem...?“ Svou otázku jsem ani nedokázala dokončit.

Becky mi pomohla na nohy. „Myslela jsem si, že sis dělala jenom legraci, když jsi říkala, že Luna s Jaggerem jsou upíři. Ale zdá se, že Jagger tomu sám věří. Pokusil se tě kousnout.“

Prohmatával jsem si krk a hledala nějaká zranění.

Začaly se mi vracet vzpomínky. Nikdy jsem si nemyslela, že se něco takového stane. Láska mého života a můj nepřítel, oba rozrušení, i když z různých důvodů, upínali své pohledy přímo na mě.

Několik posledních dnů jsem strávila tím, že jsem se Trevora snažila zachránit ze spárů dvou upírů, a teď on, společně s Alexandrem, nevědomky zachránil mě.

Oba dva na Jaggera zaútočili a já v tu ránu letěla k zemi.

S Becky jsme nyní vyrazily zpátky k hrobům, kde pořád ještě postával velký dav lidí. Alexander stál nad kašlajícím a sípajícím Jaggerem. Luna se opírala o rakev.

Trevor neměl ani tušení, že upíři jsou oslabení kvůli jeho česnekovým pilulkám. Celou dobu si myslel, že jen podléhají jeho siláckému vystupování.

Fotbaloví snobi obklopili Jaggera a Lunu.

Matt s Becky stáli u mě. „Alexander je smrtelně alergický na česnek,“ řekla jsem.

„Vypadá to, že Jagger a Luna taky,“ poznamenala Becky. „Na česnek a na Alexandrovy a Trevorovy pěsti.“

„Řekla jsem Trevorovi, že ty tobolky jsou afrodiziaka,“ zašeptala jsem hrdě Alexandrovi, když jsem k němu došla.

„Zřejmě řekl totéž i svým přátelům,“ odpověděl s lehkým úsměvem. „Vypadá to, že si je vzal celý fotbalový tým.“

Alexander se otočil k Jaggerovi a Luně. „Je čas, abyste se vrátili do Rumunska. A když říkám vrátili, myslím tím, abyste se tam vrátili už nadobro.“

„Jasně, mazejte zpátky do Rumunska, vy příšery!“ zařval Trevor a hrdinně zaťal ruce v pěst.

Objala jsem jednou rukou Alexandra kolem pasu a přitiskla se k němu.

Pak jsem se otočila k Trevorovi.

„Myslím, že jsi získal zpátky post největšího školního tyrana,“ pochválila jsem ho.

V té chvíli se ozval psí štěkot. Všichni zpozorněli a rozhlíželi se kolem.

„Co se tady děje?“ zařval zdejší starý hlídač Jim a z dálky na nás svítil baterkou.

Všichni duchové a příšery začali rychle přelézat hřbitovní zdi. Někteří vlkodlaci a čarodějnice se schovali za náhrobní kameny a fotbaloví snobi se rozutekli okolo hlídačovy budky. Becky s Mattem vyrazili po cestičce mezi hroby.

„Co mají znamenat všechny ty plechovky?“ nadával starý Jim. „Jdu hned zavolat policii!“

Alexander, Trevor a já jsme se otočili zpátky k rakvi.

Jediné, co tam zůstalo, byl víceramenný svícen s rozžatými svíčkami.

Jagger s Lunou byli pryč.

19

Město upírů

Po týdnech dobrodružství s upířími dvojčaty jsme s Alexandrem měli konečně zase čas jenom sami pro sebe a mohli jsme nerušeně pobývat v jeho podkrovním pokoji.

Měli jsme nyní spoustu příležitostí, abychom si vynahradili všechny ty láskyplné činnosti, které jsme v poslední době zanedbávali. Tulili jsme se a líbali v jeho pohodlném křesle tak dlouho, až jsem si myslela, že mi srdce samým vzrušením proskočí hrudníkem. Jemně mě kousal do krku a já přemítala, jestli pro něj není těžké odolávat mému smrtelnému já.

„Až budeš chtít,“ řekla jsem, „stačí říct. Hřbitov je jen pár kilometrů odsud.“

„Mám tě rád přesně takovou, jaká jsi,“ odpověděl a odhrnul mi z obličeje několik pramínků vlasů. „A ty to moc dobře víš.“

„Ale možná bys mě měl ještě raději,“ žertovala jsem.

Začal mě lechtat a já skoro plakala smíchy. Naklonila jsem se dozadu a omylem do něčeho koplá nohou.

Byla to klika jeho tajné podkrovní skřížky.

Rychle jsem se vrátila do reality.

„Jenom na chvilíčku,“ zaprosila jsem.

Alexander zaváhal.

„Po všem, co jsem zažila – po tom všem, co jsme prožili společně –, by to pro mě hodně znamenalo,“ dodala jsem.

Alexander se odmlčel. V jeho tmavých očích se zračil temný konflikt, boj, který sváděl ve svém nitru. Po chvíli vstal z křesla a natáhl ke mně ruku.

Projela mnou vlna nadšení, jako bych byla Veruca Saltiniová, chystající se právě vkročit do čokoládovny pana Wonky.

Alexander vytáhl z kapsy starý univerzální klíč, odsunul křeslo a odemknul tajná dvířka.

Pomalu otevíral bránu do svého tajemného světa.

Tam uvnitř, jak už jsem poprvé spatřila před několika dny, se skrývalo Alexandrovo tajemství – jednoduchá černá rakev, kolem níž

byla ledabyle rozházená hlína. Vedle stál dřevěný stolek s napůl vyhořelou, nezapálenou svíčkou a jemně namalovaným portrétem mě samotné.

Vstoupila jsem do místnosti. Alexander mě následoval a zapálil svíčku. Pokoj působil stroze – nebyla tam žádná fotbalová výzdoba jako u Trevora ani plakáty sportovních týmů, jaké měl v pokoji Billy.

Nakoukla jsem do otevřené rakve. Uvnitř bylo černé prostěradlo, černý polštář a zmuchlaná pokrývka.

„Je úžasná. Líbí se mi, že není ustlaná – vypadá jako postel jakéhokoliv jiného teenagera.“

Pohlédla jsem do osamělých očí svého miláčka, které v té chvíli zazářily radostí.

A vtom jsem si všimla čehosi stříbrného, co leželo na jeho polštáři a odráželo světlo svíčky. Ohnula jsem se a vzala předmět do ruky. Byl to můj náhrdelník z černého onyxu, který Alexander vyměnil za nový s upířím polibkem, jež pro mě vyrobil.

Zatímco jsem šperk držela v ruce, mé srdce roztálo štěstím.

„Lépe se mi spí, když vím, že mám u sebe část tebe.“

Nikdo pro mě nikdy neznamenal víc než Alexander. Celý život jsem trpěla v pozici outsidera. Vědomí, že kvůli mně se i on cítí ve svém světě o něco osamělejší, bylo pro mě, zasněnou gotickou holku, nesnesitelné.

Oči se mi zalily slzami.

„Můžu?“ zeptala jsem se a přiblížila se k rakvi.

Alexander svrástil čelo, ale pak se jeho nerozhodný výraz proměnil v úsměv, jako by pocítil úlevu, že s někým může konečně sdílet tu část svého světa, kterou po celou dobu držel v tajnosti.

Rozvázala jsem si tkaničky a přidržela se dveří pokoje, zatímco mi Alexander pomáhal sundat boty. Opřela jsem se o jeho ruku, abych neztratila rovnováhu, a vstoupila do rakve. Matrace na jejím dně byla měkká. Lehla jsem si dovnitř a přikryla se černou pokrývkou, příjemnou na dotek.

Svícen zaléval místnost měkkým světlem. Díky mihotajícímu se plamínku tančily stíny po stěnách a připomínaly malinké netopýry. Přičichla jsem si k Alexandrovu polštáři a ucítila sladkou vůni jeho kolínské Drakar.

Rakev byla malá, téměř klaustrofobní, a její stěny jako by mě pohlcovaly. Cítila jsem se jako jedna z nemrtvých.

„To je super!“ vykřikla jsem nadšeně.

Usmála jsem se na svého přítele, který na mě hrdě shlížel shora.

„Jsem připravena.“

„Já myslím, že bys ne...“

„Ale já chci... Potřebuju vědět, jaký je to pocit.“

Na vnitřní straně víka byl připevněn řetěz jako držadlo.

Natáhla jsem ruku a chytila ho. Jemně jsem za něj zatáhla. Těžké víko se začalo pomalu zavírat. Alexandrův úsměv postupně mizel z mého zorného pole. Pak jeho ramena a jeho tričko s obrázkem skupiny AFI. Nakonec jsem už viděla jen přezku ve tvaru pout na jeho opasku. Slabé světlo se pomalu proměňovalo v černočernou tmou a nakonec jsem neviděla ani řetěz, za který jsem tahala, ani svoji ruku.

Cítila jsem se jako pohřbená zaživa.

Najednou se víko zvedlo a mě opět ozářilo světlo svíček.

„Alexandře!“ slyšela jsem z dálky tichý hlas.

Posadila jsem se a zamrkala ve snaze přivyknout zase světlu.

Alexander mi podal ruku a pomohl mi z rakve ven.

„Ale ani jsem...“ začala jsem si stěžovat jako zklamané dítě.

„Musíme jít...“

„Alexandře,“ volal Jameson a bušil na dveře podkrovního pokoje.

„Pro dnešek mi skončila služba, a tak jsem chtěl slečně Raven popřát dobrou noc,“ řekl komorník.

Alexander popadl mé boty, sfoukl svíčky a zamknul svou tajnou místnost.

„Hned tam budeme,“ zavolal na komorníka, zatímco jsem si nasazovala boty a zavazovala tkaničky.

Kdyby Jameson přišel jen o pár minut později, věděla bych už, jaké to je, oddat se věčnosti a být součástí podsvětí.

* * *

Když jsem té noci odpočívala ve své vlastní posteli – široké, bez jakýchkoliv bočních stěn nebo vík, přemýšlela jsem, jaké by to bylo, kdybych teď ležela v Alexandrově zavřeném rakvi. Byla by tam

naprostá tma, dovnitř by neprosvítala ani sebenepatrnější záře pouličního osvětlení.

Představila jsem si, jak je asi pro Alexandra těžké pustit někoho – třeba i mě – do svého temného světa, ukrytého za tajnými podkrovními dvířky. Pousmála jsem se, když jsem si uvědomila, jak moc pro něj nejspíš znamenám, když se rozhodl sdílet se mnou něco takového.

Zavřela jsem oči a představovala si svého přítele, jak tráví slunečné dny sám ve své rakvi, ukryté v tajné komoře, odříznutý od všech zdrojů života, od zpěvu ptáků, deště nebo lidí. Svět, který Alexander vnímal jako chladný, temný a osamělý, ve skutečnosti právě takový byl. Srdce mi pukalo žalem a začalo se tříštit na milion kousků. Oči se mi zalily slzami při pomyslení, že zatímco já trávím den ve škole, obklopená spolužáky a učiteli, láska mého života je zavřená ve tmě a naprosté izolaci. Nebyl tam nikdo, koho by se mohl dotknout, vyprávět mu o svých snech, nikdo, koho by mohl obejmout či políbit. Přemýšlela jsem, jestli ten svět, který jsem si vždycky idealizovala – jeho svět –, není nakonec mnohem méně romantický, než se zdá. Přesně jak už mi Alexander říkal.

* * *

Život v Dullsville se opět vrátil k normálu. Studenti dullsvillské střední mezi sebou klábosili o událostech hřbitovního galavečera a o děsivých sourozencích z Rumunska. Školou se šířily dohady o tom, zda to byli skutečně duchové, upíři, nebo prostě jen gotici jako já. Po hrůzostrašných dvojčatech už nebylo ani vidu, ani slechu – neobjevovala se na fotbalových zápasech v Hatsy's Diner ani na hřbitově. A tak se téma hovorů rychle stočilo na nadcházející zkoušky a školní plesy.

Trevor získal zpátky svou popularitu a opět skóroval jak na fotbalovém hřišti, tak mimo něj. Bylo mi špatně z pomyslení, že je teď možná dokonce ještě oblíbenější.

Nicméně jsem pozorovala malou změnu v jeho chování vůči mně. Nezval mě sice na večírky, nevozil mě do školy ani se nikdy nenabídl, že by mi vzal knížky, ale čas od času jsem si všimla, že na mě kouká. Jednou mě s Becky pustil před sebe ve frontě na oběd. A

jindy, když mi na chodbě spadla na zem složka s materiály do angličtiny, mě překvapil tím, že řekl: „Spadly ti sešity, Raven.“ Ani mě neoslovil přezdívkou „příšerka“.

Ale nejvíc mě překvapilo, když mě Trevor jednoho dne odchytil u fontánky na pití a řekl: „Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby se tehdy do sídla přestěhovala má rodina místo Sterlingových.“

„Pak by teď se mnou možná mluvil místo tebe Alexander,“ řekla jsem a odkráčela pryč.

Nedokázala jsem svého sukničkářského nepřítele přestat provokovat. Myslím, že fotbalový snob konečně okusil svou vlastní medicínu – věděl, jaké to je, být vyloučený z kolektivu. Chtěla jsem ho v tom ještě chvíli podusit.

S Becky jsme se teď konečně vídaly mnohem častěji, i když stále chodila s Mattem. Dokonce jsme si každý týden vyhradily jeden den, kdy jsme po škole zašly jen ve dvou na malé občerstvení do Hatsy's Diner.

Jarní slunce spalovalo mou bledou pokožku. Vždy jsem pocítila úlevu, když zapadlo za obzor a já mohla zase vidět Alexandra. Každý večer jsme se s Alexandrem vplížili na dullsvillský hřbitov s velkými pytlí na odpadky a sbírali jsme plechovky a láhve, dokud jsme z toho nebyli úplně vyčerpaní. Zjistili jsme, že z Henryho domku na stromě zmizely obě rakve i všechny hřebíky a gotické předměty – Jagger pravděpodobně všechno odstranil, než s Lunou opustili Dullsville.

* * *

Následující víkend se nám Henryho rodiče odvděčili za to, že jsme se v jejich nepřítomnosti postarali o jejich syna. Uspořádali u nich na dvorku grilovací párty pro naši rodinu a vzkázali, že si máme přivést pár přátel.

Jejich zadní dvorek voněl grilovanými párky a hamburgery, čerstvě upečeným pečivem a nakládanými okurkami – všeho bylo tolik, že jsme mohli jíst, kolik se do nás vešlo. Nad námi se rozprostírala jasná obloha s miliony zářících hvězd. Henry s Billym se potápěli ve vyhřívaném bazénu. Henryho matka prováděla moji mámu po jejich domě s pěti ložnicemi, zatímco Henryho otec a můj táta nacvičovali na dvorku golfové náprahy. Hospodyně Nina

servírovala občerstvení pro Ruby a Jamesona, kteří seděli u piknikového stolu. Zdálo se, že komorník je vděčný, že pro změnu někdo obsluhuje jeho. Matt a Becky se procházeli kolem květinové zahrady a pojídali sušenkové sendviče s marshmallow a čokoládou.

Já a Alexander jsme seděli na houpačkách. „Je to jako splněný sen,“ řekl Alexander, zatímco jsme se houpali sem a tam. „Konečně se můžeme zase soustředit jenom na nás dva. A pokračovat v tradičním postupu ,kluk potká holku, holka se do něj zamiluje, z kluka se vyklube upír...“

Zasmála jsem se a Alexander mi stiskl ruku. Bylo poznat, že se mu po odchodu Jaggera a Luny z Dullsville ulevilo stejně jako mně.

„Bude se mi stýskat po životě upírky,“ svěřila jsem se mu. „Vážně jsem si na to začínala zvykat. Schovávat se před světlem a prožívat noční dobrodružství. Trávit čas s další upírkou. Musím přiznat, že malé částech uvnitř mě se bude po Luně stýskat – asi proto, že vede život, o jakém jsem vždycky snila. Nebo možná proto, že mě přijala jako upírku. A dokonce ve mně existuje i docela miniaturní část, které se bude stýskat po Jaggerovi – ne po jeho pomstychtivosti, ale po té jeho vášni pro to, kým je – upírem.“

„Myslím, že je naprosto normální, že máš smíšené pocity,“ ujistil mě Alexander. „Oba byli úplně jiní než lidé, se kterými se běžně stýkáš. Přesně tak působíš i ty na mě.“

„Měla jsem pocit, že jsem konečně našla skupinu, do níž zapadám, a bylo mi jedno, jestli je to skupina smrtelníků nebo ne.“

„Tak se cítím, když jsem s tebou. Myslím, že skutečně patříme k sobě,“ řekl Alexander a jeho oči působily na okamžik o něco méně osaměle. „A nezáleží na tom, kde zrovna jsme.“

Vzpomněla jsem si, jak opuštěná jsem se cítila, když jsme nebyli spolu. Přestože jeho temný svět nebyl možná tak romantický, jak jsem si představovala, mohl by být špatný, kdybychom v něm žili společně?

„Co kdybychom někdy proměnili můj sen ve skutečnost...“ navrhla jsem. Moc se mi líbilo, když mě dva rumunští upíři pokládali za jednu z nich. Teď už zbývalo jen přesvědčit toho třetího, že to tak má být. Ale pak mě něco napadlo: co když měl Jagger pravdu, když říkal, že jako upírka bych byla věrohodnější než Alexander?

Kdybych se skutečně proměnila v upírku, byla bych opravdu taková jako můj přítel? Nebo bych se povahově blížila spíš Jaggerovi a Luně?

Pohlédla jsem na Alexandra a čekala na odpověď.

Billy vylezl z bazénu. Přiběhl ke mně a zatřepal svou mokrou hlavou, stejně jako se otřepává promočený pes.

„Vypadni, pitomče!“ zakřičela jsem a uhýbala před jeho sprškou.

Bráška se zasmál a všimla jsem si, že i Alexander se tiše uchechtнул, když si ze své bledé ruky utíral vodu. Dřív než jsem Billymu stihla zakroutit krkem, utekl zpátky ke svému lehátku, na němž ležely jeho věci.

„Možná bychom mohli přespat v domku na stromě, když jsou teď tví rodiče zpátky,“ řekl Billy Henrymu a popadl svůj ručník.

„Jo,“ odpověděl Henry, když vylezl z bazénu. „Taky to tam musím uklidit, než se na to přijde podívat ten kluk.“

„Že by někdo plánoval koupit tvůj domek na stromě?“ dobírala jsem si ho.

„Ne, jen na něj chce psát referát,“ ozval se Billy hrdě. „S Henrym jsme zaslechli v knihovně, jak se knihovnice vyptával na domky na stromě v okolí. Henry má samozřejmě ten nejbezvadnější domek v celém Dullsville. takže jsem jim to oběma taky hned řekl.“

„Kluci, ale měli byste být opatrní a nezvat k sobě jen tak někoho,“ varovala jsem je a připadala si při tom jako má máma.

„Není nebezpečný,“ řekl Billy. „Je mu jen jedenáct a je dokonce hubenější než já.“

„Ale opravdu je trochu zvláštní,“ připustil Henry.

Billy se zasmál a sušil si přitom ručníkem vlasy. „Nejen zvláštní, je spíš hodně divný – klidně by mohl být tvůj brácha místo mě,“ žertoval Billy. „Bledá plet’, propíchnuté uši, černě nalakované nehty...“

Zabrzdila jsem houpačku. „A má ten kluk jméno?“

Billy přikývl.

„Jak se jmenuje?“ zeptala jsem se.

„To tě bude něco stát,“ řekl.

„Ne, tebe to bude stát mnohem víc, pokud mi to neřekneš,“ odsekla jsem a vzala mu ručník, připravena ho s ním švihnout přes nohy.

„Tak fajn,“ procedil přes zuby. „Jmenuje se Valentýn.“ Vytrhl mi ručník z ruky. „Celým jménem Valentýn Maxwell.“

Valentýn? Tak se přece jmenoval mladší bratr Luny. Jedenáctiletý upír.

Mrkla jsem na Alexandra, který mi dal posunkem najevo, že ví, o koho se jedná.

Ztuhla jsem, když jsem si uvědomila, co by to mohlo znamenat. V té chvíli by se ve mně krve nedořezal. Srdce jako by se mi zastavilo.

U všech gotiků! Jedna věc byla setkat se s podlým a pomstychtivým náctiletým upírem, poté se dostat do křížku s jeho čerstvě proměněnou sestrou a nechat si od nich převrátit život naruby. Ale něco úplně jiného bylo, když si teď nějaký předpubertální upír brousil zuby na knihovnu a domek na stromě, kde trávil čas můj mladší bráška.

Nedokázala jsem odhadnout chování jedenáctiletého upíra – jaké byly jeho motivy, po čem žíznil nebo jaké schopnosti skrýval.

Pokud Jagger s Lunou zmizeli z Dullsville tu noc, kdy se konal hřbitovní galavečer, co nyní pohledával v Dullsville jejich mladší bratr Valentýn?

Věděla jsem jen jediné – musím tomu přijít na kloub.

Poděkování

S obrovskou vděčností bych chtěla poděkovat následujícím báječným lidem:

Katherine Tegenové, mé úžasné editorce, za to, že umožnila vydání série *Upířích polibků*. Tvé odborné znalosti, přátelství, humor a bystré vedení obohatily můj život i práci. Děkuji za to, že jsi napomohla splnění mých snů!

Ellen Levinové, mé vynikající manažerce, za její talent, skvělé rady a také za inspiraci, kterou mi v mé kariéře poskytuje.

Julii Hittmanové z HarperCollins za její ohromné nápady, pomoc a přátelství.

Mému bratru, Marku Schreiberovi, za to, že je vždy mým dobrým rádcem a pomohl mi stát se spisovatelkou, jíž jsem dnes.

Mému bratru, Benu Schreiberovi, za jeho nekonečné nadšení a podporu.

A nakonec Eddiemu Lererovi za to, že je mým Alexandrem a bere mě na výlety mimo Dullsville.

O autorce

Než se Ellen Schreiber stala spisovatelkou a přestěhovala se do vlastního Dullsville, bývala herečkou a vynikající komickou. Nyní je autorkou knih *Teenage Mermaid*, *Comedy Girl*, série *Upířích polibků* (v českém překladu) a také plně ilustrovaného manga komiksu *Upíří polibky: Pokrevní příbuzní*. První díl série *Upířích polibků* získal cenu asociace ALA jako výběrový titul podporující čtení u mladých čtenářů, cenu *Kniha pro mládež* Veřejné knihovny v New Yorku a také cenu *Volba mladých dospělých* asociace IRA a rady CBC.

Navštivte ji také online na: www.ellenschreiber.com.

Další informace o svých oblíbených autorech a umělcích naleznete na:

www.authortracker.com.